HAZRETİ EYYÜB (A.S.) İN KUR'AN-I KERİM'DE ZİKROLUNDUĞU YERLER

Nisa' : 163

En'am : 84

Enbiyâ' : 83

84

Sâd : 41

42

43

44

HAZRETI EYYÜB (A.S.) İN HAL TERCÜMESİ

Adı : EYYÜB (Ayyûb-Gayyüb-Hiob)

KAYBOLUP YOK OLUP, TEKRAR BULUNAN yahut dönüp gelecek manasınadır.. Güneşm tekrar doğmak üzere batışı, zeval buluşu halt:

Baba» ; Mus~

Razeh-Rağvil -El îs yoluyla Hazreti îshak (A.S.) a ulaşır. Bazı rivayetlere göre, doğrudan doğruya, Hazreti Yakub (A.S.) in ikiz kardeşi EL-İs'in oğludur.. Fakat tarih tutmamaktadır.. El-Is'in erken evlendiği unutulmamalıdır. Esasen Hz. .Eyyûb ile Hazreti Isa (A.S.) arasında sekiz batın vardır ki, böyle olursa ancak tutuyor.

Annesi : Amos (Amüs)..

Hazreti Lût (A.S.) in soyundandır. Bazı rivayetlere göre, Eyyûb (A.S.) m annesi, Hazreti Lût (A.S.,) m kızlarından birisidir.. Yanlıştır.. Onlar çok geride kalmışlardır.. Halbuki Hazreti Eyyûb (A.S.), Hazreti Yusuf (A.S.) ile aynı yüzyılda yaşamıştır.

Doğumu : Hicretten önce 1884 (M.Ö 1242) dir.

Bu tarihte Hazreti Yusuf (A.S.) 37 yaşındaydı.

Hazreti Yusuf (A.S.) 32 yaşında Zeliha ile ev lenmiş, ondan (Efrayını, Mîsâ) adlı oğullarıyla (Rahmet) adlı kızı doğmuştu.

Doğumyeri : Babası Mus ile atası peygamber Hazreti Ishak (A.S.) m yaşadığı Filistin güneyidir.. Arap-ili'ne sınırdır. Sonradan El-îs, ikiz kardeşi Ya'kub (A.S.) ile barışınca, Eyyûb (AJS.), babası Mus ve dedesi Rağvil ve El-îs atası ile kuzeye göçmüştür.. Şam taraflarına..

Yaşı : 93 (Yahut 140)

Vefatı : Hicretten önce 1771 (M.Ö. 1149).

Hazreti Yusuf (A.S.) vefat edeli yirmi sene olmuştu.

Beden yapısı : Uzun boy, büyük baş, kıvırcık saç, güzel gözler, kısa boyun, iri kol ve bacaklar.

Ailesi : Rahmet (Rahlme-Mahar-MaJur-Raham-Ralune

Bu kadın Yusuf (A.S.) in oğlu Efrayim (yahut Mîsâ) in kızıdır..

Yoksa bazılarının rivayet ettikleri gibi, Hazreti Yusuf (A.S.) m kızı Rahmet değildir..

Tarih tutmamaktadır. Gerçek şöyle olması gerekir: Hazreti Yusuf (A.S.) 32 yaşında Zeliha üe evlenince, o yıllarda oğulları ve kızı Rahmet doğdu. Oğullan da, Hazreti Yusuf (A.S.) elli yaşım asmışken evlendiler.. Torunu Rahmet doğdu. Hazreti Yusuf (A.S) m torunu Rahmet onbeş ve Hazreti Eyyüb (A.S.) 30 yaşındayken evlendiler.. Yusuf (A.S.) altmış yedi yaşındaydı.. Hazreti Ya'

kub (A.S.) vefat edeli ve Kenaniline götürülüp defnedileli 11 sene geçmişti.. Bazıları da Hazreti Eyyüb (A.S.) m Hazreti Ya'kub (A.S.) m kızı Liya (Liyya-Leyya) ile evlendiğini söylerler. Halbuki bu isimdeki kadın Hazreti Ya'kub (A.S.) m ailesidir.

Esasen tarih de tutmaz.

Doğruya yakın ihtimal, yukarda anlatıldığı gibidir. Hazreti Yusuf (AiS.), babası Hazreti Ya'kub (A.S.) vefat edince, onu o zaman ailesiyle ve dört yaşında kadar bulunan torunu Rahmet'le Kenaniline götürmüştür. Akrabası El-ts'in torunu Mus (yani Eyyüb'ün babası) da defin merasiminde bulunmuştur. Sonra kafile Şam'a kadar gitmiş, orada ağırlanmıştır ve dört yaşında olan Rahmet ile, 19 yaşında olan Hazreti Eyyüb (A.S.) in sözleri kesilmiştir.

Peygamberliği : Hazreti Ya'kub (A.S.) eserinde hatırlanacağı üzere, El-îs, ikiz kardeşiyle barışınca, Filistin'i ona bırakmış ve kuzeye çıkmıştı.. Bir çok savaşlar .yaparak Etiler'i atmıştı.. Şam bölgesi, Kuzeyde Etiler, Doğuda Asurlar ve Batıda, denizden Etrüskler (Romalılar) baskısı altındaydı. Bu sebepten Hz. Eyyûb (A.S.) iki sebepten Rum halkına gelmiş bir peygamber kabul edilir. 1) Rum, hatırlanacağı üzere, Hz. İshak'ın oğlu El-îs'in evlâdıdır.. Hz. Eyyûb, işte, Rum'un bu soyuna peygamber gönderilmiştir. Roma'hlar henüz yoktu çünkü. 2) Ayrıca Hazreti Nuh (A.S.) m oğlu Yafes'in oğlu (Rum) dan geldikleri söylenir ki, daha uygundur.

Bölgesi : Şam ile Rem arasıdır.

Buraya (Uts Diyarı) denirdi.

Hazreti Eyyûb (A.S.), ailesi Rahmet'in çeyiz olarak verdiği **Besniye** (Saniye) köyünde otururdu. Peygamberlik bölgesinin **(Haran) yahut (Dimşak)** olduğu da zayıf bir ihtimalle söylenir.

Oğul ve kızları : **1.** Başına musibet gelmeden önce üç kızı ve yedi oğlu vardı.. Öldüler.

2. Sonra Hazreti Allah iki mislini verdi.

Oğullarının meşhurları şunlardır:

a. Haınvel.. Babası yerine ümmete başkan olmuştur.

b. Bişr.. Peygamberlikle şereflenmiştir Kendisi **(Zülkifl)** diye çağırılırdı ama, Kur'an'da ismi geçen diğer peygamber **Zülkifl** değildir.. İhtilaf lıdır. Kızları şunlardır bilinenlerin:

a. Yemima

b. Katsiya

c. **Keron-Happuk.**

İman edenlerin adedi: Üç kişi (Yahut 7).. Sonra, sapıttı.

Başına gelen musibet : Takriben altmış yaşında başlamıştır. 10 sene kadar sürmüştür. Yetmiş yaşında kurtulmuştur. 20-23 sene daha peygamberlik par ak 93 yaşında ölmüştür..

Mezar : Uts Diyarı'nda olduğu söylenir.

HAZRETİ EYYÜB (A.S.) A IHŞAN BUYURULAR VASIFLAR ŞUNLARDIR :

1. Büyük peygamberlerdendir.
2. Sabrın senbolüdür.
3. Kâmildi..
4. Doğruydu..
5. Allah'dan korkardı.
6. Cömertti..
7. Misaf ir severdi..
8. İnsanlara, doğuşlarındaki hürriyetlerine götürücü, muamele ederdi.
9. Ahiretten ayrı, daha yeryüzündeyken sabrının mükâ fatını görmüştür.

Şöyle ki :

Hazreti Allah (C.C.), bir insanın kalbi vicdanı ve aklı zarar görmedikçe, inanç medeniyetinde kalacağını İb-lis'e isbatlamak, dolayısıyle bize ibret vermek için, onu bütün servetinden, evlâtlarından etmişti,. İç ve dışına dertler, illetler, doldurmuştu.. Buna rağmen, Hazreti Eyyüb (A.S.), kalbi, aklı, vicdanı çalıştıkça, Allahında kalmış ve halkı yine Vahdaniyete çağırmaya devam etmiştir.. İbadetini aksatmamıştır.. Bedenî ıztıraplarm çeşidi, ona tesir etmemiş, sabrını Allanma sığınmakta bulmuştur.. Bu işte bir hikmetin varlığını düşünmüş-

;ür.. Böylece tblis'i yenmiş, mucizesiyle, insanlara gerekli dersi vermiştir.

Kendisine dert gelmezden önce (3000 koyunu, 1000 devesi, 500 çift öküzü, 500 dişi eşeği, 500 çiftliği, 10 oğul ve kızı, bir ailesi) vardı.

Bunların hepsi yok olmuş, yalnız ailesi kalmıştır. Ayrıca bedeni de insan bedeninden çıkmıştı.. Öylesine illet doluydu. Kurtulunca, Hazreti Allah (C.C.), hem kendisini hem .ailesini gençleştirdiği gibi kaybettiği servet ve evlâtlarının iki katını vermişti.

Hattâ rivayet olunur ki, üzerine altın çekirgeler yağmış, harmanlarından birisi altın, diğeri gümüş olmuştur. Bedenindeki kurtlar ipekböceği ve balansına dönmüşler ve ayrılmışlardır..

Hazreti Allah (C.C.) o zaman Hazreti Eyyüb (A.S.) a sormuştur : «Daha doymadın mı ey Eyyüb?..» diye. Hazreti Eyyüb (A.S.), utanmış esasen halka dağıttığı bu servet karşısında, «Ey Rabbim, senin rahmetine kim yeter diyebilir!..» cevabını vermiştir. Bu cevap açgözlülüğünden değü, hikmetini düşünmesindendi.. Say-gısındandı.. Ümmetini refaha kavuşturma arzusun-dandı..

HAZRETİ EYYÜB (A.S.) KUR'AN'DA tSMt GEÇEN VE HİKÂYESİ İBRET OLSUN DİYE ANLATILAN PEYGAMBERLERDENDİR

GİRİŞ

Esasa girmeden önce, Hazreti Allah (C.C.) m âlemi (Var) etmesi bakımından, değişmeyen üç sıfatım hatırlamak yerinde olacaktır.

Bu üç değişmez sıfat şunlardır : 1. İBDÂ.. yani herhangi bir şeyi bir şeyden olmayarak var etmesi.. Var olaü, maddesiz halde âlemlerin sırrından *çıkar,* faş otur: Tabii esas var olan ancak Hazreti Allah (C.C.) dır.. Ve O kalacaktır.. Diğerleri akistir, gölgedir. ;î. HALK... Halk etmek, bir şeyi birşeyden var etmektir. Âdem (A.S.) in topraktan, cinlerin dumansız ateşten var edilmesi gibi. Bu halk edişte, Hazreti Allah (C.C.) her varlığa, cinsine göre hususiyetler ihsan buyurmuştur.. Her akü sahibi, binlerce örnek bulabilir çevresine ve kendisine bakarak. 3. TEDBİR... Tedbir sıfatında Hazreti Allah (C.C.) in, var ettiklerini onun izniyle idare mevcuttur. Tedbir sıfatının yaratılanlar üzerindeki tesiri Hazreti Allah (C.C.) in pek sevdiği düzen ve intizam üzerine devam eder. Hazreti İbrahim (A.S.) m ateşe atüdığı zaman, yanmaması, orasının gül bahçesi olması bu tedbir'hr sonucudur. Yine Hazreti Eyyüb (A.S.) m vücudunun bin bir hastalığa mübtelâ olduğu halde, şifası için yarattığı su, tedbirdir..

O halde, peygamberler bile Hazreti Allah (CC.) in (var) etme sıfatlarından **(Tedbir)** üzerinde durarak, bunu bekleyerek, sabrederlerken, biz kullar niçin aceleciyizdir?.. Derhal neşemiz kaçar nevmid oluruz?

Hazreti Allah (C.C.), Hazreti Eyyüb (A.S.) ı bize **(Sabır)** için örnek göstermiştir.. Hayatını hikâye etmiştir.

Elbette o em büyük öğretici ve koruyucu, yarattığı Ve pek sevdiği, şerefine şerefler kattığı insanı çok düşünüyordu.. Hiç bir kul öylesine sevemez.. Deryada damla kalır sevgisi.

*
**

Esasen Hazreti Allah (C.C), arzu buyurduğu kıyamet gününe kadar biz insanlara nur yağdıracak olan en büyük mucize Kur'avı'da, sabır üzerinde çok durur:.

Sabır'm geçtiği âyetler yüz'e yakındır.

Hazreti Allah' (C.C..) .elbette vahyettiklerine (Cansızlara, insanın gayrisi canlılara, İnsanlara, Meleklere, Peygamberlere) sabr üzerinde pek çok ikazlarda bulunmuştur.

Hele insanlara!..

Çünkü bizzat şunu açıklıyoruz:

> Hakikat insan, hırsına düşkün (ve sabrı kıt)
> yaratılmıştır.
> Kendisine şer dokundu mu feryadı basandır..
> (Meâriç: 19, 20)

Tabiî buradaki ser'den murat zarar, fakirlik, hasta lıktır. *

Tedavisi de ancak Allah'a sığınarak sabırla mümkündür.

Nitekim, Hazreti Eyyüb (A.S.) a bütün bunlar gelmiştir. Tedavisini o yolda bulmuştur.

Böylece, Iblis'i yenmiştir.

Bazı tefsircüer, Hazreti Eyyüb (A. S.) a gelen illetin miti kaybı, evlâttan olma, en ağır hastalıklara müptelâ bulunma fikrinde değildirler.. Çölde kaybolduğu kanaatinde-dirler.. Çünkü peygamberin bu durumda vazife göremeyenimi ileri sürerler. Halbuki, Hazreti Eyyüb (A.S.) m aklı, kalbi ve vicdanı sağlamdı.. Bu durumuyla, hal ve sanrıyla sapıkları uyarırdı.. Tabiî göğsü açılacaklar için. Nitekim onbeş yıldan fazla sağlam bir bedenle peygamberlik yaptığı halde, ancak birkaç kişinin göğsü açılmıştır.

Bazüan da, Hazreti Eyyüb (A.S.) m basma gelenlerin, iblisle mücadele ve insanlara ibret için değil, ona bizzat ceza olarak verildiğini savunurlar.. Güya, Hazreti Eyyüb (A.S), bir an da olsa, Hazreti Allah (C.C.) m varlısından şüphelenmiştir.. Bu çok acı bir bühtandır. Hazreti Allah (C.C.) m seçtiği bir peygamber, asla ve asla böyle sapıklığa düşmez.

Yukarda arzedildiği gibi, Hazreti Allah (C.C.) yalnız insanlara sabrı tavsiye etmemiştir..

Gelmiş geçmiş peygamberlere de etmiştir.

En son Hazreti Muhammed (S.A.V.) e de..

Bunlar, Kur'an'da pek çoktur..

İşte bir kaç örnek :

1. İnsanlara s

> İşte **bunlara, sabr** (ve **sebat) ettiklerinden dolayı, mükâfatlan** iki **defa verilecektir,**
> **(Kasas : 54)**
>
> **Sabrettiklerine mukabil onları cennetle, ipekle mükafatlandırmıştır. (Dehr: 12)**

Muhakkak insan, kafi bir ziyandadır. Ancak imân edenlerle güzel güzel âmel (ve hareket) lerde bulunanlar, Ur de birbirlerine hakkı tavsiye/ sabrı tavsiye edenler böyle değil.

{AST-, 2, 8)

Bu (en güzel haslete) sabredenlerden başkası kavuşturulmaz. Buna büyük hazza mâlik olandan gayrisi eriştirilmez.

(Fussilet : 35)

2. Eski peygamberlere :

Elbette Hazreti Allah (C.C), gelmiş geçmiş peygamberlere sabrı pek tavsiye etmişti.

Kur'an'ı Kerîm de bunu anlatır:

Biz senden evvel hiçbir peygamber göndermedik (ve hiçbiri hariç değildi ki) muhakkak onlar da yemek yerlerdi, çarşılarda yürürlerdi. Sizin bir kısmınızı diğer bir kısmı için bir iptilâ (ve imtihan mevzuu) yaptık, sabredecek misiniz (diye). Kabbin (her şeyi) hakkıyla görendir.

(Ahkâf: 35)

O halde (habibûn) Peygamberlerden azim sahiplerinin sabrettikleri gibi sen de sabret..

(Ahkâf: 35)

Nice peygamberler (gelip geçmişti ki) maiyetinde birçok âlimler muharebe etti de Allah yolunda kendilerine gelen (belâlar) dan dolayı ne gevşeklik, ne zaaf göstermediler, (düşmana) boyun da eğmediler. Allah sabr (u sebat) edenleri sever.

(Al-i Imran:146)

(Habibim) onlar ne derlerse sabret?.. .

(Sâd:

ı Hazreti Muhammed (S.A.V.) için örnekler:

(Habibûn) sana her ne vahy ediliyorsa ona tabi oL Allah (m) hükm (ü zuhur) edinceye kadar sabr (u sebat) et. O, hakimlerin en hayırlıaıdnr. (Yûnus: 109)

Sabret. Senin sabrın Allah (m tevfikana İstinat) dan başka (bir şey) değildir....

(Nahl: 127)

Sen (Habibim) şimdi sabret..

(Bum: 60)
17)

Sabır, müminler için ümit ve neşe çağlayanıdır.,
Allaha sığınma, ibadet, devasıdır.

Yalnız Kur'an-ı Kerîm'de yüze yakın sabır emri bulunmakla beraber, Hazreti Muhammed (S.A.V.) de, pek çok hadis-i şeriflerinde bizi bununla beslemiştir.

tşte bir kaç örnek :

— (Sevabı çok olan) sabır, musibetle ilk karşılaşmada gösterilen sabırdır.

(Buhari-Müslim: Ebu Hüreyre «E.A.»)

— AUahu Teâlâ buyuruyor M: Kullarımın için den bir kulumun bedeline, evlâtlarına veya ma lına bîr musibet verir de kulum, onu sabrı cemifle (güzel sabırla) karşılarsa, ben de onun için kıyamet gününde amel defteri açmaktan ve kendisine mizan kurup hesap sormaktan haya ederim. (Hesapsız olarak cennetime sokarım.)

(Müslim)

— 2%

— (Sıkıntı ve belaya karşı tahammüliü ve sa bırlı olan) halim insanın hâli peygamberlerin haline benzer.

(Haüb: Enes **«K.A.»)**

— **Sabr** ve **dua,** müminlerin **ne güzel bir silâhıdır!.. (Deylemi: tbni Abbas «E.A.»)**

— Sabreden zafere **ulaşır.**

* *
**

Hazreti Allah (C;C.) sabr için bize Hazreti Eyyüb (A.S.) hikâyesini buyururken, ibretlenmemiz yolunda ikinci bir meseleyle daha karşılaşıyoruz.

Hazreti Eyüb (A.S.) in, uğradığı dertler dolayısıyla, bedenin içinde aklı, kalbi ve vicdanından başka sağlam yeri yoktu.. Kalmamıştı.

O halde, Hazreti Allah (C.C.) in ihsan ettiği insanî ruh buradadır.. Göğüs açılıp hidayete erme sözü bundandır.

Acaba, son yıllarda kalb değiştirmeye ve ilerde beyin değiştirmeye yeltenecek âlimler, bu önemli nokta üzerinde niçin durmazlar?. Tecrübeleri bir zaman için başarılı oluyorsa da, bu bedene hayatiyet veren, Allah'm ihsan ettiği ruhla hiç bir ilişiği olmayan hayvani ruh dolayısıy-
ladn.

insan, yaratıldığı günden bu yana pek çok yol yürüdü.

Allaha tabiat adını taktı.. Tesadüflere bağladı.

Ruhu inkâr etti.

Nihayet Allahı ve ruhu kabule mecbur oldu.

Halbuki Hazreti Allah (C.C.) bunları yaratılıştan, bin dört yüz sene öncesine kadar bildirdi durdu.. Bilhassa dünyayı insan için yarattığını, hazırladığını, tebliğ etti..

Bbttte insanm yaşaması için, müyarlarca tesadüflerden, ıim-ak birisinin olması, kainatı kudretli elinde tutan Haz* pMI Allah (C.C.) in emrine bağlıdır.

Şüphesiz insanlar diğer yıldızlara gideceklerdir. Lâkın insanî ruhları ne olacaktır?.. Canavarlaşacaklar mıdır?..

insanların kalbi, beyni birbirilerine aktarüa aktarda, Klinâh ve sevaplarda bir işbirliği devri açılacaktır.. Ahi-Itttâ bunun hesabı nasıl verilecektir?..

O halde, (Gir Cennetime) eserimde pek açık anlattığım gibi, her şey boştur..

Âlimler, bütün çalışmalarında Hazreti Kur'an'ı önlerine almalı, onu kılavuz yapmalılar.. Ancak, insanî ruh ayrılmadan belki diledikleri Önemli uzuvları değiştirebilirler.. Yıldızlarda insanı, dünya şartlan içinde yaşatırlar.. Buna mecburdurlar.

(Gir Cennetime) eserimde korkum buydu.. İstedim ■i, ilk okuldan itibaren, en yüksek eğitim müessesine ka dar, öğretmenler, Kur'anı rehber ittihaz etsinler.. Yanıl dıkça, ona, nuruna baş vursunlar. Hattâ Birleşmiş Millet li rin, politika hariç, teşküâtmda da aynı usul tatbik edil-ıbı.. • • '

Hazreti Eyyüb (A.S.) örneği bu ilhamlarla doludur. Madde ilerleyişi bir mâna ifade etmez. Bir ilerleyiş var ama, (İnsana doğru) değil.. Çünkü adımlar geri geri atılıyor.. Böylece, insanın inanç medeniyetine sarınıp tekâmülü, Hazreti Allah (C.C.) in, emrettiği kulluğu, gecikiyor.

Ahmet Cemil Akıncı
İstanbul/Esentepe 1
Ocak 1969

HAZRET! EYYÜB (AA) m HAYAT HİKAYESİNİN GEÇTİĞİ YERLERİ GÖSTERİR HARİTADIR

L e *o.*

1

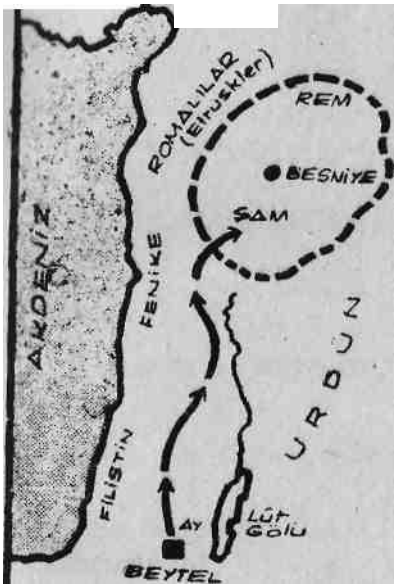

*<s

a O i- *-> L A

e T !

<'

1

Q>

Hazret i Eyyûb (A.S.) ıı doğduğu yer Göç

Yollan

Verieştifei ve Peygamber olduğu vefat «stttfci köy -

Vazııelumlirildijü ümmetin bölgesi

>

KABE' YE D O Ğ R U

18. HAZRETÎ EYYÜB (A.S.)

I

RASTLANMIŞ BİR YOLCULUK

Uçbin seneden fazla geride kalmış günlerin birisin-'leydi.

Ortalama bir hesapla Hicret'ten önce 1845 (M.Ö.1223) yılı yaşanıyordu.

Mısır'ın Ceşân eyâletinde hummalı bir faliyet vardı.

Bilhassa mahallelerden en büyüğü dolup taşıyordu.

Herkesin yüzü sararmıştı.. Düşünceliydi.

Mahallenin sokaklarında, ancak olanlardan habersiz çocuklar oynuyorlardı her zamanki gibi.

İçlerinde dört yaşını aşmış, pek güzel bir kız da vardı.

Oynamakla beraber, sık sık sokak boyunca bakıyordu.

Gecikmedi..

Bir erkekle kadın gölündüler.

Kız oyunu bıraktı.

Onlara koştu.

«Annem, babam!...» diye sarıldı eteklerine.

Sordu da:

«Niçin günlerdir eski neşenizde değilsiniz?..» Erkekle kadın cevap vermediler.. Sadece güldüler. Bir zaman sonra kadın, kız çocuğunu kucağına aldı. Dayanamadı, ağlarken konuştu: «Ey kızım Rahmet!.. Bilsen ne keybettiğimizi ..» Erkek, karısını uyardı: «Bu yaştaki çocuk ne anlar?..» «Biliyorum ey Efrayım!.. Lâkin elde değil ki..» Efrayım, «haklısın..» der gibi başını salladı ve sustu. Kansı, hislerine yenilmişti..

Kızı Rahmet'i, hem sevip okşuyor, hem de içini döküyordu yanlarmdakiler duyacak kadar:

Güney'in ormanlarında Ezdiği
ezdik, Devirdiği devirdik, Bir
filin hükümdarlığı Gurur ve
iktirasındaydtm. Öylesine
heybetli, Öylesine gözü pektim.

Bir anda ne oldu bana?.
Sanki atlı karıncaların
Hücumuna uğradım..
Ne deri, ne et, ne sinir bıraktılar..
Kemirdiler bedenimi
Kemiklerimin içinde bile
İlik bırakmadılar.

Öylesine acı çektim..
Nasıl dayandığıma
Kendim de şaşırdım.

Sevilenden olmak,
Artik görmeyi ümitlenememek
AnlatUklarımdan
Daha beterdir..

Neler geçmiyor ki aklımdan!, tnsan yiyen
bir ağaç altında Uyumak baş arzumdur.
Yapraklar kucaklasınlar beni Bir el gibi
gövdelerine indirsinler. Sabaha
kalmadan, Artan kemiklerim Toprağa
dökülsünler.. Ben de kurtulayım, Beni
görenler de.

Efrayım, ilhamı sonuna kadar sabırla dinledi.

Onu uyaracak, yahut teselli edecekti ki peşlerinden bir boru çalındı..

Baktılar.

Kalkanh, mızraklı köleler koşuyorlardı..

Arkalarmdan yine aynı hızla, kölelerin taşıdığı bir tahtırevan geliyordu.

Büyüktü bu tahtırevan..

Ortasına pek güzel bir erkek oturmuştu.

O da dalgındı..

Efrayım bağırdı:

«Babam geliyor.. Hazreti Yusuf geliyor..»

Tahtırevan, Efrayım'ın hizasında ansızın durdu.

Hazreti Yusuf (A.S.) seslendi:

«Ey Oğlum Efrayım, yanıma çık.. Ailen ile torunum Rahmet de çıksınlar.. Fakat çabuk olun..»

Efrayım, emri geciktirmedi.

Bir kaç dakika sonra hepsi tahtırevandaydılar ve yine hedeflerine doğru hızla gidiyorlardı.

Hazreti Yusuf (A.S.) bir zaman sonra oğlu Efra-yim'e döndü. Konuştu.. Bu, konuşmadan fazla, hayatının bir özetiydi.

Şöyle dedi:

«Ey oğlum Efrayım!.. Biliyorsun ki, biz Kenanilin-deniz. Atamız Hazreti ibrahim (A.S.) soyundanız.. O, büyük bir peygamberdi. Sevgili dedem Hazreti Ishak (A.S.) da öyleydi.. Nihayet baham Hazreti Ya'kub (A.S.). Evet o, israil, ümmetinin peygamberiydi.. Ve Ben de peygamberim, hazreti Allah (C.C.) m lutfu olarak böyle bir mertebeye eriştim.. Babam Ya'kub (A.S.) gerek ikiz-kardeşi El-ts'den, gerekse oğullarından çok çekti.. Hazreti Allah (C.C.) sabrının mükâfatını verdi. Mısır'da, yani burada yine buluştuk.. Ceşan ilini kendisine ayırdım. Ümmetiyle son günlerini gayet rahat geçirdi.. Nihayet takdir-i ilâhi tahakkuk etti.. Bir saat önce, vefatını gördük. Vesiyetini ve öğütlerini verdi... Kenanili'ne götürülüp, atası Hazreti ibrahim (A.S.) m yanma defnedilmek arzusundadır.. Elbette bu arzusunu derhal yerine getire- . ceğim.. Allah'a binlerce şükürler olsun M, Mısır fravn'ı I^yyan büı Velid ihtida etmiştir.. Ben de onun azizi, başvekiliyim.. Arzumu kırmaz. Yıllar ne çabuk geçiyor!.. Elli altı yaşma varmışım.. Sen Ve Mîsâ oğullarım ile kızım Rahmet doğdu, büyüdü ve evlendiler. Hattâ şu torunum Rahmet bile Allahımın bir ihsanıdır.. Şimdi ey Efrayım, sevgili oğlum!. Sana bir vazife düşüyor.. Mümkün olan sür'atle Kuzeye gideceksin.. Artık, babamın ikizi El-Is amcam hayatta değü ama, oğlu ve torunları var. Elbette Habron (HalU-ürrahman) da yapılacak merasimde bulunmak isteyeceklerdir. Onlara haber ulaştır.. Derhal Halil-ürrahman'a gelsinler, Ben de, sevgili babam Hazreti

Ya'kub (A.S.) *m* bedenini mumyalatıp yola çıkaracağım.»

Efrayim önce: «Başüstüne ey babam!.» dedi. Sonra sonlu: «Şam taraflarına gideceğim sanırım?...» «Evet.. Amcam El-Is, Etileri, Asurları ve denizden tfolen Etrüskleri (Romalılar} daima yendi.. Fakat bölgesi Hanlı durumdadır. Şimdi oğlu Bazeh (Rağvil) ve torunu Mns sağdırlar.. Kendileri bir kaç kere buraya gelmişlerdi.. Sen çocuktun.. Hatırladığıma göre, Mus, Hazreti Lût Koyundan Amos (Amüs) ile evlenmiş.. Bir oğlu olmuş.. Adını Eyyûb koymuş.. Yirmi yaşma basmak üzeredir.. Bu lı adar bilgi sana yeter sanırım.. Ara bul ve durumu anlat.. Ona El-Is'in oğlu Bun'dan dolayı Bunu soyu derler, «Sevgili peygamber dedem Hazreti Ya'kub (A.S.) ile .sen de gelecek misin ey babam?...»

«Bunu bilhassa arzuluyorum.. Bakalım Fravn ne diyecek?..»

O zamana kadar, sessiz duran, Hazreti Yusuf (A.S.) in torunu dört yaşındaki Rahmet ansızın dedesi Hazreti Yusuf (A.S.) m boynuna sarıldı.. Yalvardı:

«Ey peygamber dedem!. Beraberinde beni de götür..»

Hazreti Yusuf (A.S.), torunu Rahmet'in gözbebek>-İcrine dikkatle baktı..

Belki onlarda, kendisine açıklandığı kadar, geleceklik i hayatını görmüştü..

Kesin konuştu:

«Seni götürecektim ey Rahmet.. Bu vazifemdi.. Meçin ırdum.»

Gerek Efrayım, gerek ailesi, bir şeyler anladılar ama, Mobebini soramadılar..

O esnada esasen, tahtırevan, Fravn'ın saray bah-ço kapısından içeriye giriyordu.

*
**

Daha o gün, Hazreti Yusuf (A.S.) in oğullarından Efrayim, atlanmış ve bir kasırga hızıyla kuzeye doğru yola çıkmıştı..

Normal bir kaç menzili aynı konakta alıyordu.

Acısına acı eklenmişti.

Kendisini mi teselli edecekti, yoksa haberi götürdüğü akrabalarını mı?..

Mısır'da doğar doğmaz refah içinde açmıştı gözle rini, ı

Ona karamsarlığı tattırmamış, göstermemişlerdi.

Şimdi ise!...

Bazan duralıyordu..

İçinden geçiriyordu:

«Acaba dedem peygamber Hazreti Ya'kub (A.S.) ı, babam Peygamber ve Mısır azizi Hazreti Yusuf'tan çok mu seviyorum?.»

Buna cevap .aramaya kalkışınca başka bir soru beynini tırmalıyordu:

«Babam ,Hazreti Yusuf (A.S.) niçin kızım Rahmet'i, o henüz dört yaşındaki torununu götürmeye mecbur olsun?...»

Tabiî cevap alamıyordu.

Sırdı. '

Avunuyordu:

«Babam Hazreti Yusuf (A.S.) torunundan kopamıyor.. Bilmez misin, çok kere onunla birlikte yatar..»

Efrayim, Kızıl deniz kuzeyinden Sina çölüne çıkarken, durdu.. Mümindi Efrayim.. Hazreti Allah (C.C.) in yeryüzünde kurduğu ilk evin, Kabe'nin varlığından haberliydi.

O tarafa, kuzeye baktı..

Gönlü öyle gitmek istedi:

KABE'YE DOĞRU!..

Fakat emir emirdi..

Ona istikametini, kuzeyi, göstermişlerdi..

«Niçin.. Niçin?..» diyordu.. «Kabe dururken, Filistin'de peygamberler yatıyor?.. Orasını vasiyet ediyorlar? ...»

Bu da sırdı onun için..

Ancak bir kere babası Hazreti Yusuf (A.S.) dan 11 uymuştu:

«Her ümmetin peygamberi var.. Hazreti Allah (C.C), böyle işbölümü yapmış.. İlerde elbette, insanlar ı ıılâklarını tamamlamak için tek bir peygambere uyacaklar.. Ahlak güzellikleri,, ibadetleri KABE'YE DOĞ-ItlJ olacak.. Fakat henüz pek erkendir.. İnsan öyle bir neviyeye gelmemiştir.

Teselli buldu Efrayim ve yoluna devam etti:

Buna rağmen içleniyordu:

Ey açlık ve susuzluğun Hışmına
uğramış yolcular.. Yanınızda
durmayıp, Dolu dizgin gidişime
aldanmayın.. Beni cimri, nekes
sanmayın.

Yüklendiğim dağarcığımı açsam,
Tulumumu çözsem, Ufuklardan
ötelere kaçarsınız. Göreceğiniz kara
haber, Karşılaşacağınız zehir, Sizi
şaşırtır..

İşte ben öyle bir insanım..
Alnıma haberlerin en karanlığını,
Eşe-dosta bildirmek yazılmış..
Onu anlatacağım, eğer dilim tutulmazsa
Ve yüreğimdeki zehiri akıtacağım.

Efrayim iki haftadan fazla kuzeye gitti..

Nihayet, sonra araştıra, akrabalarını buldu..

Hazreti Ya'kub (A.S.) a nice maceralar yaşatan sonra pek pişman olup barışan ve Filistin'i Hazreti Ya'kub (A.S.) â bırakıp kuzeye göçen hükümdar El-is'in yurdundaydı artık.

El-îs yoktu ama, oğlu Razeh (Rağvü) sağdı.

Henüz bir savaştan dönmüştü.

Ayağının tozuyla, huzurunda hürmet secdesini yaptı ve kendisini tanıttı.

«Ey Amcam!.. Ben Hazreti Yusuf (A.S.) m oğlu Efrayım'ım.»

El-ls oğlu Razeh sağma oğlu Muş'u, soluna henüz yirmisine basmamış Eyyûb'u almıştı.

Secdesine mukabelede bulundu.

«Ey peygamber oğlu, pek sevindim.. Uğurunla yurdum şenlendi.. Kimbilir bana verecek ne güzel haberlerin vardır.»

Efrayim sarardı.

Cevap vermeye mecburdu:

«Hayır, ben hiç karşılaşılmayan bir yolcuyum.. Belki harabelikte uçuşan bir baykuş, yahut yarasa..»

Razeh, hükümdarlığının ve sapıklığının verdiği katılıkla, rahat konuştu:

«Biz o seslere alışığız..»

«O halde söyleyeyim.. Ey Razeh, amcam peygamber Hazreti Ya'kub (A.S.) vefat etti..»

«İnandım.. Çünkü hep öleceğiz..»

Razeh, bu kara haberi soğukkanlı karşılamıştı ama oğlu Mus da öyleydi.. Yalnız torunu E3>yûb (A.S.) titremiş, gözleri buğulanmış ve yere çökmüştü..

Razeh ona bağırdı:

«Ey Eyyûb, sen asla bir hükümdar olamayacaksın..

Halbuki yurdumuz dört yandan sarılıdır.. Asurlar, Ro-nı.ılılar, Etiler, Mısırlılar... Ve zaman zaman isyan eden uıysuz Rum kabileleri... Sık sık haraç verecek kapımız dfğişiyor..»

Eyyûb (A.S.) susuyordu.

Razeh öğrenmeyi arzuladı:

«Yusuf bizden ne istiyor ey Efrayim?...»

«Babası peygamber Hazreti Ya'kub (A.S.), ataları vrınına yatmayı dilemiş.. Halilürrahman'a getirecek.. Belki siz de defin merasiminde bulunursunuz diye beni önden haber için gönderdi.»

Razeh kararını çabuk verdi:

«Elbette amcamı, Hazreti Ya'kub (A.S.) ı son bir kere görmek isterim.. Derhal hareket edeceğiz.»

*

** ... -

Mısır Fravnı Leyyan bin Velid, Azizi ve ona çok şey ler borçlu olduğu, Hazreti Yusuf (A.S.) m arzusunu kurmamış babasını Filistin'e götürmeye izin vermişti.

Bununla da yetinmemiş, şimdiye kadar hiç bir yol-, culukta karşılaşılmayan zengin merasim yürüyüş kolu hazırlatmıştı.

Hazreti Ya'kub (A.S.) m. tabutu som altın çift tekerlekli bir arabadaydı..

Pek çok muhafız vardı.

Fravn Leyyan hiç bir şey esirgememişti ama, hareketten önce ondan tek ricada bulunmuştu:

«Ey Peygamberim Yusuf .. t)öneceksin değil mi?..»

«Evet..»

«Allahıma şükürler olsun!.. Korkuyordum ki doğdurun topraklar seni tutar..»

«Elimde mi?.. Burada ümmetim var.. Vazifeliyim..»

«Bunu hatırlattın, büsbütün rahatladım ey Yusuf..»

Ve Yusuf (A.S.) bir ay sonra yollara düşmüştü.-Ailesi Zeliha (Ziiieyha) yi ve Rahmeti beraber almıştı.

Diğer oğlu Mîsâ'yı yerine vekil bırakmıştı. Onlar da, Sina çölünü geçip kuzeye dönerlerken, ailesi Zeliha, Efrayım gibi, duralamıştı bir ara.

Hazreti Yusuf (A.S.), bunun sebebini derhal anlamış ve ailesi Zeliha'nın yüreğine su. serpen, teselli veren, şu sözleri söylemişti:

«Ey Zeliha!.**KABE'YE DOĞRU** bakıyorsun.. Haklısın.. Hazreti Allah'ın yeryüzünde ilk kurduğu evinin hepimize nur saçmasını elbette isteriz.. Esasen, bunu kalbimizden yapıyoruz. Ne var ki, Hazreti Allah (C.C.) insan topluluklarını peygambersiz bırakmıyor.. Şimdi onları gurup gurup ahlakta, huyda, inançta terbiye ediyor.. Buna erişildiği anda, ilerdeki nesiller ahlak güzelliklerini tamamlamak için birleşeceklerdir tek bir elçi etrafında.. O zaman, Kabe de tek dönülen yer olacaktır.. Bildiğin sandığın gibi pek kolay değil iblis ile insanın zayıf ya--ratilmış nefsinin mücadelesi.. İblis, her zayıf kalbin yanı başına bir şeytanım memur etmiştir.. Sen kendini hatırla.. Az mı hidayete ermek için uğraştım seninle.. Ley-yan oğlu Velid de öyle.. Sizler ki aydm insanlardınız, böyle yaparsanız bir de ihtirasının, cehaletinin zebunu olmuş, yılgm insanı düşünün. Sabret ey Zeliha!.. Sabır Hazreti Allah (C.C.) m biz kullar için verdiği en büyük silâhtır...»

Zeliha rahatlamıştı..

Tek ağaç görünmeyen çöl, Sina kumluğu, ona başka türlü görünmüştü. Bunu anlattı:

inanmak pek iç açıcı..
Zindan penceresinin
Demir kapaklan ardına kadar
Aralanıyor..
Artık karanlığa alışmış göz,
Körlükten kurtuluyor..
Nereye baksa,

Kurak da olsa, çöl de olsa, Artması,
büyümesi için, Kullukta yarışma
hevesi başlıyor. Midenin bir avuç kum
yutularak, Sancısı bastırılır.. Lâkin
gönül için deva, Vicdanın nurudur..

Hazreti Yusuf (A.S.), Zeliha'yi hazla dinledi.

Dayanamadı, içini döktü:

«Ne bahtiyarım ki, ailem mümindir..» dedi.

Zeliha şaşırdı.. Sordu:

«Elbette ilk önce peygamber ailesi mümin olacak-ıir.»

«Ne acı ki insan o seviyeye ulaşamadı. Allah (C.C.) da henüz bunu bildiğinden yasaklamadı.. Nice peygamberler, has kullar var ki, aileleri sapıklıktadır..»

«Yeni işitiyorum..»

«Pek dalgınsın ey Zeliha!.. Yahut da bana bir şeyler anlatmak istiyorsun.. Çünkü Fravn Leyyan'm bile ailelerinin, cariyelerinin, müşrik olduğunu bilirsin.. Hattâ oğullarımız Efrayım ile Misâ. Ha, öyle değil mi?..

«Beni ağlamaklı ettin ey Yusuf.. Bir emir yeter sanırım buna..»

«Yetmez ey Zeliha..»

«Niçin?..»

«İnsanların her şeyine hükmedilebilir, lâkin kalplerine edilemez.. Görünüşte korkudan uyarlar ama, kalpleri yine bildiklerinde kalır.. Bütün iş, o kalbi inandırmakta, göğsü açmakta.. Peygamberlerin, âlimlerin, velilerin, öğretmenlerin görevi, yolu göstermekdir.. Gerisi Hazreti Allah (C.C.) ile kul arasında doğrudan doğ-duya ceryan eder.»

« Haklısm ey Yusuf!.. »

«Zor kullanamam..»

«Bu mahakkak..»

*

**

O yıhn olaylarının ikinci ayı tamamlanmıştı.

Hem Hazreti Yusuf (A.S.) m, hem El-ls soyunun ileri gelenlerinin Halilülrahman'da toplanmaları gerçekleşmişti.

Hep birlikte, ataları Peygamber Hazreti Ya'kub (A.S.) ı arzusu ve vasiyeti gereğince, tarladaki Mağrada yatan Hazreti İbrahim (A.S.) m yanma defnetmişlerdi.. Kimler yoktu ki orada!..

Hazreti ibrahim (A.S.), Sara, Hazreti İshak, Hazreti Lût...

Son geceydi.

Hazreti Yusuf (A.S.) vezif esini başaranların huzuru içinde gülümsüyordu..

Amcası El-İs'in soyu ile tanışmış, sevişmişti.

Ertesi sabah artık dönülecekti.

Hazreti Yusuf (A.S.), maiyetiyle birlikte Mısır'a, El-İs'in oğlu Razeh (Rağvil) ile gelen soyu kuzeye, Şam ötelerine, gideceklerdi.

Bütün hazırlıklar tamamlanmıştı.

Gece geç saatlere kadar konuşulmuş, eğlenümişti.

İstemeyerek istirahata çekilinmişti.

Hazreti Yusuf (A.S.), çadırmdaydı..

Kıpırdamıyordu ama, uyuyamamıştı.

Fakat ailesi Zeliha huzursuzdu.. Uyumadığını belli I Uyordu.

Nihayet Hazreti Yusuf (A.S.) dayanamadı, öğren-ıuk istedi:

«Uyumuyorsun ey ZeühaL»

«Uyuyorum..»

«Hayır, kıvranıp duruyorsun.. Sebep nedir?..»

«Anlatmak, çaresini gidermez ki..»

«Amcam oğulları sana pek güzel hediyeler verdiler.. Hız de öyle..»

«Hiç bir kıymeti yok o hediyelerin..»

«Neler söylüyorsun ey Zeliha!..»

«Hakikati..»

«Yoksa başka bir şeyde mi gözün kalmıştı?..»

«Evet..»

«Nedir?..»

«Amcanoğlunun torunu Eyyûb.» Hazreti Yusuf (A.S.), ihtiyarsız bir hareketle elini r.oğsüne bastırdı.. Cam yanmıştı. Zeliha gülümsedi acı acı:

«Yarana dokundum ey Yusuf... Çünkü dikkat ettim Kyyûb'u, tanıştıklarının hepsinden çok sevdin.. Görmeye, konuşmaya, doyamadın..» «Doğrudur..»

Zeliha bir fikir attı ortaya:

«Ey Yusuf!.. Biliyorsun, buradaki akrabaların sapıktırlar. Hiç değüse Eyyûb'u kurtarmak değil miyiz?..»

«Nasıl?..»

«Onu amcanoğlundan iste.. Bizimle gelsin..»

Hazreti Yusuf (A.S.)., ümitsizlikle başım salladı:

«Bunu kendisine çok **teklif** ettim.. Her **seferinde,** ilhamlarının böyle bir seyahati önlediklerini söyledi.»

«Garip şey..»

«Ben de sustum.. Ey Zeliha, bırakalım, bağrımıza) taş basalım.. Kuzeydeki sapıklar içinde öylesine iyi kalpli bir gencin bulunması daha hayırlıdır..»

Zeliha sustu..

Yanı başında derin bir uykuda olan dört yaşındaki torunu Rahmet'e baktı..

Gösterdi :

«Ey Yusuf, şuna bak.. Yüzü huzursuz.. O da Ey-yûb'a pek ısınmıştı.. Sanırım, hüznü bundandır..»

«Biliyorum.. Eyyûb onu pek oyaladı, eğlendirdi.. Dört yaşında bir kız ile yirmisine gelmiş bir gencin, öylesine sevgileri, az görülmüştür..»

Hazreti Yusuf (A.S.) ile Zeliha böyle konuşurlarken, karşı çadırlardan birisinde de, El-ls'in torunu Mus. ailesi Amos (Aımis) ile aynı konuyu işliyorlardı.

Amos, kocasına, dayanamayıp bir şiir söyledi önce:

Yeryüzü niçin
Bu kadar geniş?..
Ufuklar alabildiğine uzak?..
Ayrıukları beslemek,
Gurbeti, sılayı, hasreti,
Körüklemek için değil mi?..
Başka sebep düşünemiyorum..

Yahut, yürek neden
Böylesine yumuşak?.. Hele
bazı sevgiler uğruna
Damarlarda akan kan Pek
ılık dolaşır.. Sevilenlerin
çözülmesini Seyretmek için
mi?..

Mus, ailesine döndü.

Henüz yatakta değildiler..

öğrenmek istedi:

«Senin bana yapacak bir teklifin var ey Amos..»

«Var ama, ne çıkar!..»

«Hele söyle.. Belki çaresini bulurum..»

«O halde dinle.. Ben Amcanoğlu Yusuf'un o küçük »orunu Rahmetsiz yapamayacağım.. Rahmet giderse, onu Köremezsem, eriyeceğim.»

«Bu kadar kızların olduğu halde ha?..»

«Evet.. Niçin itiraf etmiyorsun, sen de öyle değil misin?..»

«Bu kızda anlıyamadığım bir albeni var..»

«Beni doğruladm..»

«Neye yarar ..»

Amos çok düşünmedi'.. Bir fikir attı ortaya:

«Yusuf ve soyu buralara kadar gelmişken, pek ayıp ettik, onları yurdumuza davet etmeliydik..»

«Bunu yaptım ey Amos.. Hem de kaç kere.. Fakat Yusuf, çabuk dönmek kararında olduğunu söyledi. Fravn'a söz vermiş..»

«Sanırım henüz uyumamışlardır, son bir teşebbüste daha bulunalım..» - «Sen mi gideceksin?..»

«Hayır.. Çünkü ben de boş durmadım.. Zeliha'ya tekliflerde bulundum.. Kabul ettiremedim..

«O halde vaz geçelim bu işten ey ,amos.. Yurdumuzda ağırlayacağımız günler içinde Rahmet'e daha çok tutulacağız.. Kopmamız zorlaşacak..»

«Halbuki ben başka şey düşünüyordum..»

«Bir hile..»

«Evet...»

Amos, doğruladıktan sonra bir atasözünü hatırlattı:

Dur ne yapıyorsun?..
O koca dağı
Omuz verip devireceğini
Kim söyledi?..
Vaz geç bu hevesten..'

Yahut, parçalamaya çalış onu..
Uzundur ama, kazanırsın. Görmez
misin ordular büe Bölünerek mağlup
edilir?.. Kuvvet dengesizliği Kime
zaferi armağan etmiştir!..,

Şu karınca yuvalarına bak..
Köstebeklerin ki de öyle. Sanır mısın
bir anda açûdüar?. Aylar, yular
sürdü, Toprak altında uzanan
tüneller.

Mus, şiire rağmen bir şey anlamamıştı.

«Beni meraklandırdın ey Amos..» dedi.. «Bir çırpıda anlat anlatacaklarım da, aklım yatarsa, hemen işe girişeyim.. Belki Yusuf uyur..»

Amos anlattı:

«Önce Yusuf'u yurdumuza götürmeye, beş on gün kalmaya ikna edelim..»

«Sonra?...»

«Rahmet'in bizde kalmasını isteyelim..»

«Hiç olacak şey değil..»

«Gerek Yusuf gerek Zeliha, Eyyûb'u pek sevdiler.. Şimdiden söz keseriz.. Aralarında on beş yaş var-yok..

ı «olince evlenirler.. Etme ey Mus!. Rahmet, dünya h l>ır kızdır bedence.. Ahlâkça ise, eşi görülmeraiş-

Mııa güldü:

ı >;ıha ilk defa bir kaynananın, gelinini böylesine | Vdiğini görüyorum.. Fakat ilerde hislerin değişmenin"

■ Değişmez ey Mus..»

*0 halde peki..»

«Gidecek misin?..»

«Hayır.. Aklıma iyi getirdin.. Eyyûb'u ricacı yapacağım o

«Çok güzel bir fikir..»

«Fakat son imkânı harcıyoruz..»

«Ne kaybederiz?..»

Mus, el çırptı..

Bekleyen köle göründü.

Ona emir verdi:

«Bana oğlum Eyyûb'u çağır..»

Köle gitti..

Beş dakika geçmeden Hazreti Eyyûb (A.S.) görün-«lii.

Yirmi yaşındaydı henüz ve pek güzeldi.

Uzun bir boyu vardı..

Başı büyüktü..

Sacları kıvırcıktı ve sarkıtıhmştı.

Hele gözleri pek güzeldi..

Boynu kısaydı..

Kol ve bacakları iriydi..

Annesi Amos ile babası Mus onu gururla seyrettiler.. Güvenleri arttı..

Eyyûb (A.S.), o yumuşak, tatlı sesiyle sordu:

«Beni istemişsiniz ey annem, ey babam!..»

Mus doğruladı:
«Evet oğlum..»
«Emriniz nedir?..»
«Elçilik..»
«Hazırım..»

«O halde, Amcanoğullarından Yusuf'un çadırına git..»
«Hay hay..»
«Uyuyorlar diye düşünmüyorsun?..»
«Hayır.. Size gelirken.. Yusuf ile Zeliha çadırdan di- I sarı çıktılar ve mehtaba karşı oturdular.. Uykuları kaçmış olacak.»
«Bu iyi bir haber.. Torunları Rahmet yanlarında mıydı?.»
«Hayır..»
«Yusuf ve Zeliha seni pek severler ey oğlum.. Biz bir kaç kere rica ettik.. Yurdumuza -davete kalkıştık.. Zamanları olmadığını söylediler..»
«Haberliyim ve üzülmüştüm..»
«Belki seni kırmazlar..»
«Fakat sizin alınacağınızı düşünürler..»
«Bizim gönderdiğimizi söyle..»
«Peki ey babam!..»

**

Hazreti Eyyûb (A.S.), Hazreti Yusuf (A.S.) m çadırına doğru giderken, için için neler söyleyeceğini hazırlıyordu.

Fakat buna fırsat bulamadı.

Çünkü, Hazreti Yusuf (A.S.) m ailesi Zeliha bir şarkı söylüyordu.. Bu şarkıda Hazreti Eyyûb (A.S.) ı davet edici bir hava vardı.. Cesaretlendiriyordu.

l »ıişüneceğine dinledi:

Ey avct,
Bütün silâhların tamam.. Avın
da dal üstünde Korkmadan
tünüyor.. Daha ne
bekliyorsun?..

Sokul aynt yumuşaklıkla..
Nisanım at..
Okunu savur..
Göreceksin ki vurulacak avtn.
Çünkü o da böyle bir sonucu beklemektedir.

Hazreti Eyyûb (AS.) hızlandı..
AkJuıa koymuştu..
Onlara gidiyor gibi yapmayacaktı..
Açıklarından geçti..
Zeliha, Yusuf (A.S.) a onu gösterdi:
«Ey Yusuf, şu giden Eyyûb değil midir?..»
Hazreti Yusuf (A.S.) ilgilendi..
Doğruladı:
«Evet odur..»
«Yazık.. Demek uyku tatmamış Eyyûb'u da..»
«Dilersen çağırıp konuşalım..»
«Hislerinden koparmayahm..»
«Sanmam.. Belki memnun olur..»
Çağırdılar..
Hazreti Eyyûb (A.S.) geldi, gereken hürmeti yaptı..
izin verilince oturdu karşılarına.
Hazreti Yusuf (A.S.) deşti onu:
«Ey Eyyûb!.. Niçin uyumadın?.. Halbuki yarın yol-nıluk var..»
«Bu yolculuk hepimiz içindir..»
«Anladım.. Bizim de uyumadığımızı kast ediyor-nım.. Gece pek güzel.. Yolda uyumak da mümkün..»

«Aynı şartlara ben de malikim..»

Hazreti Yusuf (A.S.) teklifini tekrar yaptı:

«Seni, hiç değilse bir kaç yıl yanımda görmek isterdim.»

Zeliha da aynısını konuştu.

Eyyûb (A.S.) üzüldü.. «Henüz bir türlü ilhamlana-madun..» cevabını bir kere daha verdi.. «Yoksa sizi kırmak ne mümkündü..»

Hazreti Yusuf (A.S.) üstelemedi.

«Bir hayr var..» dedi.. «Allahım Öyle diliyor..»

' Hazreti Eyyûb (A.S.) mevzuun kendi kendisim açılmasına memnundu..

Sordu:

«Fakat ey amcam, ey yengem!. Siz pek âlâ yurdumuzu bir kaç ay şereflendirirdiniz..»

«Fravn'm iznini suistimal etmekten çekmiyorum.. >

«Ona bir haberci yollayabilirsin ey amcam.. Ne olursun, kuzeye gidelim.. Yurdumuzu gör.. Bizi sevindir.,»

«Hem ben, hem Zeliha, baban ile annenin bütün isteklerine ret cevabı vermiştik..»

«Onları düşünmeyin.. Kırılmazlar..»

«Neden?..»

«Çünkü beni bir kere daha, şu son anda elçi yolladılar.»

Hazreti Eyyûb sözlerini bir şiirle bağladı:

Hepimizin kalbinde Aynı murat var..
Henüz yaprakları Açılmışken,
körpeyken, Sonbahar mevsimini
yaşatmak. Onları dökmek olur mu?..

Dostluk meyvalan Nasıl
beslenir orilarsız?.

Renk ve tadlarını
Kimden alırlar?..
Bilirsiniz güneşten
Gelenlerin torbastdır hepsi.
Nimettirler.. Hazreti Yusuf (A.S.),

Zelihâ'ya baktı.. Kararsızdı.. Bir kere daha sordu:

«Hakikaten seni annen ve baban mı yolladılar?...» «Evet..»

O anda umulmadık bir şey oldu.. Rahmet uyanmış çadırdan dışarıya fırlamıştı.. Hazreti Eyyûb (A.S.) ı görünce, ona sokuldu.. Elini tutu..

Diğer elleriyle mahmur gözlerini uğuşturuyordu..

Dedesine sordu:

«Ey dedem!.. Eyyûb karar değiştirdi, bizimle geliyor değil mi?...» «Hayır kızım..» «Olmaz..» «Haklısın.. Fakat biz, iki ay kadar onların yurduna misafir gideceğiz..»

Küçük Rahmet, şaşırdı sevincinden, parmağım ağzına götürdü.. Hazreti Eyyûb (A.S.) m elini daha kuvvetli sıktı.. «Doğru mu?..» der gibi baktı.

Sonra, uyandı.. Koşup dede ve ninesinin boynuna sarıldı... Öptü öptü.

Yaşından umulmayan bir söz de söyledi:

«En iyi işi yaptınız..»

Doğru muydu?..

En iyi işi mi yapmışlardı?..

Neydi bu en iyi iş?..

Elbette zaman gösterecekti.. — 47

—

n

YEŞİLDEN SOYUNMAYAN ÜIJKE

Doğruydu, galiba Hazreti Yusuf (A.S.) ile Zeliha en iyi işi yapmışlardı..

Şimdi o günler de, **yirmi beş sene** geride kalmışlardı.

£ok şeyler olmuştu, arkada kalan yirmi sene içinde

Eyyûb (A.S.J m annesi Amos'un kurduğu plâna uyulmuştu.. Önce Şam yukarılarına kadar, Hazreti Yusuf (A.S.) ile maiyeti gitmişlerdi.. Akrabalarının hükmettikleri yerlerde iki ay geçirmişlerdi.

Hattâ Hazreti Yusuf (A.S.) m torunu Rahmet'in pek sevmesi üzerine, Şanı ile Rem arasmda (Uts Diyarı) denilen ülkede, bir koy satın almıştı Hazreti Yusuf (A.S.).. Adını Besniye (Saniye) koymuştu.

Şüphesiz, hepsi Hazreti Allah (C.C.) in takdiriydi.

Emri fermanıydı.,.

Hazreti Yusuf (A.S.) ile maiyetindekiler, döneceklerine yakın, Hazreti Eyyûb (A.S.) m babası Mus, Hazreti Yusuf (A.S.) dan torunu Rahmet'i istemişti..

Şöyle demişti:

«Ey Amcam oğlu!. Görüyorsun ki oğlum Eyyûb üe torunun Rahmet pek iyi anlaşıyorlar.. Onları evlendir-sek ne dersin?..»

Hazreti Yusuf (A.S.) şaşırmıştı:

«Rahmet henüz bir çocuktur..» «Şimdi söz keseriz.. Çağı gelince evlendiririz..» Hazreti Yusuf (A.S.) dan önce Zeliha cevap vermiş-II

«Bu olur.»

Herkes sevinmişti.

Tek üzüntülü görünen Eyyûb (A.S.) in annesi Aıuos'tU.

Şüphesini söyledi:

«Söz kesilir bu kolay.. Fakat sonrası ne olacaktı?..»

Yusuf (A.S.) sormuştu:

«Nasü sonrası?..»

«Belli, Rahmet büyüyünce pek güzel olacak.. Fravn, her hangi bir oğlu için isterse?..»

«Vermem...»

«Pek zor durumda kalırsın ey Yusuf..»

«Fravn benim dinimdedir.. Öyle şey yapmaz..»

«Pek ihtiyar olduğunu söylüyorlar.. Yerine geçecek, Mısırlılara ettiğin iyilikleri unutur.., Belki yurdundan bile kovar..»

Çâre nedir?...»

«Rahmet'i bana bırak.. Şurada kaç sene var ki!. Nihayet beş altı sene.. Arada gelirsiniz de..»

Nasü oldu bilinmez Hazreti Yusuf (AS.), bu teklife hiç düşünmeden: «Peki..» demişti..

Ayrıca satm aldığı Besniye köyünü de kızı Rahmete bağışlamıştı..

Yular geçip, vakti gelince, Eyyûb (A.S.) ile Rahmet evlenmişler ve Besniye köyüne çekilmişlerdi..

Besniye köyünü, Rahmet, kocası Hazreti Eyyûb (A.S.) a çehiz olarak takdim etmişti..

Hayret edilecek şeyler de olmuştu Uts Diyarı'nda.

Bereket dolup taşıyordu..

Uts Diyarı'nın yeşilden soyunduğu görülmüyordu.
Rahmet bile bereketin en verimli tarlasıydı..
Hazreti Eyyûb (A.S.) a yedi oğul ve üç kız vermişti.
Doğurmadığı yıl olmamıştı..
Şimdi bu on evlâdın hepsi evliydiler..
Uts Diyarı'nın çeşitli köylerinde ayrı yaşıyorlardı.
Hazreti Eyyûb (A.S.) in zenginliği dillere destandı,,
Hesabım bilmiyordu mal ve mülkünün.
Kahyası Şuha hesaplıyordu.

Anlattıklarına göre, o yıllarda, yani Hazreti Eyyûb (A.S.) kırk beş yarşlannda bulunduğu şurada, en azından şunlara sahipti:

500 çiftlik (Küçük çapta)
3000 koyun,
1000 deve,
500 çift öküz,
500 dişi eşek,
Sayısız köle..
Bütün Uts Diyan.

Hazreti Eyyûb (A.S.) bütün bu mal ve mülkünü hep hayra harcıyordu..

Yurdunda tek bir yoksul yoktu.
Herkesin yüzü gülüyordu..
Pek misafirperverdi.
Cömertti.
Olgundu..
Bilgindi..
Doğruydu..
Kölelikten nefret ediyordu..

Dört yanında vahşi, talana Asurlu, Etili, Romalı v« diğer Rum soyu kabileler bulunmasa, dileyeni azat edi çekti.

Esasen emrindeki insanlar ondan hoşnuttular.. Ken-

dilerine çalıştıkları kanaatlideydiler.. Çünkü ne dilerler-*• uluyordu.

Böyle bir ülkenin sahibi olan Hazreti Eyyûb (A.S.) ıluruıınundan elbette memnundu., öyle olmalıydı. Fakat değüdi..

Çünkü bir kaç yıl önce, Hazreti Allah (C.C.) onu M v^amberlikle şereflendirmişti.

> Nûha, ondan sonraki peygamberelere vahy ettiğimiz ve tbrahime, tsmaUe, îshaka, Yakuba, evlâtlarına,, Isaya, Eyyûba, Yunusa, Hanına ve Süleymana vahy eylediğimiz ve Dâvuda Zebur verdiğimiz gibi (Habibim) şüphesiz sana da vahyetdik biz.
>
> (Nisâ[J] : 163)

> Biz ona İshak ile Ya'kubu ihsan ettik ve her birini hidayete (nübüvvete) erdirdik. Daha evvel de Nûhu ve onun neslinden Dâvudu, Sü-leymanı, Eyyûbu, Yusufu, Musayı, Harunu hidayete (nübüvvete) kavuşturduk. Biz iyi hareket edenleri işte böyle mükafatlandırırız.
>
> (En'am : 84)

> Eyyûbu da (hatırla!)
>
> (Enbiyâ' : 83)

> Kulumuz Evyûbu da an!
>
> (Sâd : 41)

Hazreti Eyyûb (A.S/), peygamberük görevi alır Lİmaz, derhal vazifeye başlamıştı.. Pek ümitliydi.

Sanıyordu ki bunca iyilik ettiği, örnek olduğu insanlar hemen Vahdaniyete koşuşacaklardı.. Şimdi yaşı kırk beşti.. Rahmet de otuzunu aşmıştı..

Değil insanlar, bir peygamber torunu, hem de Yusuf (A.S.) gibi bir peygamberin torunu davetine icabet etmemişti.

Yedi oğluyla üç kızı da öyle..

Henüz Uts Diyarı'nda, o yeşüden asla soyunmayan bereket yurdunda, kendisinden başka mümin yoktu. Hazreti Eyyûb (A.S.) m üzüntüsü bundandı.. Fakat Hazreti Allah (C.C.) ona en büyük ilâcı vermişti:

Sabır ..

Evet, Hazreti Eyyûb (A.S.) sabrın ta kendisiydi.. Çağıl çağıl akıyordu.

Elbette vahy ile pek çok sırlara, tarihî olaylara sahip olmuştu.. Geçmişte bir kısım ümmetlere gelen peygamberlerine halkın neler yaptıklarını biliyordu.

Diğerlerine gelenler de öyle akıbetlerle karşılaşmışlardı..

Ne zamana kadar devam edecekti bu hal?

Bilmiyor, bilemiyordu..

Sabır hırkasına bürünmüş, gece demiyor, gündüz demiyor, çalışıp duruyordu..

Annesi Amos'un, tahmin ettiği gibi, Rahmet, hakikaten, büyüyünce, dillere destan bir güzel olmuştu.

işin en garip tarafı da, Hazreti Eyyûb (A.S.) m tanıttığı Allah'a inanmadığı halde, asla kocasından kopmu-yordu.. Aksine ona sokuldukça sokuluyordu.

Her tarafta olduğu gibi, burada da halk, puta tapıyordu. Evlerinde doluydu o tahta-taş parçaları.. Yolculuklarında yanlarında taşırlardı..

Hır de **toplu bir putları vardı. Bu put, Besniye köyü yakınlarındaki tepede kadın** biçiminde **kendiliğinden, zamanla,** o **hali alnuş bir kayay-**

Adını **(Zemo)** koymuşlardı..

Ondan pek korkarlardı..

Tepe çok rüzgar tuttuğu için, inlerdi..

Bu iniltileri Zeno yapıyor sanırlardı.

I Sütün panyırları, merasimleri, Zeno tepesinde ge-

• • rdi.

Neler kurban etmezlerdi ki!.. Kundaktaki çocuklarını bile feda ederlerdi. Hazreti Eyyûb (A.S.), en çok oğul ve kızlarından kor-kardı. Onlar ayrı yerlerdeydiler.

Her gece, bir evde toplanır, eğlenirlerdi. Kimbilir ne günahlar işlediler diye düşünürdü Haz-ıı ti Eyyûb.. Ve yedi oğluyla üç kızının birbirinden toplu amaları turu tamamlanınca, onların günâhtan kurtulmaları için, Hazreti Allah'a kurbanlar keserdi.. Sık sık da dolaşırdı..

Uts Diyarı çevresindeki vahşi kabileler, eskiden sık ılı çiftlikleri talana yeltenmişlerdi.

Fakat Hazreti Eyyûb (A.S.) m tedbirleri sayesinde, irtık sokulamaz olmuşlardı..

Kahya Şuha, her sabah iyi haberler getiriyordu artık.

Böylece aradan bir beş sene daha geçti., Artık Hazreti Eyyûb **elli,** Rahmet **otuz** beş yaşlann-laydılar..

** Kıskananlar yok muydu

Hazreti Eyyûb (A.S.) ı ?. Elbette vardı..

Fakat bunların en başta geleni ve korkuncu îblis'ti.

Her yerde olduğu gibi, Allah'a teslim olmuşlara tahammül edemiyordu..

Bilhassa, tek bir inananı olmadığı halde, sabreden Hazreti Eyyûb (A.S.) baş düşmanıydı.

Onu nasıl yeneceğini düşünüp duruyordu.

En çok vakit öldürdüğü yer Uts Diyarı'ydı.

Hazreti Allah (CC.) izin vermedikçe, peygamberler masumdular.. Ona dokunamazdı..

Fakat karısı Rahmet vasıtasıyla belki Hazreti Eyyûb (A.S.) ı sapıtırdı..

Huzurunu bczar, sabrını taşırırdı..

(Bazılarına göre Rahmet, Hazreti Yusuf (A.S.) m kızıdır, torunu değildir.. Bazılarına göre de Hazreti YaTaıb (A.S.) m kızı Uye-Yiyya-Leyya'dır.)

iblis, Rahmetin (Rahime-Mahar-Mahir-Raham-Rah-me) nin kalbine girip fit vermeyi en uygun yol buldu.

Büyük bir ümitle önce bunu denedi.

Yine bir sabahtı..

Sonbahar girmişti..

Hazreti Eyyûb (A.S.) erkenden uyanmış, bağlarının çardağında ibadetini ediyordu.

Rahmet evden çıktı.. Onu aradı.

Bağın çardağında ibadet eder görünce, duraladı.

Çünkü kalbinde İblis vardı..

tik şüphe zehirini damlattı:

«Ey Rahmet.. Görüyor musun kocam?. Daha sen otuzunu aşmışken, sana sırt çevirdi..»

Rahmet, içinden gelen bir sese sordu:

«Nasıl yani?..»

«Birisini seviyor o..»

«Kimi?..»

«Adına Allah diyor ama, inanma..»

ı- ılıat benim dedem Hazreti Yusuf da öyleydi..» ı :ᵣ.ı-
hakikaten peygamber olsaydı, Fravn'm emri-Rt* nlriT miydi?.»

. İlımda bir hikmet vardır..» ■ ok.. O halde sen niçin,
Eyyûb'un çağırdığı Allah'a ı olmuyorsun?..»

. Kalbim öyle istiyor,.»

Hayır.. Saltanatından çekmiyorsun.. Halk seni IMyınıı/..»

Kocamı sayıyorlar..»

l tunun ilerisi var.. Halk, bir bend arkasındaki su ■Jlıldır.. Birikir birikir.. Sonra bendi yıkar.. Vay, sürük-ı. m • eklere!.»

I'.ütün bunlar, Rahmet çardağa varıncaya kadar, ol-ı ıi-

Hazreti Eyyûb (A.S.) da işini, ibadetini, bitirmişti, (rüleç bir yüzle Rahmete döndü. Diledi:

Sana Allah'ımdan selâmet ve rahmet niyaz eylerim.»

Rahmet ilk defa cevap vermedi.

tç geçirdi.

Oturunca açıldı:

«Ey Eyyûb, yetmedi mi daha?.. On yıla yakın olu-VI uğraşıp didiniyorsun.. Kimi kazandın?.. Sürüden netli m lir bu ayrılış?..»

«Sabır beni galip getirecektir..»

«Köleliği sözde istemezsin ama, herkesi senin sevdiğini sevmesine zorluyor sun..»

«Vazifemdir bu.. Zorlamıyorum, yol gösteriyorum İadece.»

Rahmet güldü ve ühamlandı:

Suya eğilip
Kendimi seyrettiğim gibi, O
kadar açık, Görüyorum, içini..
Saklaman boş!..

Ey bu diyarın çobanı!.
Kuşağına sıkıştırdığın
Kavalın henüz pek yeni..
Ne çabuk bıktın ondan?..
Niçin kamışlıktasın?.. ,

Yapacağın kaval
Sanır mısın ki,
Alışana kadar sana uyacak?.
Vefa gösterecek?..
Ondan duyacağın ses nankörlüktür ancak.

Rahmet, ilhamını bağlayınca anzısm sordu: «Aşık olduğun Allahın kimdir sahi ey Eyyûb?..» «Deden anlatmadı mı?.. Onun Allahıdır..» «Beni aldatamazsın.. Sen bu diyarın bir güzeline vuruldun. Söyle her kimse, aracı olayım..» «Yok öyle şey ey Rahmet..»

«Var. Lâkin Uts diyarında dilleneceğinden çekini» yorsun.. Belli, gönlün bir çalıya takılmış.» Hazreti Eyyûb (A.S.) hatırlattı: «Sana daima söylerim ey Rahmet!.. Tek bir kusurun var.. O da, herkesle, tanı-tanıma, uzun uzun konuş-mandır.. Yine kiminle sohbete daldın?.. Çünkü sen o kadar temizsin ki, bu fikirler asla senin olamazlar..»

Rahmet, konuştuğuna Kacası Hazreti Eyyûb (A.S.) diA şüphelendiğine pişman oldu.. Utandı.. Yavaşça: • İ.Hnaeyle konuşmadım, içimle pençeleştim..» dedi.

Hazreti Eyyûb (A.S.) bu itirafta daha çok durdu:

«O halde iblis nihayet sana sokuldu.. Bundan sonra {>ek dikkatli olmalısın.»

Rahmet söz verdi..

*
**

Bir zaman için de bu sözünde durdu..

Fakat çok geçmeden Hazreti Eyyûb (A.S.) ı, her Kliman yaptığı gibi, oğul ve kızlarının günâhlarını bağışlaması için, Allah'ına kurban sunmaya hazırlandığım, gideceğini gördü.

iblis yine Rahmet'e fısüdadı:

«Ey Rahmet!.. Sanır mısın ki kocan, kurban kesmeye gidiyor? Hayır, aşık olduğuyla bulaşacak..»

Her zaman Rahmet, içinden yükselen bu seslere itiraz ederken yapamadı.

iblis direndi:

«istersen gizli gizli kocan Eyyûb'u takip et.. Gözlerinle göreceksin..»

Rahmet bunu yapamadı ama. pek güvendiği cariyelerinden birisini, gönderdi..

Cariye döndüğünde haber verdi:

«Sahibimiz Eyyüb'da bir olağan üstü hâl görmedim.. Cevizli tepeye gitti her zamanki gibi., ibadet etti ve kurban kesti... Sonra yola indi ve gelip geçenlere kurban eti dağıttı..»

Rahmet rahatladı.

Fakat İblis kararlıydı..

Ne olursa olsun, karısı vasıtasıyla sabrınftaşıracak, onu sapıtacaktı..

tblis'e akşama doğru şarkı söyleyen bir çobanın sözleri de yardım ettiler.

Çoban, köye dönerken şöyle ilhamlandı:

Hep kandırıldım..
Hep aldatıldım,..
İşte bugün de sürüm azaldı..
Kim çalıyor malımı?..
Gözlerimi dört açıyorum,,
Bulamıyorum, göremiyorum.

Sözde köpeklerim var..
Hırsızı değil,
Kurt çıksa boğacaklar..
Hani?..
Galiba ben onlara güvenip
Bir az kestirince,

Onlar da uyuyorlar.. Kime
inanayım?.. Elimi dostluğa
uzattıkça Işınlıyor,
kemiriliyorum. Yalan değil,
Hep kandırıldım, Hep
aldatıldım..

Şarkıyı Rahmet de dinlemişti.

tblis fırsatı kaçırmadı.. Seslendi:

«Çoban, seni anlatıyor ey Rahmet.. Ondan farkın nedir?..»

«Niçin?..»

«Kocan Eyyûb (A.S.) m peşine gönderdiğin cariye doğruyu mu konuştu sanıyorsun?..»

»Ona pek inanırım..»

ıvallı!..» Rahmet, direnmişti ama bu türlü, etine diken bat-

lı yine.

I>.nı için karar verdi:

O-lecek sefere Eyyûb'u bizzat kendim kollayacağı ırıu

yaptı da..

Fakat hiçbir şey göremedi.

Çünkü Hazreti Eyyûb (A.S.) Cevizli tepe'ye git-

luırbanları kesmiş, ibadetini yapmış, yola inerek yol-1(11 ma et dağıtmıştı.

O kadar..

()rta yerde buluştuğu bir kadm yoktu.

Utandı, pişman oldu.. Mahcubiyetinden yüzü pancar Kllıl kılardı..

Hele duyduğu vicdan azabı!..

Hazreti Eyyûo (A.S.) m peşinden koştu..

Votişti ve nefes nefese, yaptıklarını anlattı.

Uazreti Eyyûb (A.S.) sabrının verdiği enginlikle, ^cıislikle, gülümsedi, kızacağı yerde..

«Ey Rahmet..» dedi.. «Sana söylemiştim, kalbinden İIiİİH'İ atmaya çalış.. Allahım onu cennetten koğdu.. Biz ılf göğsümüze ne kendisini, ne ordusu şeytanlardan her lıııtıgi birisini yaklaştırmamalıyız.»

Rahmet, öyle yapacığma söz verdi..

tblis, yalnız Rahmetle uğraşmıyordu..

Şeytanlarının güçlülerini halkın basma da belâ edi-»rdu..

Bunlar kanıyorlardı.. Mevzu hep aynısıydı.. Soruyorlardı halka: «Sahibiniz Eyyûb niçin putlara tapmıyor?..

Hele i'r; putunuz' Zeno'ya bir kere bile uğradığını, secdeye

kapandığını gördünüz mü?.. Kurbanlarını Cevizli Tepo'-de kesiyor.. O, çok kurnazdır.. Putlara tapmanıza tabanı-mül edemiyor.. Hem sahibiniz, hem ilâhınız olmak istiyor.. Görünmez bir Allah'a tapışı uydurmadır..»

Bu fitlere bilhassa kadınlar çabuk kanıyorlardı.

Çeşme başında, yahut tarla sınırlarında Rahmet' rastladıkça, ona koşuyorlardı..

Dertlerini, kuşkularım dile getiriyorlardı:

«Ey Sahibemiz Rahmet!. Kocan Eyyûb bu halim daha ne kadar devam edecek?..»

«Ne var halinde?..»

«Bizden iyi bilirsin.. Putsuz ev olur mu?.. Hele Zo-no'ya isyan!. Korkuyoruz.. Herde putların gazabına un rayacağız.. Bu bereket, saadet tükenecek.. Ne olur m senden olur.. Çaresini düşün..»

Rahmet ne düşünecekti?..

İblis imdadına yetişti:

«Ey Rahmet, eve bir kaç put koy..»

Rahmet, öyle yaptı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) putları gördü., ses çıkarmadı.

Rahmet şaşırdı., sordu:

«Kızmadın ey Eyyûb!..»

«Niçin kızayım?.. Senin inancm sana, benimki ba na. Aksine putlar burnumun dibindeyken, Allahımda kal mam, benim için büyük bir zaferdir...»

«Pek korkuyorum ey Eyyûb ..»

«Korkma..»

«Putların gazabına uğrayacağız..»

«Yular geçti uğradık mı?..»

«Yalnız sen mi sabırlısın?.. Onlar da belki sendun daha sabırlıdırlar.. îyi bir insan olduğun için şimdilik susuyorlar.»

«Bunlar senin fikirlerin değil ey Rahmet..»

I İn Ik .söyledi..» -Onlar söylerler.. Aldırma..» ıEn çok Zeno'dan çekmiyorum..» I ütersen, Zeno tepsine gider, orada, Zeno putunun ı İMİK la bile Allahıma ibadet ederim..» «Hakin ha!., işte bu felâketimiz olur..» «Olmaz.. Yarın erkenden seni uyandıracağım.. Gi-

t'l'c.İz.»

Ertesi sabah, daha gün ışırken, Hazreti Eyyûb (A.S.) | İle Itahmet Zeno tepesindeydiler..

I tahmet titriyordu korkusundan.

Dayanamadı.. Zeno putuna gitti..

Uzun uzun yalvarıp yakardı.

Bu esnada, Hazreti Eyyûb (A.S.) bir ağaç dibinde Ilım İdini yapıyordu..

Tekrar buluştukları zaman, Hazreti Eyyûb (A.S.) urdu:

«Hani, niçin gazaba uğramadık?..»

«Ben pek yalvardım da ondan..»

Hazreti Eyyûb (A.S.), Rahmet'i Zeno kayasma gö-ıı1nlü, elinden tutarak, gösterdi:

«Bu siyah bir kayadır.. Başka yerde yok mu sanki?.. Itlizgâr ve güneş zamanla yontmuşlar.. Bir kadın biçimin-! do kalmış.. Bak, şurada da başka bir kaya var.. Ortası İki göz bebeği gibi delik.. Niçin ona insan başı diye tap iniyorsunuz?..»

Rahmet cevap vermedi.

Korkusu geçmişti..

Bağa döndüler.

** Artık

bağbozumu vaktiydi o yılın.

Karı koca, öğleye kadar, kölelerle birükte çalıktı-lar.. Bun hep yaparlardı.. Kendilerini kölelerinden ayırt etmezlerdi.

Öğle vakti uyudular..

İlk uyanan Rahmet oldu.

İblis kalbine girmişti yine..

Ona Hazreti Eyyûb (A.S.) ı gösteriyordu:

«Ey Rahmet!.. Kocanın yüzüne dikkatle bak..Ilı onu böylesine aydınlık ve güleç gördün mü?.. Sana ba karken bile öyle olmamıştır bir defa büe..»

«Sebep nedir?..»

«Kocan Eyyûb, rüyasında gördüğü bir güzele âşık tır.. Onu şu anda yine karşısında buldu.»

Rahmet, kadınlığının verdiği kıskançlıkla dayananın di, Hazreti Eyyûb (A.S.) ı hırsla dürtüp uyandırdı:

«Kalk ey Eyyûb!..»

Rahmet bunu yapmıştı ama, derhal pişman olmuştu,

Hazreti Eyyûb (A.S.) sordu:

«Ne var, ne oldu ey Rahmet?.. Yoksa bir çiyan, y hat akrep mi gördün?..»

«Değil.. Pek uyudun.. İnliyordun..»

Hazreti Eyyûb (A.S.), Rahmet'in gözlerini araştı **di.**

Kararını söyledi:

«Yalan konuştun ey Rahmet..»

«Hayır.. Esasen işbaşı yaklaştı.»

«Daha çok var.. Bana doğrusunu söyle..»

Rahmet, çabuk teslim oldu..

Vehim ve vesveselerini anlattı,. Özür diledi.

Hazreti Eyyûb (A.S.), yine sabırlıydı.

«Kabahatini itiraf etmek de en iyi bir haslettir.. A lahımı sevindirir..»

Günler, bu türlü mücadeleler içinde, akıp gidiyor-ı.ıı.ıı.

İblis, şeytanları aracılığıyla, halkı kışkırtırken, bir ı.ırııftan da Rahmet'in yakasını bırakmıyordu hâlâ..

Yeni bir fikir soktu Rahmet'in başına:

«Ey Rahmet!. Kocan Eyyûb (A.S.) büyülenmiştir.. Ona sihir yapumıştır..»

«Nasıl kurtarabilirim?..»

«Bu işin ehillerine baş vur..»

Rahmet bunu kabul etti.

Çünkü, kocası, putlara tapanlar gibi, arada değil, günün belirli saatlerinde ibadet ediyordu..

Onun Allah'ı nasıl bir Allahtı ki, böyle emrediyordu?.. Tabiî Rahmet'in henüz göğsü açümadığı için, ibadetin bu türlüsünde mevcut, insan hayrına çalışan hikmetlerden habersizdi.. Binlercesiyle dolu olduğunu bilmiyordu.

Artık Rahmet, iş, hastalık, misafir, bahane ediyor ve sık sık köy içinde, yakınlarında gezinip duruyordu.

Kimi sağlık verirlerse, kadın-erkek, kâhinlere baş vuruyordu..

Hepsi ayrı şeyler tavsiye ediyorlardı.

Şüphesiz Rahmet bunları tatbike gecikmiyor, fakat sonuç alamıyordu..

Kocasına iyilik yapayım derken, kötülük ettiğinin farkında da değildi..

Çünkü, her kapıyı çalmakla, halka kocasını fitlemiş, dedi kodu etmişti.

Hazreti Eyyûb (A.S.) a ses çıkarmayanlar, aksine yaptığı iyiliklere ne türlü karşılık vereceklerini bilemeyenler, yavaş yavaş dönüyorlardı..

Boş vakitlerinde gizli gizli gruplaşıyor, Hazreti Eyyûb (A.S.) in durumunu tartışıyorlardı.

Hemen isyan bayrağını çekmek isteyenler bile çıkıyordu.

Bir kaç kere Kahya Şuha, bunları Hazreti Eyyûb (A.S.) a yetiştirmişti:

«Ey Sahibim!.. Kulların o eski kulların değildir..»

«Kullarım mı?. Ben kimim ki kulum olsun?. Onlar ancak kardeşlerimdir.. Oğul ve kızlanmdır.. Biz insanlar topluca, doğmamış, doğurmamış, eşsiz, tek bir Allah'ın kullarıyız.. O'na kulluk için yaratıldık..»

«Sen bilirsin ey Sahibim!.. Benden söylemesi.»

«Bir arzuları mı var?.. Hepsini günü gününe yetiştiriyorsun, ben de yapıyorum..»

«Putları kast ediyorum.. Onlara hürmet ve ibadet etmediğin için pek sinirliler.. Her geçen gün bu halleri, artıyor. İsyanları yakındır..»

«Bir kışkırtan olmasın sakın?..»

Kahya Şuha cevap vermeyerek başını önüne indirdi.

Anlayacağım anlamıştı Hazreti Eyyûb (A.S.)..

İçinden: «Bu Rahmettir..» dedi. «Hanidir bir takım işler peşindeydi..»

Kahya Süha'yı daha fazla sıkıştırmadı..

Gönderdi..

O esnada Rahmet bağdaydı..

O da kocasıyla kahyanın kendisini ügilendiren bir konuyu konuştuklarım sezmişti..

Aldırış etmez görünmeyi uygun buldu.

Çalışan kadınların hep birlikte söyledikleri türküye katıldı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) hem türküyü dinliyor, hem de Rahmet'in normal dışı hareketlerini izliyordu:

Arkktrdaki su dinlensin artık..
Toprağı doyasıya besledi.. Toprak da
onun cömertliğini

Bo§a çıkartmadı..
Seleleri dolduran meyvalar
Bu gayretin canlanmayıdırlar.

Biz' de arklardaki su kadar
Almteri dökmedik mi?..
Hele elimizdeki nasırlar!..
O kadar kalınlasıp sertleştiler ki,
Kürek, yaba sapları inceldi..

LâMn ne çıkar!..
Hepsi gelip geçti.. Unutuldu.
Biz, devsirdiğimiz nimetlerin
Rengiyle, tazeliğiyle, kokusuyla, oyalanalım.
Daha şimdiden diklerimiz kamaşıyor.
Damağımızda tadları var..

Paydosta, Rahmet, Hazreti Eyyûb (A.S.) in yanına plıll. Devşirdiği üzümlerden bir kısmım bıraktı.. «Buyur vyüb!..^ dedi.. «Bu yü daha da bereketlendik.*

Hazreti Eyyûb (A.S.) bir dua okudu

«/Ulahıma şükürler olsun!..»

Bir salkım aldı, güneşten tarafa tuttu.

İlk taneyi yerken anlattı:

«Ey Rahmet!. Sen şu meyva kadar taze, saf güzel-

Vu ben onun gibi, senin de içini görüyorum..»

■ Teşekkür ederim..»

«ı loruma bazı işler peşindesin.. Tekrar ihtar ediyorum liayr değil, serdir onlar..»

Rahmet utandı.

Klmbilir kaçıncı kere söz verdi: lür daha sana bu sözü tekrar ettirmeyeceğim..»

* İnşaallan!»

Daha o günün aksanımda, îblis Rahmet'e sokuldu Yep yeni bir fitne ateşi yaktı içinde:

«Ey Rahmet .. Sakın kocan bir sihirbaz olmasın?. Bilirsin ki putlarımız en çok sihirbazlara kızarlar.. Ulu Diyarı'nın bu bereketi sihirdir.. Diğer ülkelerde olmayan şeyler burada başka türlü olamazlar..»

«Bunu Zeno tepesindeki mağaralarda yaşayan bir kaç kahin de söylemişlerdi yıldızlara bakarak..»

«Demek doğru konuşmuşum..»

«Çaresini de vermişlerdi.. Kaynattıkları bir takım otlardı bunlar.. Korktum, içiremedim kocama.. Belki *u»* hirlenir sandım.»

«Boşuna vakit öldürmüşsün.. Git yenilerini yapın Ve içir kocana.. Halkm halini görüyorsun.. Onlar şimdi lik durgun bir denizdirler ama, isyan rüzgârı esince, daUj galar öylesine şahlanır ki dedenin yurdu Mısır'a bile ula şamaz, boğulursun.. Bu hükümdarlık az şey midir?,, Kendine de, kocana da pek yazık ediyorsun..»

Rahmet bu sözlerin tesiri altında o gece uyuyamadM

Sabahla birlikte, komşuya geçeceğini bahane ederek Zeno tepesinin yolunu tutu..

Mağaralardan birisine sokulup en güvendiği kahin,' baş vurdu..

Kahin, Rahmet'i tanımaz göründü.

Sordu:

«Kimsin sen ey kadın?..»

«Bu diyarın sahibi Eyyûb'un ailesi Rahmet'im..»

Kâhin yüzünü buruşturdu.

Başını mağaranın yosunlarına kaldırdı:

«Kocan olacak o adam eğer tedbiri alınmazsa, öyl<< hadiselere fırsat verecektir ki, önleyemeyecektir. Alı larımın asırlarca barındığı şu mağara ve benzerleri bllu çökeceklerdir..»

ı .rı d<>. aynı kuşkuyla sana sığındım ey atam..»

Ivı yapmışsın..»

Çare nedir?..»

önce altın isterim..»

Bu kolay.. Kesem doludur..»

• I takayım..»

Rahmet kesesini eteği altından çıkarıp boşalttı.

Hakikaten çoktu dökülen altın..

dünin gözleri parladı.. Buna rağmen dudak büktü: Yclınez.. Çünkü arkadaşlarımla birlikte ilâcı hazır-ı* v»'ııj;ıx-. Her birimize ne düşer!..»

lir hazırlayın.. Ben yine getiririm...» ıt«>ş misli daha ister.»

• < Hur.,»

• Yarın gelirsin.. îlâç hazırdır..»

Hnhmet sevindi

101, etek, öpüp çekildi..

Kahin, Rahmet gider gitmez, yaşından umulmayan hu kahkaha savurdu..

Söylendi de:

«İnsanlar, babamın dediği gibi, hakikaten pek saflar. Kimi puta tapıyor korkarak.. Kimi yıldızlara, güneşe,

Kiya. yahut başkalarına.. Hepsi yalan bunların.. En tlıgrıiMi altına tapmaktır.. Uts diyarının sahibi Eyyûb || n vn bir macerada.. Görünmeyen tapılacağın peşinde..

m?.. Onun Rahmet gibi bir karısı olduktan sonra, ... torbalar dolusu altına sahip olurum. Yalnız pek dik-I .ılı davranmalıyım.. Kadınları aldatmak zordur..»

Rahmet, tam bir hafta, kâhine taşındı durdu.

Günlük ilâcını alıp altın verdi.

Hacı akşamlan Hazreti Eyyûb (A.S.) a içirmek is-ı-, Iftkin çekiniyordu.. Altı şişe birikmişti.

Çünkü çekinmesine rağmen, sabahları tekrar «w» retleniyordu..

Her seferinde de kahin soruyordu:

«EyyûbV içirdin mi ey Rahmet?..»

«Evet..> I_____

«îyi.. Şunu da al.. On gün devam edeceğiz tedaviye .

«Sağ oL.»

Halbuki Kahin aklına koymuştu.. Yükünü tutunca, on gün biter bitmez kaçacaktı..

Son akşamdı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) mutfağı dolaşırken, şişeleri gördü. Merak edip birer birer kokladı.. Bunlar, zamanı tesir eden zehirlerdi.

iç geçirdi.. «Ah Rahmet..» dedi. «Görüyorsun Allaha teslim olmamak ne fena şeydir?.. Bilmeyerek öldürecektin. >

Ve seslendi Rahmet'e :

«Rahmet!.. Rahmet!..»

Rahmet geldi..

Eyyûb (A.S.) m şişelerle oynadığım görünce sarar* di, fakat çabuk toparlandı..

.Hazreti Eyyûb (A.S.) sordu:

«Bunlar nedir ey Rahmet?..»

Rahmet hazırladığı yalanı söyleyemedi.. ;

Başından geçenleri hikaye etti..

Hazreti Eyyûb (A,S.) acıdı ona:

«Ey Rahmet.. Yine İblis'in yolundan gitmişsin..»

«İnanabilsem!..»

«|nan.. Ve bil ki o kahin sana zehir verdi, aldığı tınlar karşılığında..»

«Zehir mi?.,»

«Tabiî.. Bak şu kediyi nasıl kıvrandıracaktır..»

«Haya*.. Onun cam yansın istemem,.»

ıl»«ıki.. Sabah kabine beni götür..»

• olur.. Esasen sondu.»

İabahleym, Hazreti Eyyûb (AS.) ile Rahmet yola tn«««nı.T no tepesinin kayakhklanna varınca, Hazreti Ey-,M. (A.S.) Rahmet'e emir verdi:

«•n yalnız ilerle.. Ben görünmeden seni takip ede-Cünkü, kâhin şimdi gelmeni sabırsızlıkla bekle-ımkir.lır. Bizi beraber görürse kaçar..»

ıtnhmet bu emre uydu.

Hakikaten, Rahmet'i aldatan kâhin, bakıyordu sırt-H| aşağı..

luıhmet'in geleceğini kesinlikle büdiği için, pek uıundu..

Mislerini açığa vuruyordu:

Sahihi ölecekmiş,
Ülkesi bereketsiz kalacakmış,
Bana net..

Onu, burada kalacaklar düşiinaünler. Ben
torbomdaki altınlarla oynaya oynaya
Muratlarımı gerçekleştireceğim Ülkelerin
yollarım, tutacağım.

Elvermez mi yosun çiğneyip,
Böcek yuttuğum..
Bîr az da dilediğimle ağırlanayım;

Belki daha hislenecekti, fırsat kalmadı, Rahmet

Yeni getirdiği altınları verdi ve son şişeyi teslim al->lı O anda da Hazreti Eyyûb (A.S.) göründü.

Sakindi..
önce karısına sordu:
«Burada ne arıyorsun ey Rahmet?..»
«Bir muradım için gelmiştim..»
«O elindeki şişede ne var?..»
«O muradın ilâcı..»
Hazreti Eyûb (A.S.) yaşından umulmayan bir viklikle yakınından geçen iki tarla faresini yakaladı..
İlaçlardan onlara içirdi.
Hemen öldüler..
Rahmet'e sordu:
«Demek muradın bir cinayetmiş..»
* .....»
Hazreti Eyyûb (AS.), Rahmet'ten cevap alanı» vm ca, kâhine döndü..
Sordu:
«Bu ilâcı sen mi yaptın?..»
« .....»
«Cevap bekliyorum..»
«Ben yaptım ama, galiba uyku sersemliğiyle yun I vermişim..»
Hazreti Eyyûb (A.S.) mağarayı dolaştı.
Haber verdi:
«Fakat başka ilâç yok..»

«Ey Allahsız adam!.. Beni öldürmekle eline ne *g* çecekti? Nitekim sevgili Allah'ım beni korudu.. S<-m | diğer kahinleri tanırım.. Siz putlara da tapmazsınız lınız paradadır..»
Hazreti Eyyûb (A.S.) Kâhinin torbasını boşaltıı
On günden beri Rahmet'in taşıdığı altınlar yer«l<- i> me oldular..
Hazreti Eyyûb (A.S.J haber verdi:

ı-iliyorum, bunları da sen getirdin ey Rahmet..»
ıRv<!t..» . .
Kâhin Hazreti Eyyûb (A.S.) in ayaklarına kapandı. Hasreti Eyyûb (A.S.) ondan çekti eteklerini. Ti kn iniyordu.
I.Akin hep sabrmdaydı.. Sakindi. Öyle konuştu: «('ezanı vereceğim...» ıBir kere olsun affet..»
«Hayır.. O kadar kalınlaşmış bir ağaçsın ki, bü-ıu'/.ün artık...» «Demek öleceğim?..»
«Benim kimi öldürdüğümü gördün, yahut işittin?..» i layatımı bağışlıyorsun o halde..» Kvet.. Lâkin bu cennet misali Uts Diyarında barın-Itiftyıcaksın.. Çorak, kıtlıkla *geçen* ülkelerde sürünecek-

.

»Razıyım..»
«Haydi yola çık bakalım..»
Kâhin boş torbasını aldı ve hemen kaçtı.
Orada üç saatten fazla, Hazreti Eyyûb (A.S.) ile ı m ot beklediler..
Kâhin çölün ufkunda kaybolunca, ayağa kalktılar.
Ora halkı çölün susuzluğuna (Çöl şeytanı) derlerdi.
Hazreti Eyyûb (A.S.), üzgündü..
Rahmet de perişandı..
Hazreti Eyyûb (A.S.) anlattı:
«îşte, o tertemiz insanları Allah'tan koparıp sapı-ıunlar bunlardır.. Bir avuç altına insanlığın saadetini .onıliirüyorlar. Daha niceleri var.. Bunlar, îblis ordusunun şeytanlarından, bize insan suretinde görünenleridir..»
Tabiî îblis de Hazreti Eyyûb (A.S.) m sözlerini işi-ırdu.. Dişlerini sıkmıştı..

Söyleniyordu:

«Bu sefer de kazandın ey Eyyûb!.. Anlaşıldı, ali Rahmet gibi, sık sık karar değiştiren bir kadınla *$M* mağlup edemeyeceğim.. Başka çarelere baş vuraca;;im Ve sen de bir gün o kâhin misâli çöllere düşecek ve gtt şeytanına yem olacaksın.. Hem de Allahı inkâr *edvwk* sapıtarak.. Lâkin geç kalacaksın...»

ÜÇ MİSAFİR

Aradan bir zaman daha geçti

Hazreti Eyyûb (A.S.) altmış yaşını aştı.

Rahmet de kurkbeşini bitirdi.

Bu zaman içinde, çeşitli tahriklerle, halk bir kaç ı>< re ayaklandılarsa da vaktinde önlendiler..

Pişman olup tekrar Hazreti Eyyûb (A.S.) ı sevdiler.

Aralarına yeni bir rivayet karışmıştı:

«Hazreti Eyyûb putlarımızın gözbebeğidir.. Kasten ■Tİ* görünüyor.. Onların izniyle bunu yapıyor.. Maksadı, İm ilgilerimizin putlardan kopacağımızı tesbittir.. Aman ılıuirat edelim, hiçbirimiz bu oyuna alet olmayalım..»

öyle de yaptılar.

Hazreti Eyyûb (AS.) bunca yıldır Peygamber olduğu halde henüz Uts Diyarında kendisinden başka Alin ha inanan, teslim olan hiç kimse yoktu..

Uts Diyarı'nın bu tek nurunu kıskanan iblis, her ge-.< ıı saatte daha fazla köpürüyordu.

Kıt akü bir türlü tatmin olmuyordu.

Soruyordu:

«Şu Eyyûb nasıl insandır ki, kimseyi Allaha teslim <ĸ İnmediği halde, hâlâ sabırla uğraşıyor ve vazgeçmiyor |M«ygamberlikten?.. Sapıtmıyor?..»

Doğruydu, öyleydi Hazreti Eyyûb (A.S.)..

Ailesi Rahmet'in çeşitli hareketlerini de yine sabır la, öğütle geçiştiriyordu.

Daima iş harici, köy meydanında, halkı toplayarak, onlara hitap ediyordu..

Sahipliğini hissettirmeden, vahdaniyete çağırıyordUı

Hutbelerinde, vaazlarında neler söylemiyordu!.. Ço cuk bile heyecanlanır, hemen Allah'a teslim olurdu anı», Uts Diyarı halkı bundan nasiplerini almamışlardı.

Bir taş hissizliğiyle dinliyorlardı hep Hazreti Ey« yûb (A.S.) ı...

Diğer vakitlerinde de Hazreti Eyyûb (A.S.), en if> lek yola çıkıyor, bilhassa Zeno tepesine gidenleri, yabancı yolcuları, durdurup, uzun uzun konuşuyordu onlarla..

Lâkin yine aldığı sonuç hiçti..

Yolcular öylesine alışmışlardı ki, artık Hazreti Eyı yûb (A.S.) in yanından geçerlerken, elleriyle kulaklarını kapatıyorlardı.

Bütün bu iç başarısızlıklara, son zamanlarda bir y* nişi de eklenmişti.

Kuzeye hakim olan ve sık sık aralarında* yapılan savaşlarla bu saltanatlarım birbirlerine kaptıran dört tu raftaki büyük devletler, memurları vasıtasıyla, Hazrotl Eyyûb (A.S.) ı rahatsız etmeye başlamışlardı.

Bir Asurlu, bir Etili yahut bir Romalı, Hazreti Ey yûb (A.S.) ı buluyor ve tehdit ediyordu:

«Ey Eyyûb!.. Böyle devam edersen sonun iyi ■ mayacak.»

«Ne yapıyorum?.. Haracımı veriyorum..»

«Bu yeterli değildir..»

Eğer Uts Diyarında sahip bulunduğum adanılan mm hiç birisinin başka ülkelere göçmediğini kastediym san, bu hallerinden memnun oluşlarındandır..»

<lvlm gezmeyi istemez!..» . 1 lwr tarafın vahşi, gözlerini kan bürümüş, mal hır-> yanıp tutuşanlarla dolu.. Biliyorsunuz, az mı sı-ı lanla nöbetçi bulunduruyorum!..»

■ Bunlar belki doğrudur.. Ne var ki, sen maksadımı K ulu inak istemiyorsun..» «N«dir bu?..» Kölelerini elinden alacak değilim.. Fakat nedir *oa* in yüreklerine yaptığın baskı?..» «öğüt veriyorum.. Allah'a teslim olanların ahlakın idi menlerinde gezindiklerini, nurlandıklarmı anlatiyO-rUm..»

« Yani biz, puta tapanlar, uçurumda mıyız?..» «Evet.. Hem de kap karanlık bir uçurumda..» «Ey Eyyûb!.. Bu sevdadan vaz geç.. Yeryüzünün en bereketli, sonbahar görmeyen, yeşilden soyunmayan bir IIIlccHİne sahipsin.. Elvermez mi zenginliğin?.. Nedir pey-jjnnıberlik iddian?.. Böyle insanlar her yerde çıkıyor-Ittr ama, tutunamıyoriar.. Sen pek inatçısın.. Kazandıkça «imardın.. Sanki bir kartalsın. Ağzındaki av düşerse pirçnıan olursun. Çekil de sebeplenmeye bak..»

«Ben hayatım bahasına da olsa, elçüiğimi yapaea-|ım.. Aksi halde Allahıma karşı vazifem yarıda kalır..» «Yani bizden başka türlü bir insan mısın?..» «Asla!.. Aynen sizin gibi bir kulum.. Ne var ki, Alin lumdan vahyler alıyorum ve tebliğ ediyorum.. O ka-dar.. Bu vahiylerde nice nice emirler, yasaklar var.. Fa-luıl kabul için, adamlarıma kırbaç, pranga, zindan işkenceleri tatbik etmiyorum..»

«Bunu söylediler.. Anlıyorum.. Hastasın sen Eyyûb... Yahut gururun tepesine çıkmak isteyen bir ihtiras salı ıbi. Sihirbaz, büyücü de olabilirsin.. Belki sihre tutul-«l1111..»

cHep söylediler.. Yanılıyorlar.. Sen de yanılıyorsun,, Eğer ben gurur ve ihtiras sahibi olsaydım, başka emellor peşine düşerdim..»

«Nedir onlar?..»

«Devlet kurar, hükümdarhğımı ilân ederdim. Ya. vaş yavaş da şuurlarımı genişletirdim.. Ordularım olurdu.. Halbuki görüyorsun, kölelerimin hayatının tıpkısı* nı yaşıyorum.. Evim basit. Tarlada çalışıyorum bile,. Yoksa servetimle bir saray kurmak benim için işten bU« değil..»

«Yapsan iyi olur.. Akıllı insanlar böyledir.»

«Hükümdar olmak istemem.»

«Her neyse.. Mademki saray yapmıyor, nefsine İş• kence ediyorsun, hiç değilse şu Zeno tepesine bir putlıu ne kur.. Çevrenin en büyüğü olsun.. Sevinmeyen kinim» kalmasın..»

«Bu senin fikrin midir?.. Yoksa emir mi aldın?..»

«Kendi fikrimdir..»

«Ben hayatta oldukça, Uts Diyarı puthane göreme*..!

«Çeşitli memurlarla bu ve benzeri sözler konuşulur dururdu..

Hazreti Eyyûb (A.S.) pek üzülürdü.

Cevizli tepeye gider, dua eder ve Allanma yalvarırdı

Cebrail geldikçe sorardı:

«Ey Cebrail!.. Acaba ben mi yanlış davranıyorum T. Henüz kimseyi Allahıma teslim edemedim.. Yoksa, um metim mi idraksiz, göğsü katı, aklı kıt yaratümış?..»

Cebrail'in cevabı kısa olurdu:

«Sabret ey Eyyûb!..»

«Elbette edeeeğim.. Fakat en büyük acı, vazifeyi hu az olsun başaramamaktır.. Niçin Allah im böyle diliyor?.

«Hikmeti O'na da sırdır..»

«Keski yeryüzünün bu cennete benzeyen ülkesinde

ıtnffll de, çölde olsaydım.. Fakat birkaç inanç arkadaşım ı,.ılınmaydı.. Onlar bana, binlerce Uts Diyan'na bedei-,ini<r.. Ey Cebraü, hayat mide şişirmekle renklenmiyor.. Qonlll alabildiğine genişleyip büyümeli.. Göz aydınlığı ık«;a artmalı..»

«Haklısın ey Eyyûb!..»

Nihayet, Hazreti Eyyûb (A.S.) soruyordu utanarak:

«Bu halimle Allahım benden hoşnut mudur?..»

«Evet ey Eyyûb!..»

«Ne mutlu bana!..»

«Hattâ dilersen, sapık ümmetini yok eder.. Bu, ağızdım çıkacak bir çift şikâyete bakıyor..»

Hazreti Eyyûb (A.S.) o zaman ürperirdi:

«Hayır hayır ey Cebrail.. Sabredeceğim.. Ümitliyim.. ı>ni;ır birtakım cahillerdir.. Geleneklerine kapılmışlardır.. Elbette, bir dağ, istendiği anda devrilemez.. Nur kı-ı ıı ıtılan ona işleye işleye eritilir.. Küfr kalkar.. İnsanlar »elâmete ulaşır.»

Hazreti Eyyûb (A.S.), Cebrail gittikten sonra, ekseriya şu ilhamlarla sabrını arttırdı:

Yeryüzünde, Allahımm
tarlasında. İşlenmeden
yeşeren Toprak var mtf..

Ben niçin aceledeyim?.. Her çiftçi
mevsimini bekler. Tarlasını sürüp
Tohumladtkban sonra.

Kısmetim öyleymiş,
Kayadan katı yerler
Ayrılmış bana..
Sabrımla yumuşatmayıyım.

*
**

Bir gün Hazreti Eyyûb (A.S.) ile Rahmet bağlarının çardağında dinlenirken, kahyaları Şuha izin isteyip yanlarına çıktı.

'Şu haberi verdi:

«Ey Sahibim!.. Duyduğuma göre, yakında sana »ç misafir gelecekler..»

«Memnun oldum ey Şuha!.. Acaba hangi köydendirler?..»

«Yurdumuz dışındanmışlar..»

«Maksatları nedir?..»

«Sanırım alış veriş..»

«Belki de bir kaç ay sonra başlayacak, bağbozumu panayırını görmek istiyorlardrr.. Rezaletleri, yüz kızartıcı davranışları, izleyeceklerdir..»

Kahya Şuha Rahmet'e baktı, cesaretlendi:

«Başka yerlerde daha beterleri oluyor..»

«Beni oraları ilgilendirmez..»

«.....»

«Her neyse, kimmiş acaba bunlar?..»

«Birisi Snah'lı.. Adı Belya (Bûldact, Bildad).. Diğeri Temam'h.. Adı Lenkar (Myefuz, Elif az).. Üçüncülü Naam'lı.. Ona da Sober (Safir, Tesofer) deniyor..»

Hazreti Eyyûb (A.S.) bir az düşündü.

Kararım verdi:

«Haklarında hiç bir bilgi sahibi değilim.. Fakat buyursunlar.. Acaba ne zaman geleceklermiş?.. Bilsem ağırlamakta gecikmezdim..»

«Bir adamlarıyla haber göndereceklermiş..»

«İyi o halde...»

Kahya Şuha çekilip gitti.

Hazreti Eyyûb (A.S.), ailesi Rahmet'e baktı.

Rahmet şimdiye kadar görmediği bir huzur ve saadet içinde yüzüyordu sanki..

Memnun oldu:

«Senin en sevdiğim taraf m misafirperverliğindir.. Pek ı. im arat kesilirsin..»

Rahmet: «öyle ey Eyyûb» dedi..

l ükin, çabuk bir bahane bulup çardaktan indi..

Kendini bağın ağaçları arasına dar attı.

Çünkü konuşmak, sevincinin gerçek sebebini, dile-*m* urmek istiyordu..

önce ağaçların içinden .Zeno putunu görecek bir yere gitti.. Uzaktan ona taptı..

Sonra hislendi:

Bu düzen değişecek.. Oyun bozanlar
Meydandakilere uyacaklar. Esasen
kaç kişiler!. Birdir sadece.

Evet, düzen değişecek, Nasıl
değişirse değişsin.. Bana nef..
İsterse oluk oluk kan aksın, Kafalar
uçurülsun..

Hepsi yararlıdır..
Hastama dermanını verecek
Bu olaylar..
Kurtulacağız birlikte..
Yaşamanın tadını anlayacağız.

Hazinelerin en büyüğüne Sahip
olmuşum ne çıkar!. Tıhüdığım
mağaranın Kapısı sim stfoı *örtülü..*
Saadetimi haykvramıyorum..

Rahmet, daha hislenecekti. Bir gürültü duyarak arkasına baktı.. Az gerisinde Hazreti Eyyûb (A.S.) duruyordu. Ürktü Rahmet..,

Fakat Hazreti Eyyûb (A.S.) in gülümsediğini |Vrünce, rahatladı..

Hazreti' Eyyûb (A.S.) iyice yaklaşınca, haber vmll:

«İlhamlarını dinledim ey Rahmet...»

«Ne güzel söyledin!.. Hakikaten bu düzen değisecok.. Biz mağaraya kapatılmış, hazinedekilerle oynayanlar gibiyiz.. Saadetimizi haykıramıyoruz..»

«Niçin susuyorsun?.. Osun sıkı kapı artık ardımı kadar açılacak.. Çünkü dışardan üç yardımcım geliyor Hazreti Allah (C.C.) nihayet dualarımı kabul buyurdu.. Onlar iman edecekler.. Derken başkaları'.. Nihayet İm kikaten düzen değişecek.. Uts Diyarı'mn bereketinden kat kat üstün, Allah'a teslim olanlar .ülkeyi dolduracak lar.»

Rahmet, bilindiği gibi, hiç su* tutmazdı.

Nasıl, ne derece incineceğini düşünmezdi.

«Bunun aksi de olur ey Eyyûb!..» dedi.

«Ne gibi?..»

«Gelecek üç misafir, toplumun yolundan giderler.. Arzularına uyarlar.. Düzenden muradım buydu.. Yani seni tedavi ederler.»

«Allah korusun ..»

«Bir bildiğim var ki böyle konuştum..»

«Anlat ey Rahmet..»

«Kahya Süha'nın haber verdiği misafirler, yani EMİ ya, Lenkar ve Sober, senin gibi köylerinin sahipleridir Ayrıca, uyuşmuşlardır.. Her yıl sonu kazançlarını hlı

• Ki-tirirler ve arzuladıkları köye giderek puthane ■ im-.. Şimdiye kadar en azından yüz puthane yap-ı.irdir..» *t* Neler söylüyorsun ey Rahmet!..»

♦ l>oğruyu.. Demek sıra şimdi burada.. Belki de Ze-|g tepesine hayal ettiğim en güzel puthaneyi yapacaklar-

«Ben varken mi?.: Asla..»

«Hükümdarlardan izin almış olabilirler..»

«ölürüm fırsat vermem..»

O zaman ancak Rahmet aklım basma topladı.

Yalvardı:

«Buradan kaçalım ey Eyyûb!. Nemiz varsa satalım.. H*K[f] kuyusuna gizlediğimiz hazinemize katıp, bir kervan İtinalım ve Mısır'a göçelim.. Dedem Yusuf (A.S.) bizi lıii'jimn tacı eder.. Bile bile ölüm beklenir mi?..»

«Allahım var..»

Rahmet ağlıyordu..

HazretirEyyûb (A.S.) sordu:

«Gelecek misafirlerin böyle kimseler olduğunu kimden öğrendin?..»

«Senden başka bilmeyen yok ki..»

Hazreti Eyyûb (A.S.) fikrini tekrarladı:

«Buradan ayrılamam.. Çünkü ben bu Rum Diyan'mn, Uls'un halkına gelmiş, vazifelendirilmiş, bir peygamberim.. Hazreti Allah (C.C.) göç emri vermeden bir yere edimimi atmam..»

«Pek yazık olacak. Yalnız bize mi?.. Oğul, kaz ve torunlarımızı düşün.. Soyumuzu kuruturlar isyan ederlok.. Esasen halk onları tutar..»

Hazreti Eyyûb (A.S.) yine: «Allahım var..» dedi.. Ayrıldı.

Başı Önündeydi ve düşünüyordu

İstikâmeti de köydü.. .

Güvendiklerinden kime sorduysa, gelecekler hak kmda, Rahmet'in anlattıklarmı işitti.

Söylendi:

«Demek, haraç verdiğimiz memurlar, onlara bur«« m emrettiler.. Sık sık gelip beni uyarmalarında hikm* varmış.»

Ne olacaktı, ne yapacaktı Hazreti Eyyûb (A.1. şimdi?..

En doğruya koştu..

Allahma sığmdı..

Cebrail (AS.) gelip kuvvetini verdi:

«Sabret ey Eyyûb!...»

Hazreti Eyyûb de sabretti.

Aradan böylece bir ay geçti..

Panayırın başlamasına altı> gün kaldığı halde, gtM çeklerini haber verdikleri misafirleri görünmediler.

Buna rağmen, Hazreti Eyyûb (A.S.), her sabah mi. si Rahmet'e emir veriyordu:

«Ey Rahmet, aman daima en güzel yemekleri hui bulundur. Beni misafirlerimin yanmda mahcup etmi

«Onlar düşmanlarındır sana göre.»

«Olsun.. Haber salmışlar...»

Rahmet de misafirler gelmedikçe telâşlanmıştı.

Çünkü artık gelmelerini istiyordu.

Kendisine göre, bir plân hazırlamıştı..

Misafirlere şirin görünecekti..

Elinden gelen ağırlamayı yapacaktı..

Kocası Eyyûb (A.S.) m hasta olduğunu söyleyooil ti.. Puthane yapmalarına karşı gelirse aldırmam al im rica edecekti.

Belki böylece ölümden kurtulurlardı.

Aradan son dört gün daha geçti.

no tepesi tıklım tıklım doldu..

uta Diyarı'nın her tarafından panayıra akın edü-

T<-pe çadırdan geçilmiyordu..

Sabahlara kadar ateşler yakılıyordu.

Hazreti Eyyûb (A.S.) m yedi oğlu ile üç kızı da gelmUp. tepede çadırlara yerleşmişlerdi.

Rahmet şık sık onlara gidiyor ve babalarını tepeye "i malarını istiyordu.

En büyük oğlu Hamak'dan en küçüğüne kadar, kim una gidip yalvarmışsa aynı cevabı almıştı:

«Vazifem var.. Belki Allah'ım dilerse gelirim..»

Vazifesi neydi Hazreti Eyyûb (A.S.) *mt*..

Belliydi bu..

/<<mo Tepesi'ne çıkan yol üzerine çadır kurmuş ve Hislileri Allaha teslime davet ediyordu, uyumak aklına

Kütün sapıklığına rağmen, Rahmet de onunla bera-

Hazreti Eyyûb (A.S.), oğul ve kızlarının yanma itmesini söyledikçe ret ediyordu.. «Sana kim bakacak?.. vHere emanet edemem..» diyordu

Hazreti Eyyûb (AS.) şaşıyordu.

için için sebep araştırıyordu:

«Bir peygamber torunu ve bana bu kadar sadık, terkadın, nasıl olur da sapıklıkta direnir?...»

Hazreti Allah (C.C.) tarafından sır kendisine açıkmmadiği için, sebebi bulamıyordu

*
**

Panayır başlayalı iki gün olmuştu. .

«Bu panayır değil, rezaletti.. İnsanlığın yüz karasıydı.

UtB Diyarı'nın o mis gibi havası içkiden zehirlen-

misti.. Zeno putuna kurban edilen, çocuk, erkek-kudm kölelerden, ateşe atılanlardan sema kirlenmiş, yanık kokuyordu..

Hele kavgalar, dövüşler, günahların çeşitleri!..

Bunların akisleri Hazreti Eyyûb (AS.) a kadar ula şıyordu.

Yine bir sabahtı.

Hazreti Eyyûb (AS.) yola yakut ayakta duruyordu

Geçecekleri Allah'a çağırmaya hazırlanıyordu.

En büyük oğlu göründü aksine.

Hemen hürmet secdesine kapandı..

O, haliyle, geleneğe uyarak, ühamlandı:

Yuvalar yumurta dolu..
Daha beklerlerse
Üşüyüp hayatlarından olacaklar.
Kendilerini ısıtacak,
Koruyacak,
Kanatlan beklemiyorlar.

Başka ağaçtakiler
Paladandılar bile
Yumurtadan çıkıp..
Benimkilerin günâhı ne?..
Hem de öyle cinsler ki!..

Hamak, ilk konuşmasından sonra mevzua girdi: «Ey babam!.. Ben senin oğlun değil miyim?..» «Elbette oğlumsun... Öyle olmasa, kardeşlerinle on günde bir buluşma devriniz tamamlanınca, sürüler kut ban etmezdim Allahmıa.. Sizleri işlediğiniz günâhlar, in n temize çıkarmaya çalışmazdım.»

«Şunu bil ki, yarın akşam şenlik sırası bende.. Pek iyi hazırlandım.. Şanını, şerefini, düşündüm.. Seni da-¥»(«diyorum..»

«Beni daha başka vazifeye davet eden var..»

Rahmet söze karıştı:

«Ey Eyyûb!.. Oğlunu kıracak, dosta düşmana mas-
• ■■» edecek misin?..»

«Aksine... Ama sen istersen git..»

«Senin olmadığın yerde benim işim nedir?..»

I Iamak üzgün döndü..

Rahmet çadırına çekildi., ağladı.

O anda yoldan bir adam geçti..

ılstü başı toz içindeydi ve yorgundu.

Hiç ümit edilmezken, istikâmetini değiştirdi, Haz-
• •м Eyyûb (A.S.) a sokuldu.

Sordu:

«Sen bu diyarın sahibi Eyyûb'sun değil mi?..»

«Evet..»

«Beni sana Belya, Lıenkar ve Sober gönderdiler.»

«Pek geciktiler.. Her gün yollarım gözledim.»

. Haklısın.. Her üçü Belya'mn köyünde hareket için
ı ■ -piunnuşlardı.. Fakat yola çıkmaya kalkıştıkça, başla-
.. u u bazı kazalar geldi.. Ürktüler.. Nihayet beni yolladı-
Itr. Ben de az macera atlatmadım.. Şimdi iyi dinle ey
,'vftb!.. Misafirlerin tekrar hazırlık yaptılar.. Sanırım
v»ı in gece burada olacaklardır.. Eğer yine gelmezlerse,
*ınl istiyorlar..»

Hazreti Eyyûb (A.S.), meraklandı:

«Acaba beni görmekteki maksatları nedir?..»

•> Bilmiyorum..»

«Pek yorgunsun.. Çadırımın arkasına git, yıkan, uitra dilersen, benimle kal.. Yahut Panayır tepesine çık..»

«Eğlenmeyi pek severim...»

«Peki.»

Hazreti Eyyûb (A.S.) heyecanlanmıştî.

Rahmeti çağırdı.. Hatırlattı yine: [

«Sanırım artık misafirlerimiz yarın aksam getood ler.. Onlara iyice hazırlık yap..»

«İşittim ey Eyyûb!.. Fakat gelmezlerse, seni İstiyorlarmış.. Acaba niçindir?.. Beni de götürecek misin T.

«Henüz hiçbir vahy almadım..»

Rahmet çekildi.

Şimdiye kadar, misafirlerin gelmesini dört g<talı beklerken, onlara söyleyeceklerini hazırlamışken, tek mı ölüm endişesine kapıldı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) onun çadırdan yükselen *m* sini işitiyordu:

Ufuklar çepeçevre
Karardılar..
Gelenler var dolu dizgin.

Seçemiyorum,
Rahmet bulutları imdir acaba?..
Derdime taik tatlt çiseleyecekler mi?.

Yoksa ortalığı sel mi götürecek f. Beterden
betere mi sürükleneceğim f. Bilen yok ki
öğreneyim.

Ne yapmalıyım?.. Bir
testi şarap içip Delirmek
en doğrusu.

Yahut ateşe atılmak.. Onda
hangi yaprağın rengi, Çiçeğin
albenisi var!..

öyle olmasa bunca insan, *Kul-*
kole olurlar mıydı O en
sarışın güzele?..

Üfuklardaki karanlığı yırtacak,
içimi aydınlatacak,
Ancak bu fikrimi yapmamdtr.

Mehtab yağarken Sığındığım
ışıklar altında Nasü güzelleştiğimi
bilirim..

Rahmet, böyle söylene söylene nihayet sustu. Hazreti Eyyûb (A.S.) çadıra girdiği zaman, onu K<nl««ri sırsıklam bir halde uyur buldu.

*

Hakikaten ertesi gece, beklenen üç misafir geldiler.

Kakat önden gönderdikleri haberci gibi toz toprak İçinde değildiler.. Henüz yola çıkmışçasına dinçtiler.

Hazreti Eyyûb (A.S.) a sokulunca, ona dost gözler-ı-»»aktılar.. Rahmet çadır aralığından şüpheyle olanları Ulyordu.'

Hazreti Eyyûb (A.S.) da misafirlerinde hayr umdu. Karşılıklı uyulan buluşma ve tanışma merasiminden «nura ilk sitemi Hazreti Eyyûb (A.S.) yaptı:

«Geciktiniz.. Daha önce sevinmemi önlediniz.» Belya cevapladı bunu: «Anlatırız.. Hikâyesi uzundur.» «Şüphesiz öyle yaparız.. Bu sözlerde de ayrı bir müjde var.. Demek uzun zaman bende kalacaksınız.. Sevindim.»

O çağların geleneğine göre, üç misafirden her biri,

bir şiirle kendisini takdim etmiş ve Hazreti HJvyÛl (A.S.) de cevaplamıştı. ;

Buna rahnen Hazreti Eyyûb (A.S.) geleneği badi uzun bir şiir daha okudu..

Şiirde cesaretle Allahın varlığını, kendisinin |H>V gamberlikle görevlendirildiğini anlatmıştı.

Rahmet renkten renge girmişti.

Çünkü misafirlerini onu nasıl bir arzuyla dinledikM ni görüyordu.. Sanki aylardır şosondular ve bir çr»ını bulmuşlardı.

Kana kana içiyorlardı.

Rahmet hemen koştu.

Araya girdi:

«Ey Eyyûb!.. Misafirlerimizi bana ver.. Onları yık* yıp, temizleyeyim..»

Sober dikkatini çekti Rahmet'in:

«Görüyorsun ki pek temiziz.. Çünkü yakında Mı pınarda hem yıkandık, hem dağarcıklarımızda son kulun lan. yedik, hem de uyuduk..»

Rahmet, onları muhakkak Hazreti Eyyûb (A M dan koparmak istiyordu.. Cevap verdi alınmış görünen-k

«Geleneği bozmak olur mu?..»

Lenkar hak verdi:

«Elbette olmaz arkadaşlarım.. Haydi, şu pek mut terem kadının arzusunu yerine getirelim.. Tenimizi ı< mizlesin.. içimizi yine Eyyûb'a bırakırız.. O, ameliyniin aracılık eder,.»

Rahmet sevindi..

Lenkar'ın sözlerinin sonunu anlamamıştı.

Misafirleri aldı, çadır arkasına götürdü..

Su döktü, ellerini, yüzlerini, ayaklarını, yıkamada hamarat davrandı..

Hu sırada bülbül gibi »akıyor, günlerdir hazırladığı itleri sayıp duruyordu..

Misafirler hazla dinliyorlardı.

h'akat tek kelime söyleyen yoktu.

Kuhmet'in cesareti kırıldı..

Kocasının derdinden lâf açamadı..

Ne maksatla geldiklerini soramadı..

Ancak dokundurdu:

-13u gece panayır tepesinde en büyük şenlik var.. (.linkti onu oğlum Hamak hazırladı..»

Yine karşılık bulamadı.

Misafirlerde, Hazreti Eyyûb (A.S.) m yanma dön-■tk için acelecilik vardı.

Rahmet nihayet patladı:

«Kocam hastadır..»

«Nedir?..» demediler..

«Kocam büyülenmiştir.. Sihre tutulmuştur..»

Buna da karşılık alamadı.

«Kocam belki sihirbazdır..»

Misafirler dudak büktüler..

«Uts Diyarı en büyük şerefinden yoksundur.. Panayır tepesinde bir puthanesi yoktur..»

Misafirler, dinlemez gölündüler..

Rahmet nerdeyse ağlayacaktı..

Misafirler, Hazreti Eyyûb (A.S.) m yanma dönünce, Uıihmet içini döktü:

Nasibim bu olsa gerek..
Kime dertleşmek için sokulsam,
Kör, dilsin, sağır kesiliyor.
O halde şifamı nerde arayacağım?.
İçinden gelen sese mit.
Onu da dinlemekten yasaMandvm.

Hani, tiknidığım kapı
Dışardan zorlanacaktı?..
Açılıp kurtulacaktım?..
Aksine, yeni yeni kayalar
Yığıldı önüne.. Kurttdvşum
ezildi Bir çekirge gibi..

Artık hayatımın nonuna kadar
Kapatıldığım haşine de,
Göz kamaştıran yığından yığına
Sıçrayacağım sadece..
Her sıçrayışta bir bacağvm,
O kümede kalacak..

Rahmet, sofrayı hazırlayana kadar, bu türlü içlM
Nihayet gözlerini kuruladı ve misafirlere buyur ti Hep birlikte yemek yediler. Yemeğin sonuna doğru; gece yarısı yaklaşmıştı Belya hatırlattı:
«Tepede şenlikler yarmış ey Eyyûb..» Hazreti Eyyûb (A.S.), Rahmet'i şaşırtan bir verdi:
«Evet var ey dostlarım.. Arzu ederseniz gideri».»
Gittiler..

*

Fakat sabahleyin güneş doğunca, hepsi birden birlerine bakıştılar..
Bu bakışlarda: «Neler gördük?..» diyen sualler VI En garibi de, Zeno putu altında yalnız onlar M yorlardı. başka tek bir canlı yoktu.."

llntt& Hazreti Eyyûb (A.S.) bile görünmüyordu or-
Uı
N içindi bu?..
Hopai iyice hatırlıyorlardı:
<:«ce yarısı tepeye çıktıkları vakit, Hazreti Eyyûb (A ,H.) Zeno putu önündeki düzlüğe oturmuştu.. Onlar da *v* .... m yerleşmişlerdi..
lonra eğlenceler başlamıştı.
Neydi bu eğlenceler?..
I latırlamıyorlardı..
Sapıklığın akla durgunluk veren örnekleri gösteril-vaşanmış, kâhinler işi idare etmişlerdi ama, ne çare ■ misafirler uyumuşlardı.. Yahut gözleri açık olduğu IHİI.IC, başka bir âleme sürüklenmişlerdi.
Kelya, akimi basma toplayan ilk insan oldu.
Çevreyi gösterdi;
«Yerler bile temizlenmiş.. Ve biz derin derin horla-imtftz. Niçindir bu?...»
Sobar ümit verdi:
«Elbet Eyyûb'dan öğreneceğiz..»
«Ama hani?.. Yok.. Panayıra gelenler, uzaklara kurtlukları çadırlara çekümişler.. Şenlikten' arta kalan yanık mltkları, insan iskeletleri uçuruma atılmış..»
Lenkar, bir ceviz ağacı altını gösterdi:
«tşte Eyyûb orada..»
Baktılar ve yürüdüler'. Hakikaten Hazreti Eyyûb (A.S.) ağacın altodaydı, ■adetini yapıyordu..
Yanma kadar sokulup beklediler.
Hazreti Eyyûb (A.S.) acele etmedi.
O kendisine has sabrıyla, ağır ağır ibadetini bitirdi.
Sonra döndü misafirlerine.

Misafirlerinin her üçünün gözleri aynı anda kanıafİ ve aynı sözleri söylediler:

«Güneş doğmuş yeniden.. Ne aydınlıktır o Eyyûb 1,,

Belya devam etti:

«Haftalardır başımıza gelen işlere bir yeni sır «ırılu eklendi., içimiz huzursuzdur.. Bunları kim çözecek?..,,

Hazreti Eyyûb (A.S.) gülümsedi:

«Elbette Hazreti Allah izin verirse hepsi çözülür « dostlarım..»

«Meselâ yüzündeki, o binbir gtineşden parlak mu uçuşmaları nedir?...»

«Allanma teslim olacaklara bağışlanan armağanla dır. Bu bir şey değil.. Hele içimi görseniz...»

«Gece de uyumuşuz..»

«Fena mı oldu ?...»

«Bizi sinirledin ey Eyyûb!.»

«Şimdilik öyle bilin..»

«Çünkü daha yanma oturur oturmaz hoş bir U.ı) yayılmıştı. Bu koku bizi uyuttu.»

«Uyanık olsanız göreceğiniz neydi!.. îçki içmlf I yığın deli.. Oğlunu babasını kurban eden insanlar..] lence adı altında zina ve sefahatin her türlüsü.. Ban I uyudum.. Allahım hepimizi, kendi dilediği temiz ülkcltr gezdirdi.. Belki rüya görmedik ama, hayatımızın en ■ hat uykusunu uyuduk..»

Hak verdiler:

«Bu doğru..»

Sober ilhamlandı da:

N içindir üzüntünüz?..
Sanki hiç eğlencede btdunmadtmz,
Yaşamadınız, görmediniz..

Bırakın tasayı.. Teptiğimiz
yöBart, ÇektiMerimizi hatvrlaym.

Nedendi bunlar ?.. Hedefimize
varmadık mı?.. Arzumuz
gerçekleşmedi mi?,.

Yuvasından atılan üç
Sığırcık yavrusu gibi
Ortalığı karıştırmayalım, bed sesimizle.

Sober'in İhtan, Belya ve Lenkar'ın toparlanmalarına

Mirayla Hazreti Eyyûb (A.S.) dan özür dilediler.

önce *söza.* Belya aldı;

«Sana gelmeye karar verdiğimizden beri belki on iro toplandık.. Hem de benim köyde.. Fakat her sefe-ııdc yolculuğumuz kösteklendi..»

«Ne gibi?...»

Lenkar devam etti:

«Bazan düştük.. Bazan taşlandık..»

«Tesadüftür..»

Sober atıldı:

«Lakin yılmadık.. Son kararımızda hele nelerden olrıuuiık..»

«Üzüleceksiniz anlatmayın..»

«Hayır, bil hepsini ey Eyyûb.. Yine taşlandık, yine 'HiMüik.. Köyden çıkarken Belya'nm harmanları tutuştu. I Vo misafir gelen ailelerimiz bile yandı.. Yılmadık.. Yollara tuzaklar kurulmuştu.. Hepsini atlattık. Bilhassa asma köprüde nerdeyse suya düşecek ölecektik. Düşmanlarımız »damlarına pusu kurdurmuşlardı.. Yerimize başkaları ölılürlildü.»

Hazreti Eyyûb (A.S.) başını semaya kaldırdı.

Çünkü Hazreti Eyyûb O'nu yüceltebildiği kadar celtmek arzusundaydı..

Ondan semanın derinliklerine bakıyordu.

Haber verdi:

«Allahımdan emir alan melekler sizi korudular | buluşmamızı sağladılar..»

Belya, Lenkar, Sober susuyorlardı.

Hazreti Eyyûb (A.S.) onlara müjdeledi:

«Artık her şey bitti.. Panayır bir kaç gün sonra ğüacak.. Başbaşa kalacağız.. Sohbetlerin en güzelini, sana yakışanım, yapacağız..

Belya ilk taşan oldu yine:

«Ey Eyyûb!.. Seni niçin görmek istediğimizi hlo. muyorsun..»

«Elbette vakit gelir..»

«Sen anlattıklarından da sabırlıymışsın..»

«Allahımm lutfudur o..»

«Bizi dinlemek istemez misin?... Sana çok sor» larımız var..»

«Bu kirli tepede mi?...»

«Bakın doğuya, köyün arkasında bir koruluk 3 seliyor, En üstte de ceviz var..» -

«Gördük..»

«Sanırım en temiz yer orasıdır.. Çünkü ben da onun altında ibadet ederim ve vahy alırım eknorl Akşama orada muratlarımıza ereriz..»

Lenkar hayret içindeydi.

Bunu dile getirdi:

«Ey Eyyûb!. Bizimle tenhalarda yaşamaktan <;< 1 meyecek misin?..»

«Niçin?...»

• iMki sana bir fenalığımız dokunacak..» - közlerinizden dostluk fışkırıyor..» Ik'lya bir hoş oldu. Söylendi:

Yaşıyorum bu muhakkak. Fakat alışılan topraklarda değil. Sanki bir göktaşı gibi Kaydım dünyamdan.. Ba$ka yüdtsa düştüm.. Öylesine yabancıyım..

Fakat huzursuzluğum nerede?.. Kaçmış gitmiş.. Strtvmı bastıran Yük düşmüş.. Hafiflemişim esinti kadar.

Düesem, adımlarımı Vadi boyunca açabileceğim.. Dağlardan atlayacağım.. Irmakları, belki denizleri Bir nefeste geçeceği/m..

Hazreti Eyyûb (A.S.) hükmünü verdi. Bu sebebi açıklamaktı:

«îşte ben, insanları öyle yapmaya memurum nâh işlemeyen her insan melekleşir..»

IV

İBLİSİN MEYDAN OKUYUŞU

Hazreti Eyyûb (A.S.) in misafirleri iki haftadan b* ri Besniye köyündeydiler..

Hemen hemen her gün ve gecelerini Köyün doğunun daki cevizli sırtta geçiliyorlardı.

Belya, Sober ve Lenkar, Hazreti Eyyûb (A.S.) a, onu arayış sebebini anlatmışlardı.

Hikayeleri şöyleydi:

Onların her üçü de iyi kalpli insanlardı..

Köylerinin başkanları, bir çeşit hükümdarlanytiiiuı

O derece de de doğar doğmaz alışageldikleri pullu rina düşkündüler.. Çevrenin en koyu putperestleriydiln

Doğruydu, ellerine ne geçerse, puthaneler yaptın yörlardı.

Lâkin, oraya her çeşit büyüklükte ve güzellikte pu Iar dizdikleri halde, insanların^ durulacağına, azdıkların görmüşlerdi.

Onlar, insanların temiz, ahlâklı, dürüst, kardcv •"«• deş yaşaması taraflısıydüar..

Bunu elde edememişlerdi.

İçlerindeki ruhları isyan ediyordu..

Putların biçareliğini, hele onlara tapan insanlımı daha da biçare olduklarını anlamışlardı..

I in hi;; konusu olan, yalnız insan değildi..

Uiirünen ve görünmeyen her şeydi..

Ilınılan bir yaratan olmalıydı..

Fakat kimdi?...

Vnyüzünde ne varsa hepsi insana ram kılınmıştı.

I > halde, insan başka bir şerefteydi.. Belki de yara-Uıın on sevgilisiydi..

o yaratanı arayıp bulmak, tanımak, emirleri varsa ınk istiyorlardı..

Yıllarm bu yaşlanmış puthane yapıcüarı, nihayet mJüklerini birbirlerine açmışlar, anlaşmışlardı..

Mademki bir yaratan vardı.. O halde insanları bir n .sürüsü gibi başı boş bırakmayacaktı.. Emirlerini i edecek insanlar tayin edecekti.

Esasen, peygamberleri duymuşlardı..

En yakmdakini aramışlar ve Hazreti Eyyûb (A.S.) lılını işitmişlerdi.. Ona koşmuşlardı.

Tabiî İblis de boş durmamıştı.

Her yola çıkmalarında başlarına gelenler, onun şeytan larınm eserleriydi..

tik gün Cevizli Tepeye çıktıkları zaman, yalvarmış-

«Ey Eyyûb!.. Bize yaratanımızı tanıt.. Bilhassa senin onun peygamberi olduğunu anlat.. Pek günahkârız.. Öylesine ibadet edelim ki, bunlardan kurtulalım..»

Hazreti Eyyûb (A.S.) da, anlatmıştı saatlerce, bir "M;in, bir böcekten işe başlamış, kâinatta görünen en bü-yiut varlıklara kadar gitmişti.. Âlemlerdeki o engin muvâzeneyi, kıl şaşmayan hayatı anlatmıştı. Nihayet aralıkları yaratanın tek olduğunu, doğmamış, doğurmamış bulunduğunu, ilk olan ve tek kalacak yegâne kudret bu-luı duğunu hikâye etmişti.. Varlığı hakkında binlerce de-III göstermişti,. Nihayet adım da haber vermişti:

«Ey dostlarım, O Allah'tır..»

Üç dost doymuşlardı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) dan mucize istemişlerdi

Çünkü, her haliyle Hazreti Eyyûb (A.S..) peygaıti' bertiğini haykırır haldeydi.. Esasen vahy aldığı zamanla ra da şahit olmuşlardı.

Artık birlikte Ceviz altında ibadet ediyor, insanlar nasıl kurtaracaklarını düşünüyorlardı.

Hazreti Eyyûb (A.S.), önce insana doğuştan b&ğ|| lanan şerefini kazandırmak taraflısıydı.. Onun göğsıı t| lırsa, evlâtlarma da aym inancı aşılar, Nura boğardı

Puthane yerine, müminler için mescitler yapılımtlıv **di.**

Hele biraz daha çoğalsmlardı, bu da olurdu.

Öyle sıkışınca yahut panayırdan panayıra ibadlj şartlı tapınma sapıklıktı.. İbadetten murat kulluktu, reti hazırlamaktı.

İblis bütün bunları dinliyor, görüyordu.

Hırslanmıştı..

Yenilecek miydi Uts Diyarrndaki bu dört ihtij

Kabul etmiyordu..

Yine halkın arasına şeytanlarım salmıştı..

Bir çok isyanlara sebep olmuştu..

Fakat beklediği sonucu alamamıştı.

İnsanın iki düşmanı vardı., iblis ile zayıf nefsi.

İki kişi nasıl bir kişiyi yenemezlerdi?..

İblis, tekrar Hazreti Eyyûb (A.S.) in karışımı dm bağladı.

Çünkü Rahmet, onbeş günden beri cevizli Tepe'ı Kocasına hasretti.

İçine girip onu dürttü:

«Ey Rahmet!. Sen ki Mısır azizi Yusuf'un torunuiUK Bu hallere mi düşecektin?.. Cariyeden farkın nedlı '

m Eyyûb ve arkadaşlarına, o sapıklara, yemek taşı İM. <;amaşırlannı yıka.. Hayat mıdır senin ki? Halbu-911 köy bile aslında senindir.. Hediye vermiştin Ey-rWu. Sanıyor musun ki, putlar seni affedecekler?.. Ya-ı ı ilk cezalanacak sensin..» Rahmet korkuyor, soruyordu: ıNe yapayım?.. Her çareye baş vurdum..» Kirişi daha var.. Kocan seni sever. Yalandan deli , Ancak Zeno'nun yanına götürülünce iyileş.. Böylelik-Fîyyûb aküm başına toplar..» Rahmet bunu yaptı.

Bir gün, Cevizli Tepe'ye yemek götürürken, yalanla M ıbuk sabuk bağırdı..

Hazreti Eyyûb ile Misafirleri koşuştular.

Hazreti Eyyûb (A.S.)pek üzülmüştü.

Rahmet onun bu haline dayanamadı..

Holünü bıraktı ve niçin böyle davrandığını anlattı

. Hazreti Eyyûb (A.S.) rahatladı..

Rahmetten söz aldı: *\ûy Rahmet!.. Seni baştan çıkarmaya çalışan İblis'-ıtı Zayıf nefsine el attı.. Artık bu son olsun.. İnanma, lnpılma..» *Peki...»

iblis, Rahmet'in kimbilir kaçıncı oyun bozanlığına ivi'i<'tı iyiye kızmıştı.. Söyleniyordu: «Ren sana gösteririm..»

Nihayet, Misafirlerin gitme zamanı gelmişti.. Sık sık birbirlerini ziyareti kararlaştırdılar. Hattâ akraba oldular.

Çünkü Rahmet'in bir savaşta dul kalan üç yeğeni hırdı, bunlarla Misafirler evlendiler..

iblis, misafirler köylerine dönünce, dostluğu bıraka caklannı, Allahdan yüz çevirip, sapıtacaklarını umuyordu Öyle olmadı.

Tam bir yıl, ziyaretler, artan bir sıcaklıkla. **sürdD** Ve İblis âdeta kudurdu.

Çaresiz kalmıştı îblis..

Bir sabah, Hazreti Eyyûb (A.S.) m ibadete hazırlan dığını görünce, dayanamadı.. Allah'a ük meydan okumu da bulundu.

Bağırdı o bed sesiyle:

«Elbette Eyyûb senden kopmaz.. Bu kadar knl< «ı cariyesi, hayvanları var.. Dert görmedi.. Hele gö senden derhal yüz çevirir.. Zeno'ya koşar..»

Bu isyan ve meydan okuyuşunun derhal karşdıflıl bir melek getirdi:

«Ey Sevgili Allahımın lanetine uğramış îblis!., r!l| reti Eyyûb bildiğin insanlardan değildir.. Allahım izin verdi.. Aklına ve kalbine dokunmadan dilediğini yn pabilirsin.. Göreceksin ki Hazreti Eyyûb (A.S.) sabi in | yücesini gösterecek, yine Allahına sığınacaktır.»

îblis bu izni alınca, etekleri zü çaldı.

Derhal mücadelesinin hazırlıklarına girişti.

îlk anlarda da talihi yaver gitti.

Daha yarım saat geçmeden, Uts Diyarında raıilnn madik güzellikte genç, bir erkekle karşüaştı.

Bu erkeğin adı Hımar'dı.

îblis sevinmesin de kim sevinsindi?...

Şöyle diyordu:

«însan en garip mahluktur.. Görülmeyen önem vermez.. Muhakkak elle tutulur, gözle görulUl b|

Malın İster karşısında.. Nice nice peygamberlerden muci-*o İM'klemeai hep bu sebepledir.. Benim de senelerdir, Ey-yiılı ılzerinde başarı sağlayamam yine buna dayanır.. în-nı 11 o kadar maddecidir ki, put yapar elleriyle ve ona tapu ■ ila, kainatı incelemeyi düşünmez.. Böylelikle ruhunun ■yanım bastırır sözde.. Bir de açık gözle destekleyince inin sapık hayatı yaşar.. O halde ben de aynı yolu tul-ınıılıyım.. İnsanın karşısına insan çıkarmalıyım.. Konuşunu, fitne kuyusunu kazsın.. Aldatsın.. Bedeniyle bir gü-■Ulk ilâhı, fakat içiyle kötülük yatağı olsun.. Meselâ şu |tnç erkek benim gayeme niçin çalışmasın?. Bu kadar allı. nİHi olan bir erkek kimi kandıramaz?... Hele dili tatlı İçine ben girerim.. Dizginleri ele alırım.. Eyyûb ■ t ıyanabilir mi?.»

İblis kararını verince, gencin geçmişini merak etti.

()na ayırdığı şeytanı çağırıp bilgi aldı.

Şeytan şunları anlattı:

«Hımar demlen bu genç bir gayrı meşru çocuktur.. Kuıkançtır.. Felâketlerden, kötülüklerden zevk alır. Nerede bir saadet görse söndürmeye çalışır.. Dili pek tatlı-ıı ima, akıttığı bal değil, zehirdir. Hiçbir yerde tutuna-I maştır.. Huyu uğruna nice nice ölümler atlattı. Şimdi t ıı ı Diyarı'na girdi.. Şaşırdı.. Huyu tepti.. Bu cennet mimi 11 diyarı nasıl bir harabelik, baykuş, yarasa yuvası ya-Meağını düşünüp duruyor. Eğer muvaffak olmazsa çilin ir..»

iblis, bu bügileri de alınca, büsbütün neşelendi. «Tam imim maşa olacak bir insan..» dedi. Sonra şeytana emir ▪ılı:

«Artık Hımar'ı bana bırak.. Onu ben idare edece-BRİ..»

Şeytan çekilip gitti.

O esnada Hımar, bir kaya üzerine çıkmış, orada yük

selen ağaç **altında oturuyor** ve **hayranlıkla** Besniye **K<>y** çevrelerine bakıyordu.

Gecikmedi, zehirini kustu:

Ey yeryüzünün cenneti!,.
Bu ne güzelliktir..
Pek şımarmışa benziyorsun..
Günü erişince
Geleceğimi niçin düşünmedin?.
Bak ne hale döneceksin.

Hayır hayır..
Mademki insanlar
Bana muratlarımı giydirmediler,
Ben de onları
Her şeylerinden soyup
Hayvanlaştıracağım..

Rüyada bile görülmeyen;, Şu
sihirli topraklar, Onlarda
yaşanılan hayat, Çekilmez
olacak.. Kâbuslaşacaklar..

İşe nereden mi başlamalıyım?.. Bu da
sorulur mu?.. Maldan, alınterinden,
emekten Başlayacağım elbette, insanı
pek tecrübe ettim.. Ekmek ve kadın için
Kanlı bıçaklı olur..

iblis, Hımar'm sözlerini de beğendi.

iMırmadı.. Girip içine yerleşti, ıiımar'm ancak yirmi yıllık **bir.** geçmişi vardı, ll.übuki Tblis yeryüzü kurulalı beri yaratümıştı. I'.ir zamanların meleklerden üstün yaratığı, Âdem'e lı- etmediği ve yeryüzündeki cinlere galebe çalıp ken-ıiİr ululuk vehrn ettiği, Allahıra unuttuğu için, sürül-.'I ıhı.. Pek tecrübeliydi.

Mİ bette Hımar'ı dilediği istikâmete sürecekti. Ondun faydalanabildiği kadar faydalanacaktı..

llımar, adı gibi bir eşekti.

İblis de sahibi..

Benzeyiş acıdır ama, yahudilerle insanlık gibi.

liiri çalışacak, diğeri hazıra konacaktı.

İblis, Hımar'a ilk aklı verdi:

«önce, köy dahil, Uts Diyarını dolaş.. Ana hedefini

in ot..»

Himar öyle yaptı..

Bir haftadan fazla, Uts Diyarı'nı, Besniye köyü'nü lı. Görmediği yer, tanımadığı insan bırakmadı.. Herkesin özelliğini öğrenmişti.. Bilhassa Hazreti Eyyûb (A.S.) ile karısı Rahmeti **oftul** ve kızlarını tanımıştı..

Hükmünü, Iblis'in uyarışlarıyla vermişti:

«Uts Diyarı'nı, sahibi Eyyûb'a karşı ayaklandırmah-

Himar, o pek güzel dış görünüşüyle ve tatlı diliyle, lı »Ikın bir çoklarım kısa zamanda kazandı.. Bilhassa kail mlar, kızlar pervanesi oldular..

Bu safhadan sonra Himar iğnesini batırdı düediğine.

Tarlada çalışanlara şöyle diyordu:

«Bu tarla sizin mi?.. Mahsul sahibinizin anbarına ı'irmeyecek mi?.. O halde yırtınırcasına çalışmanız niçin-dir? ..»

Hep aynı cevabı alıyordu:

«Sahibimiz, kazancını bize harcıyor..»

«Fakat bir mal sahibi olmanın gururu başkadır.»

«Dileyenimizi azat etti ama ayrılamadık.. DUıtyj ahvali belli.. En emniyetli yer Eyyûb'un ülkesidir..»

«Putlarınıza hor bakmasına ne dersiniz?..»

«.Bunda bir sebep var.. Putlarımız Eyyûb'u seviyi M iar.. Sanırız, onun aracılığıyla bizi imtihan ediyorlar, Öyle olmasa şimdiye kadar burası çölden beter olurdu,,

Himar, bu türlü cevaplar alıyordu ama, ne de ı-in* batırdığı iğne, insanların şuur altlarım incitiyordu.. Z* manla orada iri bir yara peydahlanırdı.

Himar, îblis'in akıl verişiyle, kendisine uydunlıflt üç beş arkadaşıyla, Eyyûb (A.S.) a bir tuzak kurdu.

Sözde Eyyûb (A.S.) gidecek ve Zeno putunu kır l< ı. çekti.

Akşamdan bu haber köye yayıldı..

Ertesi sabah, Hazreti Eyyûb (A.S.) günlük zıy-'"«' leri için köyden ayrılacağı sırada, kahyası Şuha «rll durumu haber verdi.

Hazreti Eyyûb (A.S.) vaz geçti gezintiden.. girdi.

Kapı kapı dolaşarak halkın dertleriyle oyalıınh Sonra hepsini meydana toplayıp vaazda bulundu.. Böylü • günü doldurdu.

Akşama doğru, iftirayı yapacak olanlar köye im ler.

Bağırdılar:

«Gözlerimizle gördük.. Eyyûb, Zeno'ya pislik sürdü

Halk akşanıdan öğrendiğinin bir iftira olduğunu im lamıştı. Çünkü Eyyûb (A.S.) köyden dışarıya çıkmamu ti gün boyunca..

Yalancıların üzerine yürüdüler.

Hepsini öldürüp uçurumun kenarındaki çöplüğe at-tılıır.

Bunların içinde sihirbazlar, kâhinler çoğunluktaydılar.

Rahmet, yine alttan alta kocasını kurtarmaya çalışıyordu,. Bazı sihirbazlara baş vuruyordu..

Bu sonucu görünce, ürktü.. Kimbüir kaçıncı kere, ar-ıık Hazreti Eyyûb (A.S.) m işlerine karışmamaya yemin tıtti.

*
**

Himar'ın içine yerleşen îblis yılmamıştı.

Onu çevrede dolaştırdı..

Köyün kuzey dağlan arasında bir su bendi vardı.

Yüzyüların yapısıydı..

Az sonra mevsim yağışları girecekti.

Bu bend yıkılırsa, önüne ne çıkarsa sular alır götü-

ıuTİÜ.

Himar epeyce gün çalıştı..

Su bendinin esas kısımlarında önemli tahribat yaptı.

işini bitirince güldü:

«Hele yağmurlar başlasın.. Bend yıkılsın.. Bakalım ovada Eyyûb'un tek bir sürüsü kalır mı?.. Kimbüir na-<ıi feryada başlar?„»

iblis tamamlıyordu:

«O.zaman sabrı taşar Allah'a isyan eder.. Çünkü bu felaket ilk basma gelecek olandır..»

Hazreti Eyytib (A.S.) hiç bir vahy almadığı halde, İm-sabah havaya baktı ve kahyası Süha'yı çağırdı..

Çünkü pek tedbirliydi.

Önce her şeyi emniyete alır, sonra Allanma sığınırdı.

Anlattı:

«Ey Şuha!.. Hanidir aklımdaydı.. Atalarımın ya tıklan bend pek harap.. Bir miktar adam al da onu tanı I ettir.. Belli olmaz, belki artık bu mevsimin yağışma da yanamaz.. Mal bir şey değil ama, ölecek çobanlara acırım Hele dul kalacak ailelerine, öksüz evlatlarına.»

Kahya Şuha, «Baş üstüne..» dedi ama, aklı yatmadı,

Bend niçin çöksündü?..

Bula bula şimdiki mevsimi mi bulacaktı?..

Lâkin emir emirdi..

Elli kadar adam alıp bende götürdü..

Durumu görünce, ancak o zaman Hazreti Eyyûb (A.S.) a hak verdi..

Adamların başına tayin ettiğine zaman bıraktı:

«îyi çalışırsanız bu bend, haftaya kalmaz, yenib-nı» Fakat ben on gün mühlet veriyorum.. O zaman gel«OI ğim..»

Kahya Şuha döndü köye.

îşçile,r hemen çalışmaya başladılar. . Öylesine gayret gösteriyorlardı ki, öğle yemedi unuttular.

Himar ve içindeki tblis, daha sabahtan durumdll haberli olmuşlardı..

Başa gelen bu aksiliğe çâre araştırıyorlardı.

Buldular bunu.

Himar çevreyi dolaştı..

Aylak gezinen, fahişelerden bir çoklarım topladı.

Onlara çok şeyler vaad etti.

Dağ gerisi köylerinden şarap satm aldı.

Bir sefahat gecesinin bütün hazırlıklarım tamanılınlı

îlk gün bitip işçiler kurulan çadırlarının önünde ati| yakıp, birlikte getirdikleri sürüden on kadar koyun ki serlerken, Himar yanlarına geldi..

Bilmez görünerek hatır sordu.

Pek hayırlı bir iş yaptıklarını söyledi.

Kızaran koyunlar iştah açmıştı.

İşçilerden birisi diledi:

«Şarap getirmeyi unuttuk.. Şu yorgunluk ancak öy-lt çıkardı. Mehtap da ne güzel!..»

Himar hemen atıldı:

«Ben isteyene bulurum..»

«Paramız yok ama..»

«Ne çıkar!.. Hayra çalışanlara parayla ne satılır?..»

«Sağol..»

«Hattâ...»

Himar, sözünün sonunu kasten getirmedi.

Sordular:

«Sustun ey Himar!...»

«Peki anlatayım.. Ben köylerden epeyce kız-kadm *jktm* aldım.. Başka ülkelerde kazancımı sağlayacaktım.. Sterseniz bu gecelik onlarla eğlenin.. Lâkin zarar ver-ııu'yin..»

îşciler kabul ettiler sevinerek.

Soranlar oldu:,

«Nasıl şey bunlar?.. İğrenmeyelim..»

«Sizin diyarın malı değildir ama, yine de güzeller ve iyi oynuyor, hikâye anlatıyorlar.. Şarkıları dokunaklı..»

«Onlar için de ücret istemezsin sanırız?...»

«Hayır..»

Aynı anda, uzaktan, fahişelerin birisinin şarkısı işi-tikli..

Himar: «Bakın..» dedi. «Ne kadar güzel söylüyor?.»

Dinlediler:

Bıktım varhklilan eğlendirmekten.. G-
ururum kırılıyor., inanıyor. Sanki yalnız
onlar için yaratıldım.

Hayır. Kim ne derse desin.
Şu güzel geceyi tek başına geçiren,
Nice yoksullar var..
Onlardadır muradım..
Hiç değilse horlanmam sabahlan,

Hatvnrn alınarak uğurlamrvm..
Belki de, her kadın gibi,
Gönlümde yatan arzum, gerçekleşir..
Beğenilirim.. Yuva kurarım..
Ben yoksul, erkeğim yoksul..
Ne çıkar, birbirimize yakıştıktan sonra?..

işçiler şarkıdan alınmışlardı.

Himar hemen koştu.. Fahişeleri durdurup beklettiği orman bölgesinden aldı.. Şarap tulumlarını ellerine verdi ve dönüp geldi.

O gece işçiler hakikaten yorgunluklarını çıkardı I ur ama, ancak sabaha karşı sızdıkları için ertesi gün ikindi ye doğru uyandılar.. Başlan kazan gibiydi.. Hiçbir şey <!«• hatırlamıyorlardı.

Himar onlara tekrar şarap ikram etti.. «Az ırm açılırsınız..» dedi.

Tabiî ilk geceki sefahatin beleri sürdü ikinci gecedl de.

Ve dokuz gün hep bu sefahat dolayısıyla işçiler «,.' lışamadılar..

Son akşam işçilerin başı pek dalgındı.

Himar sebep sordu.. Cevabını aldı:

«Yarın kahya Şuha gelecek.. Ona ne diyecej

Himar hazırlıklıydı.. Yapılacakları anlattı:

«Su bendi bence sağlam.. Onu söyle bir sıvayın j

kırmızı toprakla yeter.. Kahyanız, sıvayı kazıyıp altına (»akacak değil ya.>

Başka çare yoktu esasen.

işçilerin başı: «Haklısın..» dedi. Fakat bu kadınlar lımjboğazlık ederlerse...»

«Mümkündür.. Haydi size bir fedakârlıkta daha bulunayım.. Yapmazdım ama, sizin kadar kendimi suçlu Koruyorum.. Kadınların hepsini uçuruma atalım..»

Attılar.

Ertesi sabah pek erken kalkıp, su bendini sıvadılar.

Henüz iş bitmişti ki Himar haber verdi:

«Kahyanız geliyor. Haydi bana müsaade..»

Himar ormana girip saklandı.

Kahya Şuha geldi.. Bendi o haliyle görünce pek be-$_{c}$|»ndi. Adamları toplayıp köyün yolunu tuttu.

Fakat iblis işini sağlama bağlamak istiyordu.

Himar'ı peşlerinden sürükledi.

Uygun bir yerde Himar işçilerin başını işaret verip yunma çağırdı..

Sözde kuşkusunu anlattı:

«Ey kardeşim, seni düşündüm de yolumdan döndüm. Hol ki işçilerin içinden de boşboğaz çıkar.. Olanları anlatır..»

« Çaresi nedir ?...»

«Onları da öldür...»

«Ama ben bir kişiyim...»

«Sana zehir vereyim.. Öğle yemeklerine kat..»

«Bu olur.. Esasen kahya Şuha gidecek.»

Himar zehri verdi.

Fakat yine peşlerini bırakmadı.

Kahya ayrılmıştı..

işçilerin başı öğle yemeğinde, işçileri zehirledi.

ölenleri uçuruma savurdu.

O zaman Himar koştu, işçilerin başını da kendisi ctı-nnıdan etti..

Artık rahattı.

Su bendinin durumunu bilen hiç kimse kalmamıştı.

⁂

Fakat, yepyeni bir mesele çıkmıştı orta yere.

îblis, Hazreti Eyyûb (A.S.) in Besniye Köyü çevre sindeki bütün sürülerinin mahvolmasını arzuluyordu.

Halbuki çobanlar, aldıkları emre uyarak ayrı yerle de sürüleri otlatıyorlardı.

Bu da Hazreti Eyyûb (A.S.) m bir tedbiriydi..

Zarar olursa, basit geçirilmesi içindi.

İçine giren îblis'in teşvikiyle Himar, çobanları go« meye ve onları su bendi bölgesinde yayılmaya teşvik cit

Direnenlere: «Bend yeni yapıldı.. Hazreti Eyyû (A.S.), yıkılacağından korkarak sizi dağıtmıştı..» div<>ı du.

Sonra su bendi bölgesindeki otlakları öyle ühaml» la di! e getiriyordu ki, dinleyenin ağzı sulanıyordu.

Meselâ şu ilham onlardan birisiydi:

Ne zavallı nimettir
O nimet ki,
Hayatı boyunca
Kendisine el sürülmez.
Tadına bakılmaktan yoksundur.

Ve ne zavallıdır ki
O ağızlar,
Üç adım- ötelerinde
Arzuladıklarının bin fazlası durur da.
Toprakla doyarlar,
Kayaları yalarlar..

tik adımı atmak,
Küçük bir cesaret yeter..
Her iki tarafın
Saadeti derhal meyvasınt verir.
Yazık geçen zamana!..

Himar'm çobanları ayartması uzun sürmedi.

Üçü-beşi derken hepsi, su bendine doldular.

Bereket taşıyordu otlaklardan..

Yorulmuyorlardı da..

Sürüleri salıyor, eğlencelerine dalıyorlardı.

Köye dönüşlerini ayrı yollardan yapıyorlardı sadece.

Çok geçmeden emir dinlememenin cezasını gördüler.

Bir gün, hava günlük güneşlikken, ansızın ufuklar karardı. Öyle bir yağmur yağdı ki, su bendi doldu... Ve ıuyun ağırlığına dayanamayıp çöktü...

Her şey bir kaç saat içinde neticelendi.

Seller çobanları ve yüzlerce sürüyü alıp götürdüler.

Besniye köyü yakınlarına kadar, tarlaları moloz doldurdu.

Bütün köy heyecanlanmıştı.

Erkeklerine ağlamıyorlardı..

Bilhassa Hazreti Eyyûb (A.S.) m ne yapacağını merak ediyorlardı..

Kahya Şuha, zararın büyüklük derecesini haber ve-ı mce, kadere rıza gösterdi:

«Mülk Allahmdır... O, dilediği zaman verecek, dilediği zaman alacak..»

Bunları işiten îblis çileden çıktı..

Himar'ı köye koşturdu..

Her kapıya şunları söyletti:

«Putlarımız artık gazaplarını yağdırmaya başladılar.

Ey, aç, erkeksiz, babasız kalanlar!. Hâlâ uyanmayacak mısınız?...»

Nerdeyse Himar'm, îblis eliyle, yaptığı kışkırtmalar muvaffak olacaktı.

Hazreti Eyyûb (A.S.) karısı Rahmet'i yanma aldı.

Köye girdi.

Rahmet bile ürkmüştü.

Sözde bir ilhamını mırıldanıyordu ama, Hazreti Eyyûb (A.S.) a dokunduruyordu:

Bunu beklemeyen kim vardı..
Sabredenin bir adı da stmanlttır,
Yitebuîandır..
Kendisini dev aynasında görendir.
Bir inat
Nice muratları kuruttu.'.

Ne yapılsa boştur.. Zeno anamız
kızdı artık.. Sürüp gidecek
gazabı. Ey günahkâr insan!..
Bari kendine acımıyorsun, Uts
Diyarına acı..

Hazreti Eyyûb (A.S.), Rahmet'in bu türlü ilhamlarını hep dinledi.. Cevap vermedi..

Erkeklerini kaybetmiş evlere uğradı.

Hatırlarını sordu. Gönüllerini aldı..

Yıllık ihtiyaçlarının hepsini toptan verdirdi.

Hattâ dileyeni evlendirdi..

Hafta geçmeden yara kapandı..

Bilhassa her gün aksatmadan yaptığı nasihatle ptV tesirini gösterdiler..

Halka yeni bir gayret geldi..

Tarlaların molozlarım kaldırdılar ve onları yine işleyecek bir hale getirdiler., îblis mağlup olmuştu..

Himar'la birlikte dağda bayırda, avare avare dolanıyor, ne yapacağım bilemiyordu.

Uygun bir günde, Hazreti Eyyûb (A.S.), kahyası Süha'yı aldı, su bendine götürdü.. Çevrede dolaştırdı.. Nihayet hükmünü verdi:

«İşte sen de gördün ey Şuha?.. Bizimle uğraşan var. lîu, elbette ki, tblis'tir.. Adamlarımızı kandırmış, şarap içirmiş, kadınlarla eğlendirmiş.. Dereler Ölü dolu.. Sonra »u bendini şöyle bir sıvamışlar.. Yoksa bend yıkılmazdı., işçilerin zehirlenmesi hikâyesi de kasıtlı.. Hadiseye adı karışanlar yok edilmiş..»

^Dernek Zeno gazaba gelmedi sana göre..» «Hangi zaman geldi ki o taş yığını!..» «Kimdir îblis dediğinin kullandığı insan?..» «Himar'dan çok şüpheliyim..»

Kahya Şuha, Hazreti Eyyûb (A.S.) m dediklerine inanmadı ama, pek hürmet ettiği insanı da kırmak istemedi.

Döndüler.

O sırada Hünar yine bir kaya üstündeydi.

îblis de kalbine engerek yılanı gibi çöreklenmişti.

Başım kaldırdı semaya doğru ve çatal dilinden zehirini akıttı:

«Ey Allah'ım.. Sözünde durmadın., Eyyûb'u tuttun.»

Bir melek geldi hemen, îblis'i payladı: «Sen ey lanete uğramış bedbaht!,. Hâlâ isyanında devam edecek misin?.. Allahım niçin Eyyûb'u tutsun?... Hazırladığın tuzak malûmu oldu mu?. Bir tedbir aldı mı?. Bunca hayvanı ve köleleri helâ^k oldukları halde, sapıt-

madı. Ne dediğini, büsbütün sevgüi Allahuna sığındığını işittin..»

iblis hâlâ inat, ediyordu.

Bahaneyi çabuk buldu:

«Elbette henüz sapıtmaz.. Kaybettikleri nedir ki.. Uts Diyarında daha beş yüz çiftliği var.. Onlar elden çıksınlar da göreyim Eyyûb'u.. Soluğu derhal Zeno'nun eteklerinde alır.. Sapıtır...»

«Sana birinci kerede de söylemiştim ey mel'un!.. Allahım izin verdi.. Hazreti Eyyûb (A.S.) in aklına ve kalbine dokunmadan onunla mücadeleye mezunsun.. AHIH taraf tutmayacak.»

«Peki peki.. Bu sefer göreceğiz,.»

«Evet, göreceğiz...»

iblis, bu sefer Hazreti Eyyûb (A.S.) in çiftlikleri üzerinde faliyete geçti.

Tabiî Himar'm içinde olarak.

Önce bu birbirlerine pek yakm çiftlikleri inceletti Himara.

Hazreti Eyûb (A.S.), bilhassa Asurlu Kabilelerin saldırılarına karşı çiftliklerde iyi tedbirler almıştı.

Her çiftliğin çevresinde su hendeği vardı.

Köprülerle giriliyordu indirildikçe.

Ağılların, ahırların, kilerlerin, anbarların yerleri belli değildi..

Bütün bu çiftliklerin içerden fethediimeleri gerakl yordu.

Çiftliklerin yakınlarındaki vahşi Asur kabüeleri do birbirleriyle uyuşup, kuvvetlenecek durumda bulunum yorlardı. .

Çeşitli meselelerle aralan açıktı.

Fakat îblis'in telkinleriyle Hınar yümadı.

önce, bir çiftlikteki adamın çirkin kızıyla sözde ev-l nerek içeriye girmeye hak kazandı..

O kız aracığıyla, öğreneceğini öğrendi..

Bu sefer diğer çiftliklere el attı.

Bunda karısını tazyik ediyor, akrabaları aracılığıyla ilerdeki yağma için- hazırlık yapıyordu..

Faydalandığı silâhlar şunlardı:,

Niçin halk bu çiftliklere sahip olmasındı?..

Sözde karısı olan kız neden bir Rahmet hayatı yaşa-ınasuıdı?

Putlarına yüz çeviren bir insana hizmet doğru değil di. "•"*;

Nitekim ilk gazap yıldırımları düşmüştü Besniye köyüne.

Himar, böylece, beş yüz çiftliğin girdi çıktısını öğrenip, adamlarını yerleştirdikten sonra, bu sefer, Asurlu kabileleri gezdi.

Hırslarını, iştahlarını, kamçıladı.

Neler neler söylemiyordu onlara!...

Dinleyenler eski saldırılarmdaki yenilmelerini unu-tuyorlardı.

Himar en çok şu ilhamı üzerinde duruyordu:

Belki görünüşün öyle ama Tilki
değilsin.. Üzerindeki post iğretidir,
öyle bir özentiye kapüdın. Başka
türlüsünü düşünemem.

Çünkü, boyunca önündeki Çardağm
üzerimi süsleyen

Üzümlere bakıyor,
Bir şeyler rmrûdamyor,
Ağzım sulandırmakla yetiniyorsun.

Sıçramasını,
Tırmanmasını mı öğretmediler
Sırıklara, kütüklere ?.. Yukarda
gözeüeyiciler mi var Elleri
mtzrakhf..

Sana net..
Tek ayakla yürüyeni gördün müf.
Bırak diş gıcırdatmayı,
İşbirliği yap düşmanınla..
Kazandıklarını doldurmaya anbar yetiştire.
mezsin.

Kabile başkanları, nihayet Himar'a uydular.. Fakat bazı öğrenecekleri vardı. Sordular:

«Çiftliklere nereden gireceğiz?..»

«Köprüler inecek..»

«Ağılların, ahırların yerlerini bilmiyoruz..»

«Kılavuzlar gösterecekler..» «Kilerlerden habersisiz..»

«Öğreneceksiniz.. Elinizle koymuş gibi bulacaksına.» «Çlftliklerdeki insanları yenecek güçte miyiz?..» «En büyük güç akıldır.. Tedbirdir..» Daha bunlara benzer pek çok sorulan Himar kolaylıkla cevaplandırdı..

Ona bir sual daha soruldu:

«Bütün bu maceradan ne kazanacaksın?...»

«Dünya nimetlerini, çalışsın çalışmasın, herkese e|it-

lıkle pay etmek arzusundayım.. İnsanların hali vicdanımı 'rahatsız ediyor.»

Asurlu Kabüeler, anlaştılar. Himar'm emrine göre, çiftlikleri bölüştüler.. Baskın gecesi tesbit edildi.. İçerdeki casuslar, vazifelerini yaptılar.. Nihayet bir gece yarısı, bütün çiftliklere saldırıldı. İnen köprülerden içeriye girildi.. İnsanlara kadar,ne varsa, yağmaya uğradı.. Binalar ateşe verildi.. Ağıl ve ahırlardaki sürüler götürüldüler..

Himar ile İblis zaferlerini yollarda haykıra haykıra Besniye köyüne döndüler..

Öğleye doğru ilk haber Hazreti Eyyûb (A.S.) a ulaştırıldı:

«Ey sahibimiz!.. Sarı Çiftlik şip^ bir yangın yeridir.»

Fakat Hazreti Eyyûb (A.S.) aynı cevabı verdi: «Mülk Allahmdır.. Dilediğini yapar.. O'na binlerce şükür.»

Şimdiki gibi, mal değeri, insan ve hayvan değerinden üstündü.. Köylü de yasa girmişti.

Hele haberler geceye kadar sürünce..

Bütün çiftliklerden hayr kalmadığı öğrenüince!..

Tek gülen, sabreden, çevresindekilere kuvvet veren, yalnız Hazreti Eyyûb (A.S.) di.. *′■:′ ..... """

«Elimize bazı oyuncaklar verilmişti.. Eğleniyorduk. Tıpkı o çocuklar gibi, şimdi elimizden oyuncaklar alınınca feryat niçindir.. Allanın elbette bir bildiği^vardn;..»

Diyordu.

İblis büsbütün şaşırmıştı..

Hazreti Eyûb (A.S.) denilen bu adamın bedeninde sinir yok muydu?... Neye, kime güveniyordu?..

Saltanatından eser .kalmamıştı.

Bir kaç gün sonra, Himar'ı uyardı:

«Ey Himar!.. Sanırım Eyyûb'un başına gelenler, oğul ve kızları tarafından işitildi.. Yardıma gelecekler.. Bol mal, belki hazine getirecekler. Bunu önle.. Çünkü Eyyûb onlara güveniyor..»

Himar, kalbine fitlenen, bu emirleri de yaptı..

Oğul ve kızlarının"geliş yollan üzerinde pusu kurdu.,

Getirdikleri yardım malzemesini yağmalattı, dağlardan toplattığı haydutlara..

Hattâ bir hazine bile ele geçirmişti..

Bunu ormanlar içindeki bir mağaraya gizledi., önfl nü kapattı..

Iblis'in verdiği görevi başarınca tekrar Besniye ko-yü'ne girdi.. Açıkça ilân ediyordu:

«Ey Halk!.. Hâlâ Eyyûb'a putlarm gazab ettiklerini inanmadınız mı?... Siz değil, o imtihan edildi yıllarca..»

Halk isyanda gecikmedi.

Bu sefer eve kadar dayandılar.

Söylendüar..

Yumruk salladılar, sopa gösterdiler..

Rahmet iyice korkmuştu..

Hazreti Eyyûb (A.S.) a yalvarıyordu:

«Ey Eyyûb!.. Onların dediklerini yap.. Ya putları tap, yahut gidelim dedem yurduna.. Bilirsin, bağ kuyu sunda; hiç kimsenin bilmediği hazinemiz vardır.. Böylı-nice nics Uts Diyarları..satın alabiliriz.»

Hazreti Eyyûb (A.S.) üzüldü:

«Demek bana putlara, yani îblis'e tapmamı tcklıl ediyorsun..»

«Öleceğiz ama..»

«Seni cezalandırmak vakti yaklaştı sanırım..»

«Susuzluğu, çöl şeytanını düşünme göç için.»

«Hayır, kalacağım.. Çünkü, bu azan insanların peygamberiyim.. Onları yola getirmekle görevliyim..»

Hazreti Eyyûb (A.S.), Rahmet'le konuşurken, dikkat, ediyordu, gürültüler ansızın kesilmişti.

Baktı.. Sokağı dolduran halkın kargısına çevrede hekimlik yapan Ahşon çıkmıştı..

Anlatıyor ve halkı yatıştırıyordu.

Halk hekimlerini pek severlerdi.

Hastalarını iyi etmediği tek bir ev yoktu.

Ahşon, bir daha gelmemekle onları tehdit edince, dağıldılar.'.'

Hazreti Eyyûb (A.S.) Ahşon'dan ümitlendi. Onu ağırlayarak, hidayete çağırdı..

Ahşon ret etti:

«Hele daha yeryüzünü dolaşayım.. Öğreneceklerimi öğreneyim, sonra karar veririm...»

«Fakat bilginler peygamberlerin baş yardımcüarı-dır.. Onlar Hazreti Allah'ı ilk bulanlardır..»

«Belki öyledir ama, ben henüz öğreniciyim..» tblis, yine Himar'm içindeydi.. Ona haber verdi;

«Bağ kuyusunda Eyyûb'un bir hazinesi var.. Ona güveniyor. Hazineyi ele geçir ey Himar.. Onu bulmadan, Eyyûb, Zeno tepesi'nin yolunu tutmaz.. Sapıtmaz..» Himar, emri iki ettirmedi. Rahmet'le dostluğu ilerletti..

O kadar tatlı konuşuyordu ki, Rahmet gizlice, sohbetlerinin devamını arzuladı.. Bağdaki anbarlardan birisinin anahtarım verdi..

Bu yetti..

Himar, bir kaç buluşma içinde, kuyunun gizli yolunu öğrendi ve hazineyi ele geçirip dağa, diğerlerinin yanına taşıdı.

Rahmet, çabuk dönmüş, pişman olmuştu yine. Yaptıklarını saklamadı.. Eyyûb'un iyileşmesi uğruna, Himar'la tanışıp görüştüğünü anlattı..

Eyyûb (A.S.), sabır hırkasının en kalınına bürünmüş peygamber, kızmadı.. Dertler sürüp gittikçe alışılıyordu belki de..

Kısa bir cevap verdi:

«Kuyudaki hazineden de olduk sanırım ey Rahmet..»

«Rahmet inanamadı.. Koşup baktı.

Döndüğünde yıkıhrcasma yürüyordu.

Hazreti Eyyûb (A.S.) onu tesellide gecikmedi.

«Sanırım sevgili Allahım beni imtihan ediyor.. Mülk onundur.. Kendisini o kadar seviyor ve birliğine, eşsizliğine inanıyorum ki, yeryüzü hükümdarlığı bağışlansa,, sapıtmam..»

V

CANLARA EL ATILIYOR

(Bazdan derler ki, Hazreti Eyyûb (A.S.) a böyle musibetler gelmemiştir.. Çölde kaybolmuştur.. Çöl Şeyta nı diye adlandırılan susuzluk, onu perişanı edince Aliahından kopmuştur.. Böyle bir rivayet sakattır., il letlidir.. Cebrail'i gören, vahy alan, belki de bazı gayıb ilminden haberli olan bir peygamber, nasıl susuzluk yü zünden biran dahi olsa Allahı inkâr eder ve su bulunca, döner?..)

(Yine bazıları şunu rivayet ederler:

Güya Hazreti Eyyûb (A.S.), bir an olsun Allahm varlığından şüphelenmişti.. Ve bu felâketler ona ibret olsun.diye verilmişti. Bir peygamberin anlık sapıklığı, kulun bir ömür boyu sapıklığından ileridir..

Böyle düşünenler, Hazreti. Allah (C.C.) m peygamberlerini kimler arasından seçtiğini unutuyorlar, onların masum bulunduklarını akıllarına getirmiyorlar.. Evet bu felaket zincirleri bir derstir ama, Hazreti. Eyyûb (A. S.) a değil, halka ve İblis'e.. İşte Kur'an-ı Kerim önümüz^ dedir.. Hangi peygamberin an olsun sapıttığı büdirümîş-tir?... Olanlar, halkı sağ yola götürücü mucizelerden başka şeyler değildirler..)

Bütün bu felaketlerin her birini duydukça Belya, Lenkar ve Sober hemen Besniye köyüne koşuyorlardı.. Hazreti Eyyûb (A.S.) i teselli ediyorlardı..

Onların kalbine de henüz hiçbir şüphe gelmemişti, Hattâ Belya bir müjde de vermişti: «Ey Eyyûb!.. Sanırım köyümden bir kaç adamı Müslüman yapmak üzereyim..»

«Haberin, şu dağlar altın olsa ve bana uzatüsa, böylesine makbule geçmezdi.»

îblis Hazreti Eyyûb (A.S.) in cevabını işitince, esasen şaşıran aklı zıvanadan çıktı..

Tenha bir yere çekildi,Himar'ın içindeyken. Düşündü.. Düşündü.. Düşündü.. Bir türlü Hazreti Eyyûb (A.S) m davranışındı*Uı hikmeti bulamıyordu.. Açıkça söyleniyordu:

«Eğribel su bendini yıktım, bunca hayvan ve insim telef oldu.. Hazreti Eyyûb (A.S.) m kılı kıpırdamadı.. Al lahından sapıtmak şöyle dursun, serzenişte, sitemde bili bulunmadı..»

Devam ediyordu:

«Oğullarının getirdikleri hazineleri yağma ettim, ku yusundakileri de aldım, yine önem vermedi...»

Başkalarını da hatırlıyordu:

«Beş yüz çiftlik az şey midir?.. Şimdi nesi var?.. Bil bağıyla evi.. O da halkmki gibi eski. Nedendir bu sabrı? Feryad etmemesi?... Halkın çeşitli isyanlarını bile ho| karşılayıp geçiştirdi.. îşte şimdi de bir kişinin Müslümul olmasını altm dağdan üstün tutuyor..»

Soruyordu da:

«Sebep ne bunlara?... Âhiret hayatı onu düşündüm, gerek. Ümidini buna bağlamış.. Fakat dünya hay:ıh d az zevkli değildir.. Hiç değilse insan elinden giden İÜ bir az olsun yanar yakılır.. Sabrın bu türlüsü görulun mistir.. Sabr küpü olsa çatlar.. Bunda bir sır var NM çözemiyorum.. Bulamıyorum...»

Yoldan iki erkek geçiyorlardı.

Tabiî İblis'in, Himar içinde bulunduğumu bilmiyorlardı.

Ona aşinalık ettiler:

«Merhaba ey Himar!.. Yine tenhalardasın.. Sana kendimizden çok acıyoruz..»

«Sizin ne derdiniz olabilir?.. Koyun gibi, Eyyûb'a boyun eğmişsiniz..»

«Öyle deme.. Bizim de kendimize göre emellerimiz var.»

«Meselâ nelerdir?...»

«Zengin olmak istiyoruz.. Ayrıca dünya güzeli iki kıza sahibiz.. Lâkin her nedense onları varlıklı birisine eş yapamadık.»

«Kızlarınızı görmek isterdim..»

«Şu orman başlangıcında bizi bekliyorlar..»

«Neden?...»

«Duyduğumuza göre, bu günlerde Hazreti Eyyûb (A.S.) bir düğüne gidecekmiş.. Belki orada kızlarımızı görür ve beğenir.. En büyük oğluna alır..»

«Şimdiye kadar görmedi mi?...»

«Gördü ama, alıcı gözle bakmadı., Düğün meydanı başkadır. Oyunların en hareketlisi, şiirler, şarkılar, hikâyeler kızlarımıza hastır.. Güzelliklerine bunları da kat.. Artık nasıl âfetler olduklarım düşün.. Öylesine de uysaldırlar..»

«Adları nedir?..,»

«Ful ile Şuh..»

Himar, İblis'in tesiriyle, bu iki yolcuyla, ormana doğ ru yürüdü.

Orada Ful ile Şuh'u tanıdı..

Onlara pek yakınlık gösterdi.,

ilerde lâzım olurlar düşüncesindeydi.

Kızlar da Himar'ı beğenmişlerdi.. Yoksul ve aylak olduğunu bilmeseler, bir dakika durmaz, onunla kaçarlardı..

Fakat hayalleri pek **genişti..**

ihtirasları o hayaller derecesindeydi.. Ve bilhassa . **kendilerine** güvenleri vardı.

Ayrıca, Besniye köyünün erkeklerine de kızıyorlar-**di.**

Zengin bir evlenme yaparlarsa, ancak gönülleri.ya£ bağlayacaktı..

Hep birlikte yürüdüler yine.

Ful, yerinde duramıyor, henüz uçmayı öğrenmiş bir kuş hevesiyle, hem koşuyor, hem cıvıldıyordu.

Şuh da ondan geri kalmıyordu.

Cıvıltılarında, gelecekleri için besledikleri emelle! yığın yığındı.

Ful şöyle konuşuyordu:

Göğsüm bir dağ ***kadar***
Bakışlara kapalıdır ama,
Dileyen içini görebilir..
Hayran hayran seyredilen
Yer ve gök hiç kalır.. *Dil tutulur..*

Ama *hani, onu* ***açacak anahtar!..***
Bekledim elime verilmedi. Şimdi
kendim aramaya çıktım.. Bulacağım
ve içimdeki Şenliği, zenginliği,
Sereceğim gözler önüne..

Şuh tamamlıyordu bunu:

Bana yakışan nedir büir misin?..
Samanyollam yalak Ay yastık
olmalı.. Uzanmalıyım öylece..
Yıldızları ktskandtrmalıyım.. Bana
kavuşmak için Savaşmalılar..
Gökyüzünün dengesi bozulmalı.

Belki gündüzleri, Güneş de
katüvr bu kavgaya. Kim
kazanacak bilemem.. Bulutların
ne beyazım, Ne siyahını
severim.. Pembesine tutkunum..
Onu üzerime doiayacak , Kudrete
eşlik yapacağım*

Ansızın Ibüs'in aklına gelenler olmuştu..
Himar'a bunları sordurdu:
«Anlattığınız düğün ne zaman olacak?...»
«Yann gece..»
«O halde Eyyûb, hemen yola çıkacaktır..»
«Şüphesiz...»
Himar, îblis'e uydu, baba ve kızlara basanlar dileyerek, ayrıldı onlardan..

*
**

îblis'in, Himar'ı ayınsına sebep, tekrar yeni yeni bir pazarlık hevesine kapılmasıydı.

Uyanmış sanıyordu kendisini.

Bu kadar kısa zamanda, Hazreti Eyyûb (A.S.) in nesi var, nesi yoksa elinden aldığı halde, sapıtmaması sebebini bulmuş sanıyordu kendisini.

Nitekim, yolcular görünmez olunca, bir tepenin en yükseğine çıktı Himar'm kalbinde..

Göklere doğru uludu, nura uluyan bir kurt gibi:

«Eyyûb elbette sapıtmaz.. Allahmda kalır.. Çünkü o, yedi oğlu ve kızlarına güveniyor.. Bunları kaybedince değil sapıtmak, akimi oynatır.. Zeno'nun ayakları dibinde kendisini bile kurban eder..»

Derhal cevabını aldı.

Hazreti Allah (C.C.) m emrettiği bir melek geldi.

Ona seslendi:

«Ey İblis!.. Ey güzel Allahımm yarattıklarının on çirkini, kirlisi!.. Yetmiz mi?.. Mağlubiyeti neden kabul etmiyorsun?... Mücadelene devam et.. Allahrm izin ver misti.. Biliyorsun, Hazreti Eyyûb (A.S.) in kalbine ve aklına dokunmayacaksın.. Düediğini yap.. Göreceksin ki, Hazreti Eyyûb (A.S.) sapıtmayacaktır.. Sabredecek!"

yine..»

iblis, cevap veremedi..

Dişlerini gıcırdattı.

Melek çekilip gitti.

îblis, için için Himar'm hislerini, ihtirasını kamçıladı:

«Ey Yeryüzünün en güzel genci ... Gördün.. O iki j;[11] zel kız bile, gönüllerine tıkaç soktular.. Halbuki seni n«ı kadar beğenmişlerdi!. Maksatları asil ve zengin olmak-tır.. Yular oldu, Uts Diyarında geziniyorsun.. Sana di'm yayı zehr edenlere henüz bir şey yapamadın.. Eyyufo baş düşmanındır.. O haliyle ayakta dimdik duruyor..» «Her çareye baş vurdum...»

«Uts Diyan'nın arzuladığın harabeliğe dönmesi için henüz bütün silâhlarım kullanmadın...»

«Var mı başkaları?...»

«Niçin olmasın.. Eyyûb, evlatlarına güveniyor. Onları ortadan kaldır..»

«Haklısın..»

«Sonbahardayız.. Bırak düğün yapılsın.. Eyyûb'un büyük oğlu Ful ile Şuh'u beğenecektir.. Çünkü onun kadınlara zaafı vardır.. Kardeşlerine bırakmayacaktır.. Babasından izin istiyecektir.. Eyyûb, Hamak'ı pek sever kırmaz.. Bir düğün tarihi kararlaştırır., işte o zaman yedi oğluyla üç kızı torunları bir araya gelirler ve sen hepsini öldürürsün..»

«Nasıl?...»

«Bekle ve zekanı kullan...»

İblis, Himar'ı kandırdığından memnundu..

Himar, yeni ve pek heyecanlı bir macera yaşayacağından tekrar neşesini bulmuştu..

Düğün yapılacak köye doğru yürüdü.

Ağzında hep gemalmaz arzulan dolaşıyordu:

Dünya bir portakaldır..
Üzerindeki benekler de
Bava etmediklerini bırakmayan
Kalpsiz insanlar..
Fakat görecekler yakında..

Dünyayı o sihirli parmaklarımla,
Tırnak uçlarım, acımadan
Soyacağım..
içinde ne varsa boşaltacağım,.
Sonra kabuğunu ters yüz edeceğim.

YeryüzimdeMkr
Gömülecekler içine
Ancak ben dışta kalacağım..
Sik sık kabuğu, o yuvarlağı,
Kulağıma yaklaştıracağım..
İçten gelen yalvarmaları,
Ağlayıp çarpınmaları dinleyeceğim.
Cevabım, kopardığım kahkahalar olacak.

Himar, bir hafta kadar düğün yapılan köyün yol yakınlarında kaldı..

Düğünün dağılmasını bekliyordu.

Bu oldu..

Aradığı Pul üe Şuh'un babalarını görünce yaklaştı ve tebrik etti:

«Müjdemi isterim.. Demek kızlarınızı Hamak'a bıraktınız... Beğenüdikleri, söz kesüdiği, giydiğiniz yeni elbiselerden belü.. Düğün ne zaman?...» .

Babalardan birisi cevap verdi:

«Eyyûb (A.S.), gelecek sonbahara, bağbozunıuna, bıraktı. Çünkü nerdeyse kışa giriyoruz.. Hazırlıklar ye tişmiyecek.. Ayrıca, kızlarımız asillerin terbiyesini göre ceklermiş..»

Himar'ın canı sıküdı.. «Bir sene daha bekleyeceğim ha?..» dedi içinden.. Fakat belli etmedi..

Başka türlü konuştu:

«Eyyûb doğru düşünmüş...»

**

Aradan ancak bir ay geçmişti..

İblis, Himar'dan sabırsızdı..

Yaptığı tahkikata göre, Hazreti Eyyûb (A.S.) in büyük oğlu Hamak Ful ile Şuh'u almış, kendi köyüne gfl türmüştü..

Galiba, kızlar, ortaklan tarafından hırpalanıyorlardı daha şimdiden..

Bir gün îblis, Himar'a akıl verdi, yine kalbindeyken:

«Ey Himar!.. Niçin düğünü bekliyorsun?...»

«Başka türlü Eyyûb'un oğul ve kızlarını nasıl bir arada yakalayabilirim ?...»

«Onların daima bir köyde toplanıp eğlendiklerini, tur tamamlanınca, Eyyûb'un, günahları için kurban takdim .ettiğini unuttun mu?..»

«Güzel bir buluş!... Geçenlerde dinlemiştim.. Sanırım bu hafta sıra Hamak'da.. Bütün kardeşleri ve torunları ona gelecekler.. Hiç durmamalıyım.. Hamak'ın köyüne gidip, dostlar kazanmalıyım...»

Himar öyle yaptı..

iblis içindeydi onun..

Hamak'm köyüne gitti..

Daha ilk anda çarpıldı..

Çünkü köy bir vadi yamacına kurulmuştu.. Uçuruma doğru, her tarafı surlarla çevriüydi.

Bir o kadar da ormanlıktı..

Köye girmek bir meseleydi..

Fakat Himar, çaresini buldu.

Uçurumun üzerine atılan köprüye ilerledi..

Muhafıza emir verir gibi konuşLu:

«Arkadaş, boynuz borunu acele çal.. Köprü indirilsin.. Ben köye gireceğim..»

«Kimsin?... Halkm giriş ve çıkış saatinde önce böyle bir şey yapamam..

«O halde, acele işaretle bildir.. Ben, Sahibin Hamak'ın gelecek yü evleneceği kızların yeğeni Himar'ım.. Adımı duyar duymaz isterler...»

Muhafız bu kesin cevap karşısında, ellerini ağzına götürdü... Parolayla konuştu..

Beş dakika geçmedi..

.Köprü indirildi ve Himar köye girdi.

Bekleyen asker tarafından saraya götürüldü..

Bahçede onu Ful ile Şuh bekliyordu..

Sevinmişlerdi ama, gözleri doluyordu..

tblis ikâz etti:

«Ey Himar, dikkat, et.. Bu kızlar, aradıklarını bulamamışlar.. Faydalanabilirsin tatbik edeceğin planda..»

Himar bu ikazı yabana atmadı.

Karşılıklı buluşmalarından doğan bahtiyarlığı belirttikten sonra, hep birükte, bahçelerin derinliklerine doğru yürüdüler.

İlk konuşan Ful oldu:

«Ey Himar!.. Bizi unuttun sanıyorduk.. Vefana sebep nedir?.»

Himar, yapmacık bir mahcubiyet gösterdi.. Kızardı.

Aynı soruyu Şuh da sordu..

Himar yine cevap vermedi..

Sıkıştırma fazlalaşınca kapalı konuştu:

«Sizi gördükten sonra, unutmak, ancak ölmekle mümkündür.»

Kızlar övülmekten hoşlandılar..

«Daha.. Daha?...» dediler..

«Daha mı?.. Keski gelmeseydim ?...»

«Niçin?...»

«Çünkü yüzünüzde bir maske var.. O kaldırılsa altından ıztırabmız görünecek.. Yazık oldu size..»

Kızlar sustular Himar'm az önce yaptığı gibi.

Himar öğrenmeye çalıştı:

«Sizi perişan eden nedir?...»

Ful anlattı:

«Pek kıskanıldık ve horlandık.. Köleden farkımı*

yok.. Evlensek bile kimbüir kaçıncı sahibe olacağız?.. Bu lıal hayallerimizle bağdaşmadı?...»

«Kim kıskandı?...»

«Or Laklarımız...»

«Horlayanlar ?...»

«Eyyûb'un bütün oğul ve kızları..»

«Bu daima öyle olmuştur.. Ben de güzelliğimin, genç ligimin, tatlı dil ve sıcakkanlılığımın cezasını çektim..»

«Uykumuzda bile rahat değüiz..»

Şuh tamamladı:

«Çünkü kaçmak plânları kuruyoruz.. İmkânsız..»

Himar, baklayı ağamdan çıkardı:

«Demek tam vaktinde gelmişim.. Sizi kurtaracağım. Ancak bir şartım var..»

«Razıyız..»

«Öğrenmeden mi?...»

«Çünkü sen, iyi şeyler söylersin hep..»

«Doğru.. Benimle evlenmeyi kabul ederseniz sizi kurtarırım.»

Kızlar, buna hanidir hazırdılar..

Köle ve cariyeler uzaktan onları izlemeseler, boynuna sarılacaklardı..

Kızlar sordular:

« Nasıl kurtaracaksın ?...»

«Hele beni Hamak'a tanıtın.. Dost olayım., gerisi kolay.»

Şuh iç geçirdi:

• «Kalbim sanki yanardağdır., intikam almadan kaçmak beni daima üzecektir...»

«İstediğin o olsun...»

«Neler söylüyorsun sen!...»

«Göreceksiniz.. Hangi gün bütün oğul ve kızlar burada toplanacaklar?..,»

«îki gün var.;» >
«İyi.. Eğlenceleri ne kadar sürüyor?...»
«Uç gün..»
«Çok bile.. Fakat ne dersem itirazsız yapın..»
«Olur...»
«Size başka bir müjde de vereyim.. Ben, gördÜK'i nüz gibi yoksul değilim.. Uts Diyan'nm mağaralarında, böyle bin köyü satın alacak servetim saklı.. Sizi hayallerinizden üeri bir hayatta yaşatacağım.»
Ful dayanamadı.. îlhamlandı:

Uçuyorum hep..
Elimi uzatsam,
Ağaçtan meyva devşirir gibi,
Yıldız toplayacağım
Gökyüzünden..

Rüyada mıyım diye, Etimi
çimdikliyorum.. Camm acıyor..
Belki tenim kanıyor. O halde
doğru yaşadığım..

Sana yalvarırım, Beni
çıkardığın yükseklerde Başı boş
bırakma.. Düşmem beter olur.,
ölmek bir şey değil. Gülenlere
gamlanırım..

*
**

Geçen iki gün içinde, Himar bütün albenisini kullandı.

Başta Hazreti Eyyûb (A.S.) m büyük oğlu olmak üzere, herkesin dostu ve sırdaşı oldu.. Gelen kardeşlerinin de öyle.
Köyde, Himar'a açılmayan, kapalı kalan, kapı yoktu..
Başlar hürmetle yere sürünüyordu.
Bir akşam üstü Himar, Şuh ve Ful ile, yine bahçedeydi.
Üç köşesi ceviz dallarına, diğeri kayalara oturtulmuş bir odayı gösterdi.. Sordu:
«Bu nedir?..»
«Hamak'm eğlence salonu..»
«Pek güzel.. Tam uçuruma karşı.. Hangi usta kurmuş?..»
«Sağlamdır.. Dört yanı da pencerelidir.. Görünen manzaranın seyrine doyum olmaz,.»
Himar, düşündü..
Bir daha sordu:
«Kararınızda sabitsiniz değil mi?...»
«Evet.. Canımız bahasına da olsa kaçacağız ve intikamımızı alacağız..»
«O halde, neler düşündüğümü söyleyeyim.. Eğlenceler başlayıp, herkes kendinden geçince, ilk gecede, şu köşeyi tutan dalı keseceğim, ikinci gecede diğerini.. Üçüncüde kayanın taşını oynatacağım..»
«..... »
«Ve böylece, eğlence salonu şu derin uçurumunun dibini boylayacak.. Kurtulana aşk .olsun...» «Biz de beraber?...» «Bu da nereden çıktı?...» «Salonda bulunmayacak mıyız?...» «Ben haber vereceğim...» Kızların aklı yattı;

«Tamam..»

İşler Himar'm, ve içine çöreklenen Iblis'in arzusunu göre geliştiler..

Eğlencelerin başladığı akşam ansızın ortalığı sonbahar sisleri bastırdı.

Buna alışıktı eğlenenler..

Sefahat hayatlarına ara vermediler..

Salonda toplanıldı..

Yenildi, içildi, eğlenildi.. Razaletin her türlüsü yapıldı.

Himar, mütemadiyen, misafirlere içki ikram ediyor-du.

Herkesin sızdığını görünce, pencereden ağaca geçti odanın köşesinin oturduğu dalı kesti..

İkinci gece, kayanın taşım oynattı ve diğer dalı keşli.

Artık oda bir kaya ye dal üzerine dayanıyordu.

Üçüncü gece eğlenceleri başladığı zaman, kızlar sordular:

«Ey Himar,bu gece her şey tamam değil mi?...»

«Evet...»

«Nasıl haberli olacağız?..»

«Ben söylerim.. Orta köprü basma gidersiniz.. Orada buluşuruz.. Köprü, oda yıkılınca, nasıl olsa açılır.. Bil de sanki düşenleri kurtarmak için çıkarız ve kaçarız..»

O gece en neşeliler Pul ile Şuh'dular..

Değme şarkılarını söylediler ve masallarını anlattılar.

Gece yarısı geçince, Şuh, dayanamadı ortaya yürüdü.

Bir zamanlar kendisiyle eğlenen, hırpalayanlara nis-bet verdi.. İlhamları böyleleriyle doluydu:

Mahmur olmasam,
Kirpiklerime kayalar asılınasalar,

Sabahı bekleyeceğim,
Uyuyamayacağım..

Hayat öyle kısa ki, Uzatabildiğimiz
kadar uzatmalıyız.. Çünkü her ev bir
yuvadır.. Dallara oturtulmuş bir yuva.
Ve biz de içinde cıvıldaşıyoruz..

Kim bir kartalın
Başımızda gezinmediğini iddia eder!..
Belki beni, yahut başkasını kapar.
O zamana kadar keyfimce
ömür sürmeliyim..

Yalan, fazlalık var mt sözlerimde?., ihtimal
vehimde yaşıyorum sanırsınız.. Değil değil..
Hislerim beni aldatmaz..

Evet, Şuh, böyle konuştu, nisbet verdi ama hisleri kendisini aldatmadı..

Çünkü Himar, plânının her şeyini açıklamıştı ama, bir kısmını saklamıştı..

Eğlence salonu çökerken, Şuh üe Ful'a haber vermeyecek, onlarm da hayatlarıyla oynayacaktı.

Bu maksatla, ilk gecelerden çok, ortalıkta dolaştı..

Çeşitli bahanelerle, şarap sundu durdu..

Şuh ile Ful da bunlara dahüdi..

Gece yarısı atlayınca, odada, sızmayan kimse kalmamıştı.

Himar, hemen yine pencereden çıktı.. Son dalı kesti ve ağacın başka dalma geçti.. ,

Bir köşesiyle kayaya tutunmuş kalan oda, derhal sallandı ve sisler içinde görünmeyen uçuruma yuvarlandı.

Himar, ağaçtan indi.. Uçurumu geçip karşı yamaca çıktı...
Oradan da Besniye Köyü'nün yolunu tuttu..
Gün ağarmıştı..."
Sis yoktu...
Himar kendi kendisini tebrik ediyordu:
«Bu işi iyi basardın ey Himar.. Artık Eyyûb'un sırtı yere geldi…»
Hakikatte onu tebrik eden îblis'ti...
Himar, neşeli şarküar söyleyerek gidiyordu...
Solunda bir dere vardı..
İniltiler duydu..
Bakındı...
Derede bir adam yıkanıyordu...
Meraka kapılıp yanma gitti...
Kıyıya çömeldi, hatır sordu...
Adam, cevap verecek yerde, kıyıdaki bir çamuru aldı sürdü bedenine, sonra boynuna kadar suya daldı...
O zaman cevap verdi:
«Selâmına teşekkür ederim.;»
«Senin bir derdin var galiba ey dostum...» ■■»;'; «Evet!.,.... Şu derenin çıkış yerinde bir kayalık vardır... Küçük ağızlı bir de mağara.. Keşke heveslenip içine girmeseydim.. Öyle genişmiş ki!.. Sevdim ve gezdim.. Tavanında kırmızı yosunlar vardı. Dayanamayıp yedim.. İşte o zaman dertlendim.. Şimdi dışım ve içim cılk yaradır.. Ancak suya girersem ve çamur sürünür, yahut, çömlek parçasıyla yaralarımı kazırsam biraz dayanıyorum.»
«Buralarda ne arıyorsun ?...»
«Besniye köyü'ne gidiyorum.. Zeno'ya çıkıp yalvaracağım..*

«Adın nedir?...»
Hinelon. »
«Seni kurtarmak isterdim ama, elimden birşey gelmez.»
«Gelir ey dostum.. Beni öldür... Çünkü Zeno'ya kadar dayanamayacağım..»
Himar: «Bu tedbiri son ana bırakalım..» dedi ve az ötedeki torbayla ilgilendi:
«Bu nedir?...»
«içinde maskem var...»
«Neden?...»
«Çünkü karım yüzüme bakmaya **dayanamıyor...»**
Himar, «Geleceğim, arzunu yapacağım..» diyerek torbayı aldı, kıyıdan çekilip tekrar **yola** çıktı..
Çünkü uzaktan gelen bir yolcu görmüştü..
Ve tanımıştı..
Yolcu Hamak'm köyündendi...
Maskesi vardı..
Demek, matem haberini Eyyûb'a götürmekle görevlendirilmişti.
Himar da, tanınmaktan korkarak, maske taktı.. Adam gelince ahbab oldu.. Birlikte yürüdüler..
Himar, o kandırıcı diliyle adamın ağzından gerçeği öğrendi:
«Ben Eyyûb'un oğlu Hamak'm köyünden geliyorum.. Bu gece, eğlence köşkü çöktü.. Sis de vardı.. Buna rağmen uçuruma indik.. Sağ kalan yoktu.. Eyyûb'un oğulları, kızları, gelinleri, torunları, artık hayatta değüler.. Kâhya beni felâketi haber vermeye memur etti...»
«Demek maskeyi bundan taktın?...»
Evet...»

«Fakat sen niçin maske takıyorsun?... Yas maskesi değil o?...»

«Yüzüm yanıktır.. Utanıyorum...» «Haklısın ama, senin yerinde olmak isterdim..» «Üzülme.. Elçisin nihayet...»

«Fakat, Eyyûb'un başına akla sığmayacak şeyler geldi.. Korkuyorum ki sabrı taşacak ve kafamı uçuracak...» , «Sanmam.. Onda pek geniş ve katı bir yürek var..» «Halbuki ben maiyetinde pek çalıştım.. Yumuşaktır, merhametlidir, vicdanlıdır..»

«Olanların karşısındaki tutumu meydanda...» Himar bununla da kalmadı, bir şarkı söyledi... Atasözü gibiydi:

Her uzandığın incirin
Rengine aldanma,
Biçimine kanma..
Tatmadıkoa
Olgunluğuna hüküm veremezsin..

Dere vardır,
Düzde akar. Uzundur..
Çevresi bataktır,
Kanarsın,
Gömülürsün balçıklara..

Dere vardır kayalarda köpürür..
Ürkersin,
Sokulmak istemezsin..
Fakat geçtiği kayalar
Bilsen ne sağlamdırlar!.,

O halde sinsiden kork.. Parlayandan değil.. Çabuk söner alevi,. Belki gözün kamaşır.. Başka bir zarara uğramazsın..

Himar'm sözleri, elçiyi yatıştırdı.. Neşesini buldu..

Himar, onun en çok bu felâketi nasıl bildireceğini merak ediyordu..

Çünkü, kâhya ona bir şür öğretmiş olmalıydı geleneğe göre... Onunla söze başlayacaktı:.

Himar, kurnazlıkla bunu da öğrendi..

Artık kararını tatbik edebilirdi..

Elçiyi, yolun uygun bir yerinde öldürdü..

Maskesini yüzüne geçirdi. Kendisininkini savurdu..

Uykusuzluğuna rağmen adımlarını açtı..

*

Hazreti Eyyûb (A.Ş.) ile Rahmet bağlarının çardağında oturuyorlardı...

Himar'ın gelişini ilk gören Rahmet oldu.

Canı sıküdü..

Fakat Himar, bağa yürümemiş, köye girmişti..

Bunu kasten yapmıştı..

Önce halkı peşine takmak taraflısıydı..

Nitekim, Himar'ın yüzünde maskeyi görenler arkasına düştüler.

Himar, Hazreti Eyyûb (A.S.) m, evine varıp bağa girdiği zaman, peşinde en azından beş yüz insan vardı.

Rahmet o zaman haykırdı:

«Ey Eyyûb, işte bir felâket habercisi daha...»

Hazreti Eyyûb (A.S.) soğukkanlıydı..

İhtar etti;

«Kendine gel ey Rahmet!... Allahırnm emrine karşı durma.»

Rahmet sustu..

Himar öne yürüdü..

Ve öldürdüğü elçiden öğrendiği şüri okudu:

Ağaçkakanlar kıskandı Biübül
yuvasındaki senliği. Dallan
kemirdiler. Uçamadı, kaçamadı
teki bile Yuva düşerken.

Yedi erkek, üç dişi bülbül Ve
onların saytsvz yavruları Şimdi,
uçurumlara serilen Bulutlara
uzanmış Tükenmez uykudalar...

Yakuz Hazreti Eyyûb (A.S.) değil, dinleyenlerin hepsi felâketin büyüklük derecesini anlamışlardı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) m ne yapacağım merak ediyorlardı.

Hele iblis!...

Hazreti Eyyûb (A.S.), ağlayan Rahmet'e baktı..

Sonra başım semaya kaldırdı..

Sesi mahzundu ama, gür ve bilhassa itaatkârdı:

«Ey Allahım!.. Elbette, bugüne kadar duyulmamış bu musibetin sebebini sormak cüretini gösteremem.. Musibet büyüdükçe, bunu bir hikmetle emreden senin ululuğunu daha iyi anlıyorum ve sana daha çok yaklaşıyorum.. Yalnız tek bir düeğim var.. Bana verdiğin sabrın bir kısmını karım Rahmet'e de ver..»

Sonra Himar'a döndü..

Himar'ın yüzünde matem maskesi olduğu için, elbette onu tanımıyordu..

Öğrenmek istedi:

«Musibetin hikâyesi nedir?...»

Himar anlattı...

Hazreti Eyyûb (A.S.) öğreneceğini öğrenince Hi-mar'ı savdı.

Himar, tenhada maskesini attı ve köye girdi.

Önüne geleni tekrar kışkırttı..

«Eyyûb'un yarası henüz sıcaktır.. Soğuyunca, etmediğini bırakmayacak.. O, evlâtlarım pek severdi.. Belki, değil muhakkak, çoğumuzun hayatiyle oynayacak.. Buna fırsat vermeyelim.. Size kaç kere söyledim, hiç birisini ne dinlediniz, ne sonunu getirdiniz.. Bari bu sefer bana uyun... Putlar gazap halindedir.. Siz de isyan edin...»

Fakat buna fırsat kalmadı..

Hazreti Eyyûb (A.S.), halkı köy meydanına topladı.

Kendisi teselliye muhtaçken, onları teselli etti..

Böylece, İblis ile Himar'ın bu son cinayetleri de tut madı.

Hafta içinde, Hazreti Eyyûb (A.S.) oğlu Hamak'm köyüne gitti...

Sis kalkmıştı...

Bütün soyunu mezerlarma kendi eliyle yerleştirdi ve dönüp geldi...

Ona inanan üç dostu, Belya, Lenkar, Sober, musibeti haber almışlar, koşmuşlardı.

Fakat bu sefer bir hoştular..

Her ne kadar Hazreti Eyyûb (A.S.) a baş sağlığı dileldilerse de, için için, onun elçiliğiyle teslim olduğu Allahm'dan kopmayı düşünüyor ve putlardan tekrar korkmaya başlıyorlardı..

VI

OERDtN EN BETERİ

Daha felâketin ikinci haftasında, Hazreti Eyyûb (A.S.) yine tarlasındaydı..

Çalışıyordu..

Kansı Rahmet de ona yardımcı oluyordu.

Himar de beraberdi tabiî...

îblis çabuk aklını başına topladı.

Yine bir kere daha meydan okudu:

«Tabiî Eyyûb sapıtmaz.. Çiftlikler, hayvanlar, tarlalar, oğul ve kızlar, torunlar, yerine konabilir. Zaman her şeyi unutturur... Eyyûb sıhhatına güveniyor...»

Hazreti Allah (C.C.), îblis'in bu meydan okumasını iştir işitmez, yine emrini bir melekle hatırlattı:

«Ey mağlûbiyeti kabul etmeyen iblis!.. Sana kaç kere söyledim ve izin verdim.. Sayısı belli değildir.. Eyyûb'-un akıl ve kalbine dokunmadan, onunla savaşabilirsin.. Aranıza girmeyeceğim.. Taraf tutmayacağım.. Bana teslim olmak, sabır, her musibeti defeder..»

îblis'in yüzüne bu emirler şamar şamar inerken, kızaracağına, seviniyordu..

«Bu sefer Eyyûb'un bedenini en beter derde çarptıracağım. Dayanamayacak.. Sapıtacak...»

Nasıl yapacaktı bunu?...

Hazreti Eyyûb 66 yaşına bastığı halde, pek sıhhatliydi. Çünkü temizdi...

Gıdasına dikkat ederdi.

Bedenini işletir, tembellikten kaçardı.

Günlerce düşündü îblis..

Nihayet aklına geldi.

Mağarada kırmızı yosun yiyip figan eden adamı hatırladı.

Bunu pek âlâ Hazreti Eyyûb'a yedirir, içini, dışını cılk yara yapardı.. Acıların dayanılmazına mübtelâ ederdi.

Himar'ı o mağaraya sürükledi... Mağarayı buldurdu ve yosunları toplattı.. Tekrar Besniye köyünün yolunu tuttu. İşi rast gider görünüyordu. Çünkü yolda Himar'm karşısına bir adam çıkmıştı. Her tarafı yara bere içindeydi.. Sargılarla sarınmış ti.

Himar; bu adamla arkadaş oldu..

Hikâyesini öğrendi..

Bu adam, Uts Diyarı'nın en ünlü öğretmeniydi...

Hazreti Eyyûb (A.S.), torunlarına ders versin diye onu oğlu Hamak'ın köyüne göndermişti.

Fakat o anda felâket olmuş ve akrabaları öğretmeni tanımayarak, mirasçı sanıp dövmüşler, bu hale getirmişlerdi.

Himar, yol arkadaşından öğreneceklerini öğrendikten sonra, İblis'in fitiyle şöyle düşündü:

«Ben bu öğretmeni öldürmeliyim.. Elbiselerini giyer, sargılarına sarınırım.. Böylece, Eyyûb'a sokulmam ve getirdiğim ateşalı yosunlan yiyeceğine katmam kolaylaşır.. Aksi halde ,bu zehirli çiçekler uğruna, **Zimbat iilkesi^-**

ne kadar gidişim sonuç vermez. Yorgunluğum yanıma kâr, kalır..»

Bunu yaptı Himar.. Öğretmem öldürdü.

Kılığına girdi ve sargılarına sarındı.

Besniye köyü'ne ulaşınca, doğruca Hazreti Eyyûb (A.S.) in çalıştığı tarlaya uğradı...

Hemen işe girişecekken vaz geçti..

Bir kenara çekilip soyundu tekrar..

Eski halini aldı ve köylüleri dolaştı.

Hepsine şöyle diyordu:

«Eyyûb'un basma gelenler kendineydi ama, şimdi hepimizin üzerinde dolaşanlar var.. Uts Diyarı'mn havası bir başka kokuyor.. Bu koku, Eyyûb'un yanma yaklaştıkça artıyor.. Sanırım çektiklerinin ve sapıklıgmın şüphelerinden doğan vehimleri ile vesveseleridir. Yine sözümü dinlemez, bu adamdan kurtulmazsanız.. Ha, artık karışmam.. Çeker giderim.. Çünkü canım her şeyden tatlıdır...»

Köy halkı susuyorlardı..

Sahiplerinin bunca iyilikleriyle putları arasında kalmışlardı...

Himar, başka bir gün, yolu gözledi..

Uzaktan Rahmet görününce bir ilham tutturdu:

Kim diyor en inatçı hayvan
Keçi, yahut hatırdır diye?..
Yalan yalan..
Onu bana sorun..
İçimizde beterleri var..
Sakız gibi
Fikirlerine yapışmışlardır.

Gök gürlese,
Bülbül ötüşüdür derler.
Yıldırım çaksa
Sabah müjdesi sanırlar..
Kısacası,
Kara kışta yaşasalar
İlkbahardayız düşüncesindedirler.

En garibi de
Uyaranları taşlarlar,
Dinlemek, uymak istemezler..
Çâre yok,
Böylelerini akibetleriyle
Baş başa bırakmak en hayırlısıdtr.

Rahmet, Himar'ın ilhamım dinlemişti.

Başım çevirmeden tersledi:

«Yine yoluma çıkmışsın ey Himar!... Bıktım senden...»

«Tesadüftür bu.. Artık sana hiçbir söz söylemeyeceğim. Çünkü bunca öğüdümden hiçbir pay almadın..»

«iyi yaparsın.. Hattâ bu diyardan gitsen pek memnun kalırım.. Gelişinle birlikte ayağının kudümsüzlüğü belli oldu...»

... «Ben, yardım isteyen yerlere ilhamım tarafından sürüklenirim.. Nice nice ülkeler kurtardım ama, burası gibisini görmedim.»

«Daha ne duruyorsun öyleyse?.. Uzaklaş..»

«Durulacak gibi değil ki esasen...»

«Neden?...»

«Uts Diyarı'nın havası da koktu.. Tahammül edene aşk olsun...»

«Ben öyle bir koku almıyorum.. Her taraf mis gibi.»

«Daha az önce, kocan Eyyûb'un tarlası yanından geçiyordum... Burnum kırıldı.. Bu koku onun vehim ve vesveselerinden fışkırıyor. Yakında, içini ve dışını saracaklar. Görünür kurtlanmış yaralar olacaklar.. Fakat sana son bir iyilikte bulunmak isterim..»

«Nedir?...»

«Kocanı zorla Zeno'ya götür.. Onun eteğine bağla... İbadetini önle.. Görünmez Allahından kopsun...»

Rahmet sarardı...

Çünkü, köyde de aynı kokulardan bahsedildiğini duymuştu.

Acele söz verdi kimbilir kaçına kere:

«Hele Eyyûb'a son bir nasihatte daha bulunayım.. Kabul etmezse, dediğini yaparım.. Daha diyarımızdan gitme ey Himar...»

«Peki.. Sana pek güvenümez ama, acıyorum...»

Rahmet, tarlaya gitti...

Kocası sapasağlamdı...

Çalışıyordu..

Havasını kokladı.. Hakikaten burnuna iyi kokular gelmedi..

Bu, Himar'ın telkiniyle olmuştu..

Çevre gül saçsa, yine fena kokular yayılıyor sanacaktı Rahmet...

Yemekten sonra, kocasıyla uzun uzun durumu tartıştı...

Hazreti Eyyûb (A.S.) engin sabrıyla gerekli cevapları verdi... Dinledi.

Nihayet hükmünü söyledi:

«Ey Rahmet!,.. Sen yine Himar ile buluşmuşsun...»

Rahmet saklamadı...

Pişmanda olmuştu...

Hikâyeyi anlattı..

Onları uzaktan Himar gözetliyordu...

Konuşmalarının tatlıya bağlandığını görünce, ümidini kesti.

Ertesi gün, Hazreti Eyyûb (A.S.) m bedeniyle oynamaya Ttarar verdi..

*
**

Hazreti Eyyûb (A.S.) tarlasındaydı...

Kendini işine vermişti..

Yol boyunca bir inüti duyarak, baktı...

Her tarafı sargı içinde birisi geçiyordu..

Çok üzüldü.. îşini bırakıp yanma koştu.

İlgilendi:

«Pek betersin ey arkadaş!.. Gel şu ağaç altında dinlen. Ailem Rahmet, iki saate kalmaz, gelir.. Seni eşeğiyle dilediğin yere götürür...»

Bu yaralı olan, Himar'dan başkası değildi.

Cevap verdi:

«Ben düediğim yere geldim esasen ey Eyyûb!...»

«Demek beni tanıyorsun?...»

«Evet.. Senin de beni tanımanı isterdim, beklerdim..»

«Bu halinle nasıl tanınm?...»

«Sesim yetmez miydi?...»

«Seçemedim...»

«Ben öğretmen Avok*um ey Eyyûb...»

Hazreti Eyyûb (A.S.) şaşırdı..

Büsbütün ilgüendi:

«Sana kim ne yaptı?.. Nasıl kıydı ey Avok?...»

«Unutmuşa benziyorsun.. Beni oğlun Hamak'ın çocuklarına öğretmen olarak aratan sen değil miydin?... Gittim.. Lâkin, ogullarm ölmüşler.. Mirasçıları beni pay almaya gelen birisi sandılar.. Bu hale koydular.. Uzun zaman ağaç kovuklarında yattan.. Bir az iyüeşince, yol-

lara düştüm.. Maksadım, sana verdiğin vasafeyi yaptığımı anlatmaktı.. Akrabalarım şikâyetti.. Oldu bunlar. Artık gidebilirim.. Uts Diyarı'na bir daha uğramayacağım.. İnsanlara karışmayacağım.. Açım ama, yine otla karnımı doyururum...»

Hazreti Eyyûb (A.S.) pek içlendi.

Âdeta yalvardı:

«Ey Avok.. Ben bu haline sebep" oldum.. Hiç değilse, karnmı doyur., öyle git...»

«Aileni bekleyemem..»

«Sabahtan arta kalan yiyeceklerim var...»

Himar uydu... .

Hazreti Eyyûb (A.S.) torbasını boşalttı..

İçinde ne kalmışsa, eliyle Himar'a yedirmeye başladı.

Himar diledi:

«Sen de ye ey Eyyûb!...»

«Henüz acıkmadım...» •

«Sensiz lokmalar boğazımdan geçmiyor...»

Hazreti Eyyûb (A.S.), Himar'ın arzusunu yerine getirmek zorunda kaldı.. Arada o da yedi..

İşte bundan faydalandı Himar, Hazreti Eyyûb'un dikkatini bir tarafa çekip, lokmasına o ateşalı çiçekli yosunlardan koydu.. Ve Hazreti Eyyûb (A.S.) farkına varmadan yuttu onları...

Himar memnundu...

«Doydum..» dedi ve kalktı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) ikinci bir ricada bulundu:

«Ey Avok!.. Senin oğullarım üzerinde pek hakkın geçti.. Ne olursun, bir kaç gün, bende misafir kal...»

«Bakalım...»

«Köye doğru yürü.. Ailem Rahmet'e rastlayacaksın.. Eşeğine bin.. Beni eve bıraksın öyle bana gelsin...»

«Olur...»

Himar, Besniye Köyüne doğru ayrıldı...

Avok ağıiyla, inleye inlÂye şu atasözünü tekrarladı:

Yıllarca ben ne ektim,!. Şimdi
ne biçiyorum!... Zehir
fışkıracağım Buğday
tohumundan Kim tahmin
ederdi!... Demek suç
tarladayrmş.. Toprağın özü
kirliymiş..

Acıdım emeklerime...
*Hep derlerdi** 1
Rum diyan'nın nankörlüğünü..
İnanmazdım..
Bir kedinin tırnakları sökülse de
Başkaları gelir yerine
Ve daha derin tırmalarlar..

Kararlarımı bozmamalıyım..
Başka diyarlara, Toprağı temiz
tarlalara Göçüp bilgimi
serpmeliyim.. Hiç değilse,
Emeğimin karşûığt Bir tatlı söz
olur..

Hazreti Eyyûb (A.S.) tekrar kuşkulandı: «Avok dediğini yapacak, köye gitmeyecek...» dedi..

Sonra: «Rum Diyarı..» sözünü bir kaç kere ağzında gezdirdi.

Sonunu şöyle bağladı:

«Ben Rum diyarına peygamber gönderildim..»

(Rum Diyarı adı.. *Bazreti İshak'm büyük oğlu El-tein soyundan kalmaydı.. Daha önce de anlatûdığt gibi Elrîs'in Rum adlı bir oğlu vardı., îşte bu oğul, Vts* £H-*yan'nda yani Şam üe Rum arastnda yerleşmiş ve soyu üremişti.. Onlara Rumoğuüarı derlerdi.. Bunların İtal-yadaki Etrüsklerle, sonra kurulacak olan Romalılarla, bir ilişiği yoktu. Ancak Etrüskler, basan kıyıları tutan Fini-kelileri gafü yakalarlar, Şam bölgesine kadarki toprakları yağma ederlerdi.. Bazreti Eyyüb (A.S.) da İshak (A.8.) m oğlu El-ts'den geliyordu ama, Rum adlı oğluyla ancak akrabalığı vardı..)*

Hazreti Eyyûb (AS.) bu cümleleri söylerken, içinin yandığını farketti.. Daha sonra derisi kaşındı.. Sebep bulamadan karısı Rahmet göründü...

Eşeğinden inip, öğle yemeğini gölgeye açtı...

Neşeliydi, takıldı:

«Ey Eyyûb!. işi erken paydos etmişsin.. Galiba pişirdiğim yemeklerin neler? olduğunu farkettin.. Dayanamadın...»

Hazreti Eyyûb (A.S.) ayrıca başlayan acılarla mücadele ediyordu. Gülümsemek istedi yapamadı.

Rahmet telâşlandı:

«Ne oluyorsun ey Eyyûb!.. Tenin değişmiş.. Bakış-ların bir başka.. Nefesin tıpkı Himar'ın anlattığı gibi kokuyor...»

«Hastayım ey Rahmet...»

«Ne zamandan beri ?...»

«Ansızın oldu.. Sanırım güneş çarptı.. Geçer.. Sen yolda Öğretmen Avok'a rastlamadın mı?...»

«Hayır...»

Hazreti Eyyûb (A.S.) başka konuşamadı.. Uzandı yere.

Rahmet, çâre araştırıyordu..

Yakın tarlalarda adamlar vardı..

Onlara seslendi..

Gelenler, saçüan kokudan burunlarım parmaklarıyla tıkıyorlardı.

Rahmet onlardan yardım' bekleyeceği yerde, nankör-lükleriyle karşılaştı.

Söylendiler:

«Sahibimiz garip bir derde tutulmuş.. Onu eve götür.. Yoksa biz tarlada çalkamayız.. Ne dayanılmaz kokudur o öyle..»

«İçinin yandığmı söylüyor.. Bakın derisi nasıl bir takım görünmez kurtlar tarafından yeniyor.. Onu kurtarmalıyız..»

«önce eve götür de.. Kâhya Şuha bir çaresine bakar.»

Rahmet öyle yaptı...

Hazreti Eyyûb (A.S.) ı eşeğe bindirdi..

Yuları eline aldı.. Ağlaya ağlaya köyün yolunu tuttu. '

Vardığında, her gören kaçışıyor ve «Himar ne kadar haklıymış..» diyordu..

Rahmet, Hazreti Eyyûb (A.S.) sıkılmasın diye, onu çardağa yatırdı.. Bir hafta kadar öyle baktı.

Kahya Şuha, baş vurmadık%ekim bırakmadı.

Hepsi derde çare bulamadılar...

Rahmet her sordukça şu cevabı alıyordu:

«îçim de, dışım gibi kurtlandı.. Cılk yara halinde..»

«Elimden geleni yaptım ey Eyyûb!...»

«Bakıyorum, hiç kimse saçtığım kokuya dayanamıyor.. Sen de git ey Rahmet.. Üzülüyorum.. Beni Allahım korur.»

«Hayır, ben katlanacağım.. Hizmetini göreceğim..»

«Pek zordur bu...»

(Baha önce de anlatıldığı gibi bazılarına göre, Haz-reti Eyyûb böyle bir derde uğramamıştır.. Çünkü peygamberdir ve halkı Allah'a çağırmakla görevlidir.. Derdinden fışkıran kokuya tahammül edemeyen halk nasıl ona sokulur fikir ve vaazlarını dinlerler hükmündedirler.. Cevabı basittir.. Karısı Rahmet, işte tahammül göstermektedir.)

* **

Hazreti Eyyûb (A.S.), hastalandığının üçüncü ayında, artık tanınmaz bir hal aldı...

Kurtlanmış bir et parçasıydı sanki...

Ancak aklı çalışıyor, gönlü ile vicdanı sağlam bulunuyordu...

O her an bin bir çiçek kokusuyla bezenen Besiliye Köyü şimdi, nefes alınmaz hale gelmişti...

Halk, Rahmet'e baş vuruyor ve istiyorlardı:

«Sahibimiz Eyyûb'u al, ormana götür... İyileşinceye kadar orada kalsın...»

«Bunu o da diledi ama, ben yalnız başıma, canavarlarla, ete düşkün yırtıcı kuşlarla, nasıl başa çıkarım?...»

«Fakat, geceleri bile uyuyamıyoruz..»

«Çaresini söyleyin, yapayım...»

«Zeno'ya bırak.. Zeao onu iyileştirir. Esasen, bütün basma gelenler, Zeno'dan sapıttığı için değil midir?...»

«Olur, hele konuşayım da..»

«Sana sabaha kadar mühlet veriyoruz ey Rahmet... Eğer yapmazsan, köy muhafızlarıyla gerekeni biz yapacağız...»

«Nedir?.. Sakın canıyla oynamayın!..»

«Bayır.. Kokusu köye kadar ulaşmayan, uçurum başındaki çöplüğümüz var.. Oraya bırakacağız.. Çünkü emniyetli yerdir. Ve kokulan dostluk kurarlar...»

Şikâyetçiler gittikten, sonra, Rahmet uzun zaman düşündü.

Artık Kâhya Şuha büe uzaktan emir alıyordu.. Yaklaşmıyordu..

Rahmet, şaşkındı...

Konuşulanları Hazreti Eyyûb (A.S.) a anlatsa, onu pek üzeceğini biliyordu.

Çâre araştırıyordu sözde ama, durmadan için döküyordu:

Şaşmıyorum.. Haklı her insan..
Elbette ağaç yapraklıyken
Gölgesine sığınacaklar.. Hele
çiçeklenişçe Derin derin nefes
alacaklar.. Meyvalar
olgunlaştıkça, Devşirecekler..

Kim ne yapsın,
Niçin sokulsun
Yapraksız, çiçeksiz, meyvasız ağaca f.
Dallarındaki yuvalar bile
Boş kakr..
Sahipleri göçerler..

Seni de tutan hatıralardır..
Herkesin öyle olmasını
İstemek hakkımdır.. , ,
Yakışmıyor
Bal sürülen eli yalamak,
Çıplak bileği ısırmak insana...

Rahmet, neden sonra Hazreti Eyyûb (A.S.) a gitti.
Hizmetini gördü..
Yedirdi, içirdi..
Hatır sordu..
Hazreti Eyyûb (A.S.) ondan diledi:
«Ey Rahmet!.. Bana bir çömlek kırığı bul...»
«Ne yapacaksın?...»
«Yaralarımı ayıracağım..»
Rahmet isteneni alıp geldi.. Kendisi yapmak istedi.
Hazreti Eyyûb (A.S.) kabul etmedi:
«Sen acır sanarak, yumuşak kazırsm..»
Çömlek parçasıyla kendi kazıdı yaralarını..
Rahmet bu esnada mevzua girdi:
«Ey Eyyûb!.. Halkın kokudan rahatsız olduğunu biliyorsun.. Ormanı teklif ettin ama, olmaz.. Haydi seni bir arabaya koyayım,. Dedem Hazreti Yusuf (A.S.) in yurduna göçelim.. O seni çabuk iyi eder.»
«Bunu çok teklif ettin. Hayır. Ben bu Rum'un halkmm«Şfeygamberiyim.. Bir yere kıpırdamam..»
«itiraf ettin kaç kere.. Artık âşık olduğun o görünmez Allah, sana Cebraili de göndermiyormuş..»
«Doğru..»
«Nasıl bir Allahtır ki, peygamberi eriyip biterken, yardım etmiyor?...»
«Ona bundaki sırrı soramarn.. Hikmetiyle yetinirim^»
«Bana kalırsa, Allahm seni bıraktı.. Sen de onu bırak.. Zeno'ya git.. Gör bak sabaha kalmaz dirilirsin..»
Hazreti Eyyûb (A.S) ilk defa sert konuştu karısıyla:
«Demek bana tblis'e tapmamı teklif ediyorsun. Eğer sağlam olsaydım seni cezalandırırdım.. Bir daha işitmek istemem..»
«Fakat...» •

«Evet?...»
«Halk kesin kararını verdi.. Eğer Zeno'ya gitmezsen, seni köyün çöplüğüne bırakacaklar..»
Hazreti Eyyûb (A.S.) kızacağına memnun oldu:
«Bu, haklarıdır. Hiç değilse rahat uyurlar..»
«Köyün ve Uts Diyari'nın sahibi üe çöplük.. Sen ne kadar sabırlısın ey Eyyûb!...»
«Bahis konusu olan ben değilim.. Ummetimdir.. Henüz onlar Allahıma koşmadılar, nuruna sığınmadılar ama, ben bunu ümit ediyorum ve o yüzden yaşamalarını, rahat etmelerini istiyorum.. Çöplük olmuş ne çıkar!.., Ben orada huzur içinde akıbetimi beklerim.. Pakat istersen sen kal..»
Rahmet bu teklifi kabul etmedi..
Son nefesine kadar kendisiyle beraber olduğunu söy. ledi.
Ertesi sabah, haber bekleyenler, Hazreti Eyyûb (A.S.) m kararını öğrenince, onu çöplüğe götürüp bıraktılar...
Himar'm içindeki İblis pek keyifliydi.
«Eyyûb burada üç gün kalamaz..» diyordu.. «Sapıtır.»
Fakat üç gün değil üç ay geçtiği halde, Hazreti Eyyûb (A.S.) hiçbir isyanda bulunmadı.. Sitem etmedi..
îblis, hatırlayarak, onu can evinden vurmaya kalkıştı.
Allanma iman eden, fakat olanlarla sapıtmaya hazırlanan, üç dostuna, Belya, Lenkar ve Sober'e haber saldı.
Geldiler..
Çöplükte Hazreti Eyyûb (A.S.) ı gördüler..
Fakat konuşmadılar...
Bu halleri tam bir hafta sürdü.

Onları uzaktan seyredenler, hayret içindeydiler: «Bu ne engin vefadır ...» diyorlardı..

Lâkin aldanmışlardı.

Çünkü hafta dolunca, Belya, Lenkar ve Sober, sırayla öne çıkıp Hazreti Eyyûb (A.S.) ile konuştular.

önce onu bir günâh işlemekle suçladılar.

Hazreti Eyyûb (A.S.) kesinlikle ret edinee, bu sefer yalancılıkla ithamettiler..

Peygamber değildi onlara göre Hazreti Eyyûb (A.S.)..

Allah'dan döndüler..

Putlarına yüz sürdüler..

tbüs sabırsızlıkla bekliyordu.. «İşte şimdi Eyyûb da sapıtır...» diyordu.

Hazreti Eyyûb (A.S.) aksine, daha çok Allanma yaklaştı.

İbadetini edemiyordu ama, kalbi ve aklıyla, hep Al-* lanı teşbih ve tenzih ediyordu..

Bir bitki, bir kaya, yani hareketsiz ve dilsiz sanılan varlıklar gibi...

Belya, Lenkar ve Sober'in sapıtmalarına başlıca sebep, canlarının tatlı gelmesindendi...

Hazreti Eyyûb (A.S.) m durumunu görünce ürkmüşlerdi.

Tekrar eski davranışlarına başladılar.

Köy halkını topladılar.

Anlattılar:

«Ey Uts Dîyarı'nın Rum evlâtları!.. Geç kalmayın.. Biz bir hata ettik, fakat çabuk uyandık.. Yarından tezi yok, Zeno tepesinde en büyük tapmağı yapacağız.. O zaman göreceksiniz, Uts diyarı nasıl şimdikinden bin misü bereketlenecek...»

Halk sevindi...

Çalışacaklarına söz verdiler...

Ertesi sabah işe başlandı..

Rahmet, haberi Hazreti Eyyûb (A.S.) a ulaştırdı.

Hazreti Eyyûb (AS.) yine üzülmedi.

Şu cevabı verdi:

«Yapsınlar.. Zararını göreceklerdir...»

**

Himar'm göğsüne yerleşen İblis, bunu da duydu.

Çüeden çıktı...

Günlerce düşündü..

Hazreti Eyyûb (A.S.) hâlâ neye güveniyorduL. Tesellisini kimden bekliyordu?...

Elbet ancak ve ancak, Hazreti Allah (CC.) di o.

Fakat iblis başka sebebe verdi..

Sebebi bağıra bağıra boşluğa haykırdı:

«Elbette Eyyûb Allahdan kopmaz.. Sapık da olsa genç ve güzel bir karısı var.. Hele bu kadın ona ihanet etsin dakika geçmez sapıtır...»

Hazreti Allah (CC), bunun da cevabını verdirdi îb-lis'e:

«Ey , Lanetlenmiş!... Beden asü değildir.. Akıl ve kalbtir asıl olan... Rahmet üzerine de tecrübeni yap.. Daima mağlup olacaksın.»

Iblis'e bu sözler öğüt değil, kamçı tesiri yaptılar.

Rahmet'i, Hazreti Eyyûb (A.S.) dan soğutmak için çareler araştu-dı.. Bulmakta gecikmedi.

Elinde, adı gibi, eşek bir Himar bulundukça, ergeç zafer onda kalacaktı...

Himar'a bunu telkin etti.

Himar derhal faaliyete geçti...

Ormana gitti..

Düdükler, çalgılar yaptı...

Elbiseler hazırladı..

Sakladığı hazineden en kıymetli yüzük, bilezik, küpeler seçti.. Hayvan bağırsaklarından renkli balonlar icat etti.

Bütün bunları yapması ayım almıştı.

Bu zaman içinde de, Belya, Lenkar ve Sober'in emri altında, Zeno tepesinde tapınakm temeü çıkartıldı.

Himar nereye gideceğini biliyordu...

Çöplüğe yalan bir çeşme vardı.. Oraya gidecekti..

Çünkü Rahmet, günün belirli saatlerinde, tesüsiyle çeşmeye gelirdi...

Hareketlerinden önce de Hazreti Eyyûb (A.S.) ona sıkı sıkı tenbih ederdi:

«Ey Rahmet!... Huyunu biliyorsun.. Sakın kimseyle, hele o Himar adlı gençle konuşma, gevezeliğe dalma.»

Rahmet de söz verirdi.

Yine bir sabahtı..

Rahmet uzaktan göründü testisiyle, fakat çeşme tarafından iç açıcı kokular geliyordu.. Bunları Himar hazırlamış ve sürmüştü üzerine.. Peş peşe şarkılar da söylüyordu oturduğu çeşme yakınında.

Rahmet ansızın ferahladı.

Hanidir, böyle temiz kokuya ve iç açan şarkılara hasretti...

Bilhassa birisini pek beğendi:

Gündüzünü
Rüyaların gibi
Penbeliklerle
Süslemek istersen
Kolayı var..

Dişlerini sık,
Gözlerini yum,
Kulaklarım tıka..

Bırak yalnız
Gönlün hevesince havalansın.

Göreceksin,
Konacağı yer. murat bahçelerindir.
Mademki yaratıldın,
Seneyi, ayı, günü değil,
Nefeslerini bile
Boşa harcamamalısın..

Kim toprağa düştü de
Tekrar doğruldu f..
Çöplüğe atüan dahi Aynı
akıbete uğraymoa Gözü
orada kalacak..

Fakat Rahmet, Çeşmeye sokulunca, bir çığlık atıp kaçmak istedi... Çünkü, süslü elbiseleriyle büe Himar'ı tanımıştı...

Onu ele veren çığlığı oldu...

«Himar, Himar bu..» diye bağırmıştı.

Himar da ayağa kalkmış, koşup Rahmet'in kolundan tutmuştu.

Sordu:

«Ben Himar değilim., ikiz kardeşi Zimar'un.. Ne olursun, madem ki Himar'm adını biliyorsun, bana yerini de göster...»

Rahmet şüphedeydi hâlâ...

Himar devam etti:

«inan bana.. Bilsen kaç yıldır kardeşimi arıyorum.. Biz bir hükümdarın oğullarıyız.. Himar, aklına uyup kaçtı.. Babam, annem yasa girdiler.. Onu bulup götürmezsem, bana haklarını helâl etmeyecekler...»

Rahmet o uysalhğıyla kandı nihayet.

Cevap verdi: ?a- ^

f*Evet Himar, senelerdir buralardaydı ama, son günlerde görünmez oldu.. Belki Zeno tepesindedir...»

Zimar teşekkür etti.

Bir balon şişirip Rahmet'e uzattı:

«Bunu kabul et. Ey iyi kalbli kadın!...»

Rahmet balonu aldı...

Suyunu doldurup «itti.

Yarı yolda aklına kocasının tenbihleri gelerek, balonu söndürdü ve attı.

*** »***

Rahmet, o haliyle bile kalbini kocasına vermiş, vefanın yücesini gösteriyor ve aklının erdiği, gücünün yettiği nisbette ona hizmet ediyordu...

Lâkin, bu zor hayat içinde, kendisine oyalanacak bir iş bulmuştu...

Çeşmeye isteyerek gidiyordu.

Orada Zimar'ı görmeyeceğinden korkuyordu.

Görünce de tatlı tatlı konuşuyorlardı.

Zimar haber veriyordu:

«Ey Rahmet!.. Himar hakikaten buradaymış.. Bulacaklar.»'

«îyi.. Ben de görürsem, haber veririm..» '

Zimar, elden geldiği kadar, Rahmet'i çeşmede fazla tutuyordu.. Sırayla çalgılarını çıkarıp çalıyor, oynuyor, .şarkı söylüyordu.

Bilhassa her gün yeni bir elbise giyiyordu.

Rahmet ayrılırken de bir süs hediye ediyordu.

Hazreti Eyyûb (A.S.) farkına varmıştı.

Soruyordu Rahmet'e:

Geciktin ey Rahmet!.., Nedendir ?...»

«Halk kalabalıktı...»

«O çeşme kır çeşmesidir.. Kimse uğramazdı..»

«Bilmem.. Ansızın heveslileri arttı...»

«Himar'la konuşmada...»

«Asla...»

Yine bir gündü.

Rahmet çeşmeye vardığı zaman, Zimar'ı pek düşünceli buldu.

îlgüendi:

«Ey Zimar, hasta mısın?...»

«Hayır... Fakat fena bir haber aldım...»

«Ne gibi?...»

«Himar, geldiğimi öğrenmiş ve kaçmış.. Mecburum peşinden gitmeye.. Halbuki sana pek alışmıştım.. Eğer Himar[5]! bulsaydım, seni de babamın ülkesine götürecek, sultanlar gibi yaşatacaktım...»

«Ben gitmek istedikten sonra, Mısır ne güne duruyor?.. Dedem orada hem peygamber, hep Fravnın başvekilidir..»

«Bilirim orasını.. Bana o kara erkekli diyarı methet me. Ben sana, arslan güzelliğinde erkekleri olan yurdum dan bahsediyorum..» ;

«Ben evlîyinj.ey Zimar...»

Zincirle mi bağlısın^.,.» .

«Daha da kuvvetli.. Hem de kocam hastadır.. Bunca iyi günlerimiz oldu.. Kötü gününde nasü bırakırım.. Hatıraları beni besliyor.

«Pek garip bir düşünüş...»

«İnsanına göre değişir..'. Hem benim hikâyemi din-lesen, büsbütün şaşırırsın...»

Rahmet, Zimar'a bütün mazisini anlattı.

Zimar dinledikçe, hayretten hayrete düşer göründü.

Nihayet söylendi:

«Çöplükte içi-dışı kurtlanmış 'bâ' koca ve ona kul kurban kesilmiş bir kadın.. Hem de ne kadın!...»

Konu pek uzamıştı.. ■' . ,

Rahmet, tekrar Hazreti Eyyûb (A.S.) m yanma döndüğü vakit, dalgındı...

Çöplük göründüğü halde, hâlâ başında, Zimar'ın ayrılırlarken söylediği bir atasözü geziniyordu:

Ayakların dururken
Niçin koltuk değneği kullanırsın?
İhtiyacın var mıdır?.. ur
Yoksa zevk mi aZıy&rsun?..
Ne kadar gülünç olduğunun farkında mısın?

Belki de koltuk değnekleriyle Itâha rahat
yürüdüğünü sanıyorsun. Hayır, onlar seni
değil:, Sen onları taşımaktasın..
Aldamyorsun..

Kendi aklın varken, Kalbin
çalışırken, Başkasının akimi ve
kalbini ödünç almak da öyledir..
Zincire vurulmuş Cezalılar gibi..

Hazreti Eyyûb (A.S.), Rahmetin uzattığı suyu içti. Her zaman: «Su çok lezzetli..» derdi.. Bu sefer aksini konuştu:

«Su acı.. Bu hangi çeşmenin...»

«Her zamankinin..»

«O halde başkası doldurdu...»

Rahmet saklamadı.. Esasen pek içlenraişti, şaşkındı çeşitli hislerin tesiri altında'...

Hakikati konuştu:

«Birisi yardım etti.»

«Kim?.»

«Yabancıdır...»

«Fakat pek geciktin.. Bana hakikati anlat ey Rahmet...»

Rahmet anlattı...

Hazreti Eyyûb (A.S.) hemen hükmünü verdi:

«İZimar dediğin o. .genç, Himar'ın ta kendisidir.. Seni yasaklamıştım görüşmeye.. îyileşirsem, yüz sopayı hak ettin.. Cezandır.. Bunu yapacağıma Allahım şahittir...»

«Bilmiyordum...»

«Şüphelenmedin mi?…»

«îlk defa ştiphelenmiştim..»

«Söylemedin de...»

«Seni üzmek istemedim...»

«Zimar ne zaman gidecek?...»

«Anlattığına göre, yarın...»

«Belli.. Seni baştan çıkarmak istiyor.. Bütün gayesi îbüs'e hizmettir.. Himar'dır o ey Rahmet.. Bunu tekrarlıyorum.. Senelerden beri iblis kendisini bana karşı kullandı.. Yakınım olarak bir sen kalmıştın, seni benden koparacaklar..»

«Yapamazlar...»

«O kadar kuvvetlisin demek?...»

«Beni bilirsin..»

«O halde git ve Zimar'm Himar olduğunu kendi gözlerinle gör..»

•«Nasıl?...»

«Himar'm sol büeğinde bir yara izi vardı..»

Rahmet, işleri bitirince, meraklandı..

izin isteyip tekrar çeşme bağına gitti.

Yolda aklı başındaydı:

«Hakikaten o genç Himar'dır.. Eğer Zimar olsaydı, çeşme yanına postunu sermezdi.. Kardeşini arar dururdu..» dedi.

Çeşmede Zimar aynı yerindeydi.

Hep garkı söylüyordu..

Rahmet'i görünce, gözleri yine parladılar..

Kalkıp Rahmet'i selâmladı..

O zaman Rahmet bileğindeki yarayı gördü.

Selâmına karşılık vermeden, çeşmeye sokuldu, testisini doldurdu..

Himar burulmuştu.

O da çeşme başına geldi.

«Yardım edeyim ey Rahmet..» teklifini yaptı..

Rahmet o zaman patladı:

«Bu oyun yetmedi mi.ey Himar?...»

«Himar mı?...»

«Elbette* Zimar diye bir kimse yok., tik günden bunu biliyordum.. Seninle eğleniyordum.. Bana söyle bakalım ey Himar, bunca yıldır uğraşmanın asıl sebebi nedir?..

«Anlatmıştım..»

«Hayır.. Hiç birisine inanmadım...»

Himar başka yolu denedi îblis'in emriyle:

«Sen kadınsın ey Rahmet, anlamalıydın..»

«Üzerinde durmadım..»

«Ben seni ilk gördüğüm anda beğenmiştim.. Oğullarım, kızlarım, kocanı kıskanmıştım.. Ne yaptımsa seni yalnız bırakıp, kazanmak içindi.. Fakat kocan çöplükte olduğu halde, hâlâ bana dönmedin.. Sabrım taştı..»

«Benden ne istiyorsun?...»

«Ey Rahmet!.. Bırak artık şu Eyyûb'u.. Kaç günlük ömrü kaldı ki!. Yaşayan bir ölüdür o.. Gidelim.. Sultan-

lar hayatı yaşa.. Ben pek zenginim.. Gençlik ve güzelliğim de ayrı..»

Himar torbasından avuç dolusu ziynet çıkardı.

«Bunların bin misli var bende..» v Rahmet, ziynetler içindeki bir yüzüğe el attı ve haykırdı:

«Bu benim yüzüğttmdür..»

Himar saklamadı:

«Evet senin.. Ormanlar içinde bir mağarada, kuyudan çaldığım hazine duruyor.. İstersen hepsine tekrar kavuşabilirsin.. Yeter ki beni kocalığa kabul et.. Uts Diyarı da değişir.. Hele tapmak yapılınca.»

Rahmet, Yüzüğü Himar'm önüne fırlattı.

Testisini omuzladı..

Son sözünü söyledi:

«Bir kadının en büyük hazinesi iffetidir.. Onu harcadığı anda hüviyetini soyunur.. Muz, yahut nar • gibi.. Dağılır, çürür..»

«Son sözün bu mudur?...»

«Evet...»

«O halde hazır ol asıl mücadeleye.. Kocan ölse de o çöplükde, Uts Diyarı seni lanetleyecektir.. Tapmak bitince görüşürüz.. Basma çok işler gelecektir..»

«Hepsine razıyım...»

«Uts Diyarı, tapmak bitince, yeni sahiplere kavuşacak.. Sen köleden geri hayat yaşayacaksın..»

«.....»

«Çünkü putlar hepimizden hoşnut olacaklar.. Yalnız sen ve kocan ezilecek.. Şimdiki bir şey değil.. Hele vakti gelsin..»

Rahmet dinlemiyordu artık Himar'ı.

Hazreti Eyyûb (A.S.) daydı aklı..

Ona bir an önce kavuşmak istiyordu..

Çünkü dediği çıkmıştı..

Görügtüğü adam Zimar değil, Himar'dı.. Ve maksadı, Uts diyarım, tblis emriyle, baykuş yuvası yapmaktı..

Yürüdü Rahmet..

Himar o zaman derhal ağız değiştirdi:

«Ey Rahmet!.. Seni takdir ettim.. Maksadım iffet dereceni tecrübeydi.. Yoksa seni baştan çıkarmaJc aklımın köşesinden geçmez. Benim büyüğümsün.. Seninle nasıl evlenebilirim?.. Gördüğüm yüzük de çalarak değil, bir tesadüf eseri elime geçti.. Hazineyi çalan ben değüim, kahyan Süha'dır.. Onu mağaraya saklarken gördüm.. Ve yerini değiştirdim. îlk buluşmamızdaki sözüm en doğrusudur. Sana bir anne, yahut abla yakınlığı duydum.. Kocanı putlara çevirmek istedim.. Başka hiçbir arzum yoktu. Bunu ilerde göreceksin.. Kocan Eyyûb'un tekrar sıhhatine kavuşması ve putlara dönmesi bas arzumdur.. Bel-ya, Lenkar, Sober senin kadar akıllı değiller mi?.. Döndüler işte.. Görülmemiş bir tapmak yapıyorlar.. Bitince iş, işten geçecek.. Kocana telkinde bulun.. Saat geçmez, derdinden kurtulur.. Bu sana¯son sözlerimdir.. Bir daha beni görmeyeceksin... Rahatsız edilmeyeceksin.. Ta ki, Zeno tepesine kocanı getirinceye kadar.. Ben her türlü çareye baş vurdum.. Hangi sözüm yanlış çıktı?...» İHimar hâlâ konuşuyordu..

Fakat Rahmet duymayacak kadar uzaklaşmıştı..

Himar nihayet sustu..

Bu sefer içindeki îblis kudurmuştu:

«Rahmet bir delidir.. Esasen aklı yoktur.. Kalbi de. Yahut Eyyûb sihirbazdır.. Onu kendisine esir etmiştir.. Henüz mağlup olmadım...Kuvvetimi tapınağın çabuk bitmesine harcamahyım.. Halkı ayaklandırmalıyım.. Ben, Eyyûb'un akıl ve gönlüne dokunmayacağıma söz verdim ama, yahut bunlar bana yasaklandı fakat, halk serbesttir sanıyorum.. Önce Rum soyunu iyice sapıtmam gerekiyor.»

vn

DEVŞÎRtLEN SABIR GÜLLERİ

îblis öyle yaptı..

Himar'ı çeşme başından aldı..

Yeni verdiği emirlerle Zeno Tepesi'nde yapılmakta olan tapmağa götürdü..

Himar orada, Belya, Lenkar ve Sober'le işlere nezaret etti.

Artık herkes Hazreti Eyyûb (A.S.) ile Rahmet'i unutmuştu.

Putların nimetine kavuşmak için durmadan çalışıyorlardı.

Hayvanlar bırakılmıştı..

Tarlalar ekilmiyordu..

Puthane yükselip duruyordu..

tblis'in kışkırtmasıyla da hemen hemen her gece sefahat âlemlerinin her türlüsü yapılıyordu,

Hazna ne dayanırdı!..

Hazreti Eyyûb (A.S.) m çöplüğe atıldığı ilk yıl dolunca, Uts Diyarı halkı eîdekileri harcamış bitirmişlerdi.

Himar ve Belya, Lenkar, Sober, onları avutuyorlardı:

«Hele puthane bitsin, göreceksiniz.. Şu kayalar bile yeşerecek.. Erzak koyacak yer bulamayacaksınız..»

Halk da inanıyorlardı..

Belya, Lenkar ve Sober, Hazreti Eyyûb (A.S.) a inanmakla düştük sandıkları uçurumdan kurtulmaktan başka düşünceleri yoktu.

Zaman zaman köylerine şöyle bir uğruyor, sonra soluğu Zeno tepesinde alıyorlardı..

flk yıl halka pek tesir etmemişti, ;-;t-

Aksine sürekli toplu eğlenceler onları sevindirmişti.

Halbuki o akıllara durgunluk verecek derecede büyük yapılacak olan puthane, kimlerin başını yememişti!..

Hemen hemen her ailede, taşman taşların altında kalıp Ölen, yahut sakatlananlar vardı,. Gıdasızlık fakat karşısında en ağır iş, onları yataklara düşürmüştü.. Kimisini canından etmişti.

Bazı düşüncelileri gören üç elebaşı onlara sözde kuvvet veriyorlardı.. Halbuki ana maksatları tehditti.. Zordu:

«Gevşemeyin.. Eyyûb ile ona hizmete mahkûm edilen Rahmet'i unutmayın.. Sizinki gelip geçicidir ama, iki-sininki süreklidir..»

Bazı aileler, başlarındaki iyi düşünür ihtiyarlara uymuşlardı..

ihtiyarlar da sapıktılar, fakat şöyle söyleniyorlardı:

Yalnız biz mi varız yeryüzünde?..
Her şey .yasaklanmadı ki..
Dilediğimiz yere göçeriz..
Bile bile ölmek,
Sürünmek,
Komşulardaki beklesen vahşilere
Köle olmaktan iyi midir?..

Gidelim..
Oralarda da tapınacaklar var.. Hiç değilse karnımız dayar. Tarlalar belli,
Bakilmazlarsa, işlenmezlerse, Bir şey vermeyecekler..

Gizli - açık göçler başlamıştı.

Bir zamanlar, Eyyûb (A.S.) idaresi altında en-ra-

hat hayatı sürenler, sapıklık ve nankörlüklerinin ceza sını çekiyorlardı.. Uts Diyarı'nm dört bir tarafında bek leşen vahşiler koşuyorlardı.

Gidenlerden dönen olmuyordu.

Çünkü ellerinden yalnız hürriyetleri alınmıyor, bir işe yaramayacakları görülerek canlarından edilip yeniyordu.

Bunlar, o dört tarafta bekleşenlere, Uts Diyarı'nın durumunu da anlatmışlardı..-

Fırsat kollayan vahşi kabileler, pervazsızca Uts Diyarına girdiler ve kalanları talanda yarıştılar..

Himar durumdan pek memnundu.

Maksadı Uts Diyarı'nın yeşüden soyunması değil miydi?..

Bu oluyordu..

Uts Diyarı halkı, yıllar geçtikçe, vahşileştüer.

Önce, hayvanlara saldırıp karın doyurdular..

Sonra, insan avladılar, yediler..

Çoğunu puthane inşasında çalıştırdılar..

Artık bir ailede, evlât, kardeş, anne, baba, kurban edib gıda almak olağan şeylerdi..

Bilhassa sefahat üiklerine işlemişti..

Onu bırakamıyorlardı..

Sabahlara kadar devam eden eğlenceler, hakikatte çılgınlık ve delilikti, ertesi gün az çalışmalarına sebep oluyordu.

Belya, Lenkar ve Sober, işi pek büyük tuttuklarından, puthaneyi yedi seneden öne bitireceklerini sanmıyorlardı.

Acaba Hazreti Eyyûb (A.S.) ile Rahmet ne yapıyorlardı?..

Hazreti Eyyûb (A.S.) hâlâ sabrının hudutsuzluğun-daydı.

Sabır çağlayanı altına girmiş yıkanıyordu..

Rahmet de, vefasını gösteriyordu.

Rahmet, hazan gidip geziniyor, gördüklerim Hazreti Eyyûb (A.S.) a anlatıyordu.

Hazreti Eyyûh (A.S.) pek üzülüyordu..

Lâkin elinde yapacak hiç bir şey yoktu..

Kaç kere, bir küfeye koyup Zeno tepesine götürmesini, Rahmetten istemeye kalkışmıştı ama, bunun fayda yerine zarar vereceğini düşünmüştü.

O nankör ve sapık halka yine yardımda bulunuyordu.

«Ey Rahmet..» diyordu.. «Eve git dolaş, sağda solda sanırım kalmış, yiyecek ve giyecekler vardır.. Onlan halka dağıt..»

Rahmet de bunu yapıyordu.

tblis üe Himar, son bir tecrübe daha düşündüler.

Halkı o sarhoşluk hallerinde, Çöplüğe yolladılar..

Gözlerinin önünde zina efctirdüeıv.

Hakarete ve taşa tutturdular..

Hazreti Eyyûb (A.S.), -gjbette müteessirdi, fakat, ümmetiaden bir kısmını karşısında gördüğü için memnun oluyordu.

Bir taraftan, çömlek parçalarıyla yaralarını kazırken, diğer taraftan, onlara Allahmın emirlerini tebliğ ediyordu..

Vazifesine ara vermemesi tek tesellisiydi.

îblis ve Himar, Hazreti Eyyûb (A.S.) m halinden derhal memnuniyetini anladılar.. Geceleri sarhoş halkın onlara gitmesini önlediler..

Emirlerini geri aldılar.

Lâkin halk alışmıştı bir kere..

Hürriyetlerini sözde ellerinden alan eski sahiplerine gizlice koşuyorlardı., içlerindeki kini söndürmeye çalışıyorlardı.

Nice bağbozumlan gelip geçmişti!..

Panayır şenlikleri yapılmamıştı.. Çünkü hergün öyle bir şenlikteydiler..

Lâkin tek düğün bile olmuyordu.

Çünkü aile mefhumu ortadan kalkmıştı..

Dileyen dileyenle yaşıyordu..

Belya, Lenkar, Sober bile, yaşlan yüzü aştığı halde, bu gayrı meşru hayattan kâm alıyorlardı..

Sürüp giden kıtlıklar hiç kimsenin umurunda değildi.

Dağlarda, ormanlarda yaşayan canavarlardan beterdiler..

O kadar da inatçıydılar..

Sağa sola saldınyor, yeni köleler buluyor, puthanede çalıştırıyorlardı..

Bu hal onlara garip bir gurur da veriyordu.

Emir yaptırmanın tadım alıyorlardı.

Hazreti Eyyûb (A.S.) m çöplüğe atüdığının altıncı senesiydi.. Tahminlerden önce, puthane bitmişti.

Belya, Sober, Lenkar pek memnundular..

îşte artık açılış töreni yapılırsa, putlar onlan affedeceklerdi.. Korkulan kalmayacaktı..

Halk da memnundu..

Puthane açılınca, vaad edilen, her gün anlatılan^ bereket başlayacaktı.. Çalışmadan, hazırdan yiyip içip eğleneceklerdi ömürleri devammca..

Davet edilmeyen komşulardan kimse kalmamıştı açılış .törenine,. Zeno tepesi çadırdan geçilmiyordu..

Puthaneye yüzlerce put dikilmişti..

Zeno ise, o haliyle bozulmadan, kırk adam boyu daha yukan alınmıştı..

Görülmedik istikamet yoktu.

Hattâ Hazreti Eyyûb (A.S.), ibadet için artık gözlerini kapatıyor . başka istikâmetle bakıyordu..

Belya, Lenkar, Sober, o kadar ilerisi için ümitlenmişlerdi ki, nhamlanmadıkları zaman yoktu.

Yine böyle bir ilhamda, artık deri kemik kalmış olan Hazreti Eyyûb (A.S.) m kahyası Şuha, sokuldu.. Belya'yı dinledi.

Belya neler anlatmıyordu!..

Çok şeyler verdik,
Emek, alınteri, hattâ can.
Ne çıkart..
Her şey
Ekilip biçilen
Tarladan,
Bakılan bağ ve bağçeden devşirilmez.

Biz öyle bir maksat için , Didinip
durduk ki, Putlarımız sonsuz hayatı
Ve nimeti verecekler.. İçlerinde
boğulacağız.. Sanki adam
yüksekliğinde Çayırların arasında
gezinen Boğalara döneceğiz..

Bunu her puthane Yaptığımız yerde
Yaşadık, gördük.. Buradaki en
büyüktür.. Mükafatı da öylesine
olacaktır. İçinizde en küçük Bir
şüphe kalmasın..

Kahya Şuha, Belya'mn ilhamlarım daha fazla dinleyemedi, sokulup sordu:

«Ey Belya, anlattıkların gerçekten olacaklar mı?...»

«HâJâ vehim ve vesvesede misin?.. Haklısın, çünkü bir zamklar Eyyûb'un kâhyasıydm.. Ne de olsa sana bazı davranışları bulaşmıştır..»

jJKjahya. Şuha ümitlendi: «Rüya görüyorum sandım da..» dedi ancak ve çeküdi..

Belya ^arkasmdan bağırdı:

«Hele açılış töreni yapılsın, anlattıklarım bu sene hemen başlayacak..»

Bu yetti..

Duyan duymayana anlattı..

Madem ki artık devamlı bereket devri başlayacaktı, eldeküeri tutmakta ne fayda vardı!..

Puthanenin açûiş töreninde, hepsini harcadılar.

Güz bitip, kış bastırdı..

Lâkin haber verilen bereket yerine Besniye köyü'nü canavarlar bastı.. Çünkü kış pek yaman başlamıştı.

Halk gelip soruyordu:

«Hani anlattığınız bereket?...»,

«Sabırlı olun.. Pek yaklaştı..»

Belya, Lenkar ve Sober böyle diyorlardı ama, onlar da rahatsızdılar..

Bunu konuştular:

«Biz vazifemizi yaptık.. Günâhtan temizlendik.. Uts Diyarına en büyük puthaneyi kazandırdık.. Artık köylerimize dönmeliyiz. Halk sabırsızdır.. Olur ki, bereketi hemen isterler ve bizim hayatımızla oynarlar.. Aklandıkla» rını sanırlar..»

«Fakat arada gelelim.. Bu eşsiz puthaneyi kollaya-lım.. Tâ ki halk kıymetini bilene kadar...»

«Evet evet..»

Himar en kazançlı olandı..

İhtirasım tatmin atmişti..

Yalnız bir şeyi kalmıştı..

Rahmet'i af f edemiyordu ve eskiden Hazreti Eyyûb (A.S.) a uyan üç inanç arkadaşını..

Onlardan da intikamını alsa, çekilip gidecekti başka ülkelere..

İblis, ise, en perişan olandı..

Bunca gayretine rağmen, Hazreti Eyyûb (A.S.) ı sapıtmadığına yanıyordu.. Sapıtmak şöyle dursun, Peygamber Eyyûb, o haliyle bile halkı vahdaniyete çağırmaya devam ediyordu., iç ve dışını saran kurtlar hiç geliyordu..

Nihayet yaza çıkılmış ve güze geçilmişti.

Uts Diyarı, beterin beterini bulmuştu bereket yerine.

Belya, Lenkar, Sober son panayır şenliklerini yapıp gitmek niyetindeydiler..

Halkı gelecek yıl için avutacaklarını umuyorlardı.

Fakat neşeleri kaçmıştı.

iblis, düşüne düşüne nihayet, tutunacak yeni bir dal elde etti.. Bunu Himar'a aşıladı.

Hazreti Allah (C.C.) m, Hazreti Eyyûb (A.S.) in akıl ve kalbine dokunamayacağı ihtarını unutmuştu..

Ölmesini istiyor, plan kuruyordu.

O yıl Hazreti Eyyûb (A.S.) m çöplükte geçen yedinci yılıydı.. Bağbozumu şenlikleri başlayacaktı.

tblis'deş ilham alan Himar, Zeno tepesi'nde, Puthane divan gölgesinde, dalmış düşünen Belya, Sober ve Len-kar'a gitti..

Daha, uzaktan neşeli bir şarkı tutturdu:

Ne körmüsüm meğer!..
Saadet anahtarı
Kuşağımda sallanır dururmuş da

Uzaklarda ararmtştm..
Yazık oldu geçen O
güzelim
Günlere!..
Çekilen üzüntülere..

Ziyam yok!.
Ben unuttum..
Siz de unutun ey emel arkadaşlarım,!.
Keyfinize bakın..
Müjdemi söylediğim,
Sihirli saadet anahtarını
Gösterdiğim zaman
Bana hak vereceksiniz..

Belya, Lenkar ve Sober, birbirlerine bakıştılar.

ilk ümitlenen Sober oldu:

«Himar'da iyi haberler var..»

Diğerleri aynı cevabı verdiler:

«Evet...»

Himar gelince, önlerinde çömeldi..

Sormalarını beklemedi.. Anlattı:

«Derdinizi biliyorum.. Bunca emek verdiniz, karşılığını alamadınız.. Korkuyorsunuz.. Hattâ kaçacaksınız.»

«Doğrusu budur..»

«Eyyûb'a uymanın cezasıdır bu..»

«Elvermedi mi?...»

«Bir şey kaldı, onu da yaparsanız, putlar gazaplarını bırakacaklar..»

«Nedir o?...»

«Eyyûb ile Rahmet, o iki inatçı hâlâ bu diyarda yaşıyor.»

Belya, Lenkar, Sober el çırpıp doğruldular:

«Evet, yaşıyorlar ya..»

«Onlar hurdayken, putlar bize bereket ve rahat yü-

zü gösterirler mi?...» .

«Uts Diyann'dan dışarıya sürelim..»

«Hayır.. Onların şenlik sabahı burada yakılmaları lâzımdır.»

Sober itiraz etti:

«Rahmet bizdendir ama...»

«Sen neler söylüyorsun!.. O olmasaydı, Eyyûb bu kadar yaşar mıydı?... Bence Rahmet, Efyyûb derecesinde suçludur..»

« .....»

«Siz karışmayın.. Seyirci kalın.. Ben arkada§ bulurum... Tören sabahı, onları alır buraya getiririm.. Yakarız.. Yalnız sakın kimseye sır vermeyin..»

«Olur...»

Himar, Belya, Lenkar ve Sober'i böylece kandırdıktan sonra, ikindi vakti çeşme basma gitti..

Çok beklemedi, Rahmet göründü.

Rahmet, Himar'ı tanıyınca geri dönmek istedi.

Çünkü, kocası cezasını söylemişti ama, belki konuşmazsa, bağışlardı.,

Himar, arkasından koşup yakaladı..

Rahmetle acele konuştu:

«Ey Rahmet, Şu Zeno için bir dakika dur ve beni dinle.. Hayatınız tehlikededir..»

«Hayır.. Sana inanmıyorum.. İşte, o güzelim Uts Diyarım arzuladığından fazla bir harabelik yaptın.. Bizim kocamla barındığımız çöplükten beter oldu..»

«Bu sefer inan.. Yarın sabah seni ve kocanı çöplükten alıp Puthaneye götürecekler.. Yakacaklar..»

«Yalan...» • ■

«O halde.. Bu gece kocan uyuyunca, gizlice puthaneye sokul ve Belya, Lenkar ile Sober'i kendin dinle.. Bana hak vereceksin.. Dönüşünü burada bekleyeceğim..»

Rahmet suyunu doldurup gitti.. —

içine bu sefer tam bir şüphe düşmüştü.. Hazreti Eyyûb (A.S.) in yanma varınca, Hazreti Eyyûb (A.S.) sitem etti: «Yine geciktin ey Rahmet...» Himar'a rastladım..» Hazreti Eyyûb (A.S.) bir şey sormadı ama, cezasını

hatırlattı:

«Yüz sopayı unutmadın sanırım ey Rahmet..» O akşam Hazreti Eyyûb (A.S.), her zamankinden daha erken uyudu..

Rahmet, ayrıldı.. Zeno tepesine gitti.. Gizlice puthaneye sokuldu..

Belya, Lenkar, Sober, bir aradaydılar ve Hazreti Eyyûb (A.S.) ile Rahmet'in nasıl yakılması gerektiğini tartışıyorlardı.

Rahmet, geriye döndü.. Koşarak çeşmeye gitti.. Artık aklı iyice yatmıştı..

Himar onun iyiliği için çalışıyordu..

Himar, Rahmet'i karşıladı:

«Bir az daha gecikseydin, her zamanki gibi caydığına hüküm verecek, gidecektim..» dedi.. Sordu da: «Ne oldu?...»

«Dediklerin doğruymuş ey Himar..» «Elbette.. Ben daima doğruyu konuştum.. Eğer bana uysaydın, hiçbir şeyini kaybetmiyecektin.. Yularca sürdüğün musibetleri..»

«Şimdi ne tavsiye ediyorsun?.»

«Sabah olmadan kocam al.. Şu yol boyunca git.. Ben dere geçidinde bekleyeceğim.. Sizi alıp ormana götüreceğim.. Orada ağaçlar üzerinde, sana ve kocana bir köşk hazırla dun.»

-Maymun muyuz biz?…»

«Şimdilik başka çare yok. Hele canınızı kurtarın da..»

«Sen niçin bizimle gelmiyorsun..»

«Sabahleyin ben bir kaç arkadaşımla sM puthaneye getirmekle görevlendirildim.. Sizi bulamayınca onları başka istikâmete yollayacağım..»

«Haklısın..»

*
**

Himar intikamım alacakları oyuna getirmişti.

Memnun ayrıldı Rahmet'ten..

Rahmet, kocası Eyyûb (A.S.) a giderken, Himar ellerini uğuşturdu keyifli keyifli:

«Hele sabah olsun.. Eyyûb ile Rahmet'in kaçmalarını O üç dönmeye yüklerim.. Halkı Eyyûb peşinden sallarım inanırlar.. Böylece Yalnız Eyyûb, Rahmet değil, beşi birlikte yakılırlar..»

İblis de aynı fikirdeydi..

Rahmet, Hazreti Eyyûb (A.S.) m yanma varınca onu hâlâ uyur buldu.. Nasıl götürecekti Himar'm dediği yere...

Çevresini araştırdı..

Himar'ın kasten bıraktığı bir eşekle küfe gördü.

Lâkin Hazreti Eyyûb (A.S..) incinir diye, onunla taşımaya kıyamadı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) ı kendi sırtına aldı..

Esasen, Hazreti Eyûb (A.S.) pek uf almıştı hastalığından.. Kolay taşıdı..

Rahmet, yola çıkınca ağlıyordu ve söyleniyordu:

«Ey Eyyûb!.. Ben seni bir ömür boyu böyle görmemiştim.. Sanki yeni doğan bir çocuk kadar hafifsin..»

Soruyordu kendi kendine de:

«Başımıza gelenler niçindir...»

Tabiî cevabını bulamıyordu ama, belliydi, Hazreti Allah (C.C.) bir peygamber ailesinin sapıklıkta kalması-

mı cevaz vermemiş, onu da vefa ile bağlayarak, azap çekinmişti..

Hazreti Eyyûb (A.S.) dan ayrılmasına izin verme-Bnifti.

Ne büyük bir dersti bu!..

Eğer Rahmet, Hazreti Eyyûb (A.S.J a uyup Allahını lunusaydı.. Çocuklarını büyütürken, onlara aynı nuru ilimin edecekti. Çocukları da torunlarına..

Fakat Rahmet'in putlardan ayrılmaması, bunu önlemişti.

îşte şimdi, Hazreti Allah (C.C), Hazreti Eyyûb l A.S.) ile iblis arasında geçen mücadelede Rahmet'e bu davranışının hesabını çektiriyordu.. Rahmet, kocaya vefa ve putlara tapma arasında bocalıyordu.

Bir ara Hazreti Eyyûb (A.S.) uyandı.. «Ne oluyor, »için sarsılıyorum..» diye sordu.

Rahmet, hakikati gizledi:

«Seni bir az gezdirmeye çıkarmıştım.. Çöplükte pek '»kıldın.. Uyanıkken yapsam, kabul etmezsin diye kork-ıı1m..» dedi.

«Neredeyiz şimdi ey Rahmet?..»

«Oğlumuz Hamak'ın köyüne giden yolda.. Bana kı-ı ılmadın ya?.»

«Hayır.. Bunu arzulamıştım.. Fakat sana yük olmak ■ temedim.»

Rahmet sevindi.. Ümitlenerek konuştu:

«İstersen artık ona dönmeyelim.. Ormana gidelim.. omda ağaçlar üzerinde oda yapayım.. Belki havası iyi Kidir..»

Hazreti Eyyûb (A.S.), aksine güney istikâmetini gös-ttrdi. Yani gözleri KÂBEYE DOĞRU bakıyorlardı:

«Beni o tarafa götür ey Rahmet..»

«Neler söylüyorsun!.. Çöldür orası.. Susuzluk, yani • "l şeytanı iştahla bize bakıyor..»

«Olsun.. Çöplükte yedi senemi pek rahat geçirdim.. Daha fazla ıztırap çekip sabrına katlanmak arzusundayım..»

«Neden?...»

«Aklım ve kalbim öyle istiyorlar.. Allahım, bunca dertleri elbette ki bir peygamberine boşu boşuna, hedefsiz, gayesiz, çektirmez.»

«Ya bana?...»

«Bunu sonra anlatırım..»

«Ey Eyyûb!.. Mademki yurdunu bırakıyorsun, gel etme, Allahım da bırak..»

«Benim Allahımı yalnız bu yurdun Allahı mı sanıyorsun?.. Sus, günah işleme daha fazla ve acele dediğimi yap..»

Rahmet çaresiz kaldı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) in arzusuna uydu. Çöl* saptı.

Az sonra *gün* ışımıştı..

Çöplükte beş adam dolanıyorlardı.

Bunlar Himar ile yardımcılarıydılar.. _;

Himar, nihayet aramayı bıraktı.. Arkadaşlarına anlattı:

«Boşuna aramayalım.. Eyyûb ile ailesi kaçırılmış. Hattâ bakın, bu iş için bir eşekle küfe gönderilmiş ama, ailesi sırtlayıp götürmüş olacak..»

Adamlar eşeğe baktılar.

Birisi tamdı:

«Bu Belya'nm eşeğidir...»

Elbette onun.. Çünkü, Eyyûb üe Karısının kaçmasını dileyen o ve iki arkadaşıdır..»

«Olacak iş değil. Onlar pek muhterem insanlardır..»

«Siz öyle bilin.. Galiba vaktiyle Eyyûb'un Allahım tanıdıklarını unuttunuz!.. Dönmeleri ve en büyük putha-neyi yapmaları bundandır.. Putlar öylesine gazap halindeler ki, Eyyûb ile karısı Rahmet öldürülse de Uts Di-

yarma artık yeşil giydirmeyecekler.. Bunu onlar biliyorlar.. Eyyûb ile karısını kaçırdılar.. Uts Diyarı'nın kurtul-mamasını bu kaçışa bağlayıp temize çıkmak niyetindeler, (îeceleyin bir ara, Eyyûb'un oğlu Hamak'ın köyü yolu geçmişti sözlerinde.. Halka haber verelim, Hamak'ın köyünün yolu araştırılsın.. Eğer Eyyûb ile Rahmet bu yol üzerinde bulunmazsa ben yakılmaya razıyım..»

Himar adamlarım alıp panayır tepesine döndü..

Belya'nm eşeği de yanındaydı..

Durumu anlattı dışarda bekleşenlere, şu ilhamla hepsini çileden çıkardı:

Çorbana, ekmeğine, Her
türlü katığına Zehir
serpilmiş de
>&örmüyorsün.. §pfrad®n
imlemiyorsun,
Açs/mli^ünk^..-ı,r .

Sü'ışi^yapanktrı-'
Uzaklarda arama!..
Şöyle bir bakın yeter,
Sana diş bileyeTÜeri tanvrstn..
Gülde diken, arıda iğne saklıdır.
Dostta da çatal dil. .

Yakınlarından vefa bekleme..
Aksine, vefasızlığı öğren.
Neden baban
En küçük suçunu bile affetmez?..
Çünkü doğduğunda onu uykusundan etmiştin.
Az mı ağlamış, bağırmıştın!.

tik tokatı kimden yedin?.. Kim
çimdikledi etini kıyasıya?.. Annen
değil midir o?..

*Neden **yaptı** diye **düşünme?..***
Hatırla emzirildiğin günleri,
. , Etini dişler dururdun..
Halk kudurdu,.

önce Puthaneye girdiler.. Eyyûb ile Rahmet'in kaçtıklarını ve bunu yapanların şu üç dönme olduğunu ilân ettiler.. Sonuç alınıncaya kadar bağlanmalarını istediler.. Belya'nın eşeğini delil diye gösterdiler.'.

Himar: «Geç kalmayalım..» diye bağırdı..

Peşine düştüler..

Himar işlerin yolunda gidişinden pek keyifliydi..

Hele iblis!..

Az sonra, Eyyûb (A.S.) ile karısı Rahmet nasıl olsa bulunacaktı.. Getirilip ateşe atılacaklardı.. Belya, Lenkar ve Sober de öyle..

Ya daha sonra?...

Ne îblis'in, ne Himar'm umurundaydı sonrası..

Diledikleri olmuştu ya yeterdi..

Lâkin, her ikisi de Hazreti Allah (C.C.) m rızası dışında en küçük hadisenin olmayacağını hatırlayacak durumda değildiler.

Nitekim.. Evet, nitekim, Himar'm gösterdiği yolda, ne Hazreti Eyyûb (A.S.) nede Rahmet bulunabildiler.

Öğle aşmıştı..

Himar korktu, halkın gazabından..

Kaçtı...

Merak da ediyordu..

Çöplüğe gitti..

Ayak izlerini inceleye inceleye yürüdü oradan..

Ve çölde Hazreti Eyyûb (A.S.) ile Rahmet'i gördü.

Her'ikisi de yarı baygın yerlere serilmişlerdi.

Himar, bilhassa Rahmet'in tekrar oyun bozanîığma kızdı. Yanlarına koştu.. Rahmet'i sırtladı.. Sonra Hazreti Eyyûb (A.S.) m baş ucuna dikildi..

En ağır darbeyi, îblis'in teşvikiyle, indirdi:

«Ey Eyyûb!.. Susuzluk, o çöl şeytanı, seni az sonra «anından edecek.. Sana haber vereyim.. Vefalı aileni gö-11iniyorum.. Kuyundan çaldığım hazineyi sakladığım ma-r,; ırada, onun iffetini kirleteceğim... Öldürmeyeceğim.. Mağaranın duvarını öreceğim.. Hazine üzerinde çıldırıp, elmasları kemire kemire can verecek..»

Himar, fazla konuşmadı.. Geriye dönüp ormana daldı.

Rahmet, kendine gelmişti.. Belli etmedi ayıldığını, feçtiği yolları işaretledi aklında.

Mağaraya ulaştıkları zaman, Himar onu hazinenin üzerine fırlattı ve dövdü.. «Uyan artık ey Rahmet..» diyordu.. «Bana ettiklerinin cezasını çekeceksin..»

Rahmet cevap vermedi.. Yalvarıp inlemedi bile..

Himar, onu dıvardan dıvara çaldı..

İlhamlamyordu da:

Şimdi anlıyorum
Her canavarın avını yakalayınca
Boğmadan önce Onunla oynaşma
sebebini.. • Bunda engin bir zevk var..

Ben de öyle yapacağım.. Avımın pençemle savrulmaktan Kanı kızışacak.. Kavrulup pişecek.. O zaman tadına doyum olmaz.

Himar, Rahmet'i, bir ara, yine hazine kümesi üzerine atmıştı.. Rahmet, bir hançer gördü ve aldı.. Himar, -okulunca, karnına sapladı ve onu öldürdü.. Mağaradan çıktı..

İşaretlediği yollardan, Hazreti Eyyûb (A.S.) a doğru koşmağa başladı..

— İS*

Rahmet, son tepeye vardığı zaman, ummadığı bir manzarayla karşılaştı..

Halk tepelerde kayaların gölgesindeydiler..

Yolda Eyyûb'u bulamayınca, aramışlar, çölde görmüşlerdi.

Aralarında Belya, Lenkar ve Sober de vardı..

Onları, muhafızlar acıyarak bırakmışlardı.

Halk, Çöle inip Hazreti Eyyûb (A.S.) ı öldürmeyi düşünüyor, lâkin tatlı canları daha ağır basıyordu.. Sıcak onları korkutuyordu..

En perişan îblis'ti..

Himar'ın ölümü, işlerini alt üst etmişti..

Şimdi son ümitteydi..

Halkm arasında en sesi gür bir adamın içine girip fit verdi..

O adam bağırdı:

«Ey Eyyûb!.. Nerdeyse ölmek üzeresin.. Putlarımıza dön... Allahmdan sap.. Kurtul...»

Hazreti Eyyûb (A.S.) bunu ve benzeri sözleri işitti.

ikindi sıcağından dili şişmişti, cevap vermek şöyle dursun, ağzıyla ibadetini yapamıyordu.

Ancak içten içe, Allanma sığmıyor, onu teşbih ve tenzih ediyordu.,

Halk, hâlâ Eyyûb'un dönüp geleceğini umuyorlardı.

Rahmet, daha fazla dayanamadı.. Tepeden uçtu sanki çöle..

Hazreti Eyyûb (A.S.) m elli adım kadar yanma ancak sokuldu.. Dermanı kesilip düştü..

Halk gülüşüyordu ve birbirlerine müjde veriyorlardı:

«Pek heyecanlı gösteriler oluyor..»

«Evet.. Hiç böyle panayır şenliği görmemiştik..»

«Putlarımız yıllarca Eyyûtta çektirdiler.. Şimdi de sindire^sindire canım alıyorlar..»

«Belki bu gösteri bir kaç gün sürer..»

« Belki..,>

Rahmet ise, düştüğü yerden Hazreti Eyyûb (A.S.) a güven vermeye çalışıyordu:

«Ey Eyyûb!.. Benim kaçırılmam seni üzmesin.. Hi-ınar öldü.. Aynı temizlikteyim. Alay edenlere aldırma... Az sonra yanındayım.. Sürüne sürüne yaklaşacağım.. Kurtulacaksın..»

Rahmet bununla da kalmadı, Hazreti Eyyûb (A.S.) a, sözlerini Eyyûb'un düzdüğü bir şarkıyı söyledi:

Bilsen niçin yaratıldığını?..
Yeryüzüne salıverilme, Bırakılma,
sebebini öğrensen!.. Hayatın boyunca
sürdürdüğün Perişanlığından,
şaşkınlığından Kurtulur, selâmete
çıkardın.

Bu meçhul, sır değil..
Kördüğüm hiç değil. İçine
eğil, usan!.., özündeki
aydınlıktan Bir nur al
avcuna..

Onu önüne tutman kâfidir.
Karanlıklar yırtılır..
Yarasa hayatın tükenir hemen..
Hakikati görürsün..
Hakkı bulursun,
Bir bal peteğinde yaşarsın..

Halbuki Hazreti Eyyûb (A.S.), o sırada ancak Allanma niyaz ediyor, ibadet yapamadığını, buna derdinin sebep olduğunu söylüyor halini arz ediyordu.

Tabiî, her şey Hazreti Allah (C.C.) emriyle oluyordu. Bunu Hazreti Eyyûb (A.S.) bildiği halde, terbiyesinden, iblis (şeytan) ı vasıta yapıyor, öyle konuşuyordu:

Kulumuz Eyyûb'u da an. Hani o, Rabbine şöyle nida etmişti: «Hakikat, şeytan beni yorgunluğa (meşakkate) ve azaba (hastalığa) uğrattı.

(Sâd: 41)

Eyyûb'u da (hatırla!) Hani o, Rabbine: «Hakikat bana (bu) derd (gelib) çattı. Sen esirgeyicilerin esirgeyicisisü» diye niyaz etmişti.

\- (Enbiyâ': 83)

Hazreti Eyyûb (A.S.), hep dua ediyordu. Ansızın, yıllardır hasret kaldığı kokuyu, nuru ve hışırtıları işitti.

Gelen Cebrail (A.S.) di..

Hazreti Allah (C.C.) in emrini tebliğ etti:

Ayağınla vur (yere dedik), tşte hem yüiana-cak, hem içecek soğuk (bir su). (Sâd: 42)

Hazreti Eyyûb (A.S.) son kalan gücünü harcadı.

Ayağını yere vurdu.

O anda, tepe gölgeliklerinden durumu izleyenler bağırdılar:

«Mucize!.. Mucize!.»

Bunda haklıydılar..

Çünkü, Hazreti Eyyûb (A.S.) ayağmı yere vurur vurmaz, Hazreti Allah (C.C.) m vaadi yerine gelmiş, bir su sütunu yükselmişti.

Belki bu sütun Hazreti Eyyûb (A.S.) m yıllardır gösterdiği sabrının çağlayanıydı.

Altına girip yıkandı., içti.. İçti... Derdi kalmadı..

Eski halinden çok daha dinç olup ayağa kalktı..

Böylece, Hazreti Eyyûb (A.S.) ahiretten ayrı, yeryüzünde sabrının armağanına nail oldu.

O halde aklı, gönlü ve vicdanı sağlam her kul, sa-pıtmadıkça, her iki dünyada murada erer.. Bunu kendisi farkedemez.. Her musibet sanılan olay daima hayra götürücüdür çünkü.. Halk hâlâ bağrışıyordu:

«Eyyûb'u Allahı kurtardı..»

«Evet, demek o hakikaten peygambermiş..»

En üzülenler Belya, Lenkar ve Sober'diler..

Bayır aşağı koşmaya başladılar.

Niyetleri Hazreti Eyyûb (A.S.) a ulaşıp af düemekti.

Halk da peşlerine takıldı.

İblis ise kaçmış gitmişti.. Mağlup olmuştu,

Hazreti Eyyûb (A.S.), eliyle halka işaret etti:

«Orada kalın, burası sıcaktır. Gölgeliklere sığının..»

Halk büsbütün mahcup oldu, Hazreti Eyyûb (A.S.) in onları düşünmesi karşısında.. Gölgeye çekildiler..

Hazreti Eyyûb (A.S.), Rahmet'e gitti.

Onu suyun altında yıkadı ve içirdi.. O da gençleşti.

Sonra birlikte, ormana girdiler..

Rahmet şöyle diyerek imana geldiğini haber verdi:

«Ey Peygamberim!.. Acıkmışsındır.. Sana bir şeyler devşireyim.. Meselâ böğürtleni pek seversin..»

Hazreti Eyyûb (A.S.) Rahmet'e' takıldı:

«Belki Himar'a rastlarsın ey Rahmet...»

Rahmet utandı ve sarardı..

Fakat yemini hatırlatmadan edemedi:

«Ey Eyyûb, ey sevgili peygamberim!.. Benim cezam vardı. Yüz sopa vur da rahat edeyim...»

O yumuşak yaratılışlı Hazreti Eyyûb (A.S.), nasıl yüz sopa vurabilirdi!.. Henüz bir köleye dahi acı söz söylememişti.

O anda vahy aldı:

«Eline bir demet sap al da onunla vur. Yeminin de durmazlık etme!» (dedik.) Biz onu hakikaten

sabırlı bulduk. O, ne güzel kuldu!.. Hakikat o, dalma (Allah'a) dönen bir (zat) idi.

(Sâd: 44)

Hazreti Eyyûb (A.S.) rahatladı..

Oradan bir demet sap yoldu.. Tabiî bu demet içinde yüzden fazla sopa vardı.. Lâkin yumuşaktılar.. İncitmezlerdi.. Onunla Rahmet'e vurdu.

Aynı zamanda şunları da söyledi:

«Ey Rahmet!.. Bu emir yalnız senin için değildir.. Bana etmediklerini bırakmayan ümmetim içindir de.. Hazreti Allah (C.C.), bundan sonra da onlara tatlılıkla, yumuşaklıkla, muamele etmemi emretti. Asla intikam almama, kine, müsaade etmedi.»

⁂

Hazreti Eyyûb (A.S.) bu emre uydu. Halk her türlü cezayı beklerken, affa uğradılar. Allah yoluna girdiler. Altı yılda yaptıkları puthaneyi ve putları kırdılar, yıktılar.. Hummalı bir çalışma devresi başladı..

Eski bereketin iki katı hemen fışkırdı Uta Diyarında, Hattâ Rahmet bile, kaybettiği oğul ve kızlarının ile î-katını doğurdu kısa zamanda.. Kimisi ikiz dünyaya *gİ* liyoıiardı.

Ona hem ehlini, hem onlarla beraber bir mislini, bizden bir rahmet ve temiz akıl sahipleri için de bir ibret olmak üzere, bağışladık.

(Sâd: 43)

Biz de onu (n bu duasını) kabul etmiş, kendi sindeki o zararı gidermiş, tarafımızdan bir rah met ve ibadet edenler için bir hatıra olmak üzere hem ailesini, hem onlarla beraber daha bir mislini ona vermiştik. (Enbiyâ: 84)

(Önce de anlatüdığı gibi, bazılarına göre, Hazreti Eyyûb (A.S.) a gelen musibet çölde kaybolmasıdır.. Yokun ailesi ölmemişti.. Fakat çölde kalıp, susuzlukla mücadele, bunca armağanı gerektirmez.. Hele bir peygamber için.. Kul bile Cennet uğrunda seve seve şehit oluyor ve «mnete kavuşuyor.. Bazdan da bir an olsun, Allah'ın varlığından şüphelenmesinde arıyor bu musibetlerin sebebini.. Değil.. Evvelce de arz olunduğu gibi, Peygamberler asla Allah'ın varlığından şüphe etmezler.. Böyle bir düzünce kulların sapıklığını mazur gösterir... En doğrusu, anlatıldığı gibi olanıdır.. Hazreti Allah (C.C.) Peygamber ilejblis'i karşı karşıya imtihan etmiştir. Her kula anlatmayı dilemiştir.)

Hazreti Eyyûb (A.S.), her geçen yılda, Hazreti Allah (C.C.) m gerek kendisine, gerek ailesine, gerek mümin kullarına, yağdırdığı bereket karşısında, ümmetini daha çok artırma fırsatını buluyordu.

Puthanenin yıkîkttğı yere, büyük bir/mescit yaptırdı.

Himar'm mağarada sakladığı hazinesini getirtti.

Onu hayrda kullandı..

Himar'm kokan leşini uçuruma attırdı.

Bu sırada gerek Rahmet'in gerekse kendisinin en üzüldükleri bir haber aldılar Mısır'dan.. Rahmet'in dedesi Hazreti Yusuf (A.S.) vefat etmişti.

Hazreti Eyyûb (A.S.) Rahmet'i Mısır'a yolladı.

Hazreti Yusuf (A.S.) m Nil Nehrine bir mermer sandık içinde konmasım izledi ve dönüp geldi.

Hazreti Eyyûb (A.S.) basma gelenlerden sonra (20-23) sene daha yaşadı..

Oğullarından adlan bilenenler şunlardır:

1. Haymel.. 2. Bişr.. (lâkabı ZüUöfl)

Kızları : 1. Yemima.. 2. Katsiya. 3. Keron - Happuk.

Oğullarından Haymel muharipti..

Büyür büyümez, Uts Diyarını çapulculardan temizledi ve genişletti.. Emniyetini sağladı..

Bişr ise, tıpkı babası gibiydi.. Halkın imanı üzerinde titizlikle dururdu.. Ve bilhassa ibadetini aksatmazdı..

Hazreti Eyyûb (A.S.) Haymel'in hükümdar, Bişr'in ise Peygamber olmasını Hazreti Allah (C.C.) dan niyaz ederdi.

Kabul edilecek miydi bu niyazı?...

Bümiyordu..

(Bazıları mucizeden önce Hazreti Eyyûb'a iman edenlerin, onan elçiliğine şelıadet edenlerin adedini dörde, hatta yediye **çıkarırlar..)**

Hazreti Eyyûb (A.S.) m İblis ile imtihanı altmış yaşında başlamış ve **on seneden** fazla sürmüştür.

Bunun **yedi yılı** çöplükte geçmiştir..

Vefat ettiği zaman 93 **(140)** yaşındaydı..

Yani Hicretten önce 1771 (M.Ö. 149) yılıydı takriben.

Uts Diyann'da Besniye köyünde medfun olduğu söylenir.

Hakikaten Hazreti Eyyûb (A.S.), adı gibi, onun ifade ettiği mânada bir hayat sürmüştü..

Bir güneşken batmış, kaybolmuş, sonra tekrar doğmuş ve Uts Diyarım nuruna boğmuştu Hazreti Allah (C.C.) nuriyle.

Dileseydi elbette Hazreti Allah (C.C..), onu İblis ile imtihan etmez ve bu musibetleri çektirmezdi.. ,

O halde niçindi?..

Elbette biz insanların ibretlenmemiz içindi diğer peygamberlerdeki kıssalar gibi..

İnsanın pek sabırsız olduğunu, en küçük bir can yanmasında feryada başladığını kim bilmez!.

Daha o çağlarda Hazreti Eyyûb'un kızlarından o mânada şarkılar işitilirdi:

Huzur evinin orta direğini
Hangi ağaçtan yapacağım mı şaşırd/m.
Onu mu sormak istiyorsun..
Peki peki,
Anlatayım..

Sabır ağacından hazırla onu.
Bu ağacı bahçelerde,
Hele ormanda, korularda arama!..
Bulamazsın..
Gezmekle ele geçmez. .

Doğusunla birlikte
Kendini her musibete cfltştırmaksvn.
Görmez misin kayaları, Baslarına
gelmeyen kalmaz da
Kıpırdanmazlar?..

Huzur evine giden yolda
Neler yok ki!...
Uçv.rv/mlar, kasırgalar, canavarlar
Pusu kurmuşlardır yer yer..
Sabrınla yeneceksin hepsini..
Kuvvetini Allahmdan alacaksın.

Diğer bir kızı da sanki geleceğe hitap ederdi.. Esamin babasından öğrenmişti bu ilhamı:

Ey gelecek günlerim!.. Ufuklardan
ötedesiniz ama, Görüyorum sizi.
Düşüncelerim kadar beyaz Bir
güvercin sürüsü gibisiniz..
Yaklaşmaktasınız hızla.